

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

15 Aralık '95, Sayı:2, Fiyatı: 30 000 TL.

Kokuşmuş Düzene Verilecek Oyumuz Değil, Sorulacak Hesabımız Var!

Ümraniye Cezaevi'nde Devrimci Tutsaklara Saldırı! Sayfa 12'de

Sivas'ın yangını onlar tutuşturdular!
Gazi'de canevimizden onlar vurdular!
Onlardır Maraş'ta, Çorum'da tarihimizi
kana bulayan! Lice'de, Şırnak'ta, Dersim'de
köylerimizi ateşe veren onlar!
Buca katilamından sonra da kana doymadılar.
En son icraatları, Ümraniye Cezaevi'ndeki
devrimci tutsaklara yönelik vahşi saldırdır.
Onların düzeni kan ve sömürü
üzerine kuruludur.
Katliamların sorumlusu kokuşmuş düzene ve
onun partilerine verecek oyumuz yok!
Sorulacak hesabımız var!

Kocaeli'de bağımsız sosyalist aday

**Gebze'de işçi ve emekçilerin
devrimci-sosyalist adayı
Av. Erdinç Fırat'ı destekle!**

Sayfa 2'de

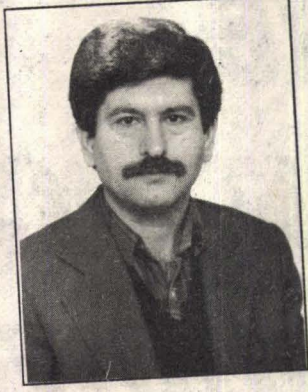
Devrimci Proletarya'ya Yanıt-2

Demokrasi Mücadelesi Sorunları

Orta Sayfa

Kocaeli'de bağımsız sosyalist aday**Gebze'de işçi ve emekçilerin bağımsız Devrimci-Sosyalist adayı Av. Erdinç Fırat'ı destekle!**

Bu düzen çürümüş ve kokuşmuştur. İşçi ve emekçilere daha fazla sömürü ve zulümden başka sunabileceği hiç bir şey kalmamıştır. Tüm düzen partileri, işçi ve emekçilere dipsiz bir sefalet, kardeş Kürt halkına kan ve acı, ezilen mezheplere baskı, kadınlara çifte sömürü ve gençliğe geleceksizlikten öte verebileceği bir şey yoktur.

Yaşamın her alanında olduğu gibi seçimlerde de iki cephe var! Düzen cephesi ve devrim cephesi! Kokuşmuş partileriyle, düşkünleşmiş milletvekilli adaylarıyla, parlamentoya doldurduğu kanemecileri ve katilleriyle düzen cephesi, bize karşı tek bir programda birleşmiş örgütlü bir güçtür.

Sermaye düzeninin programı işçi ve emekçilerin ücretli köleliği, ezilen halkların sömürülmesi üzerinde yükselen "kâr daha çok kâr"dır. Bunun Türkiye'deki en çıplak ifadesi, tüm düzen partilerinin üzerinde birleştiği IMF saldırı politikaları ve kardeş bir halka karşı sürdürülen kirli savaş gerçeğidir.

Sınıfsal çıkarlarımızla tümüyle çelişen, insanlık onuru ile bağdaşmayan bu iğrenç programa dur demek, kendi bağımsız programımız etrafında örgütlenmekle mümkün olabilir ancak! İşçi ve emekçi sınıfların tek alternatifi, insanlığın kurtuluşunun tek güvencesi devrim ve sosyalizmdir!

Büyük sosyalist Ekim devriminin kısacık deneyimi bile devrim ve sosyalizmin kapitalist barbarlığın ürettiği tüm temel sorunlara çözüm getirebileceğini kanıtlamıştır! Sovyet insanının elde ettiği muazzam kazanımlar; emek sömürsünün ortadan kaldırılması, kardeş halkların eşitlik temelindeki gönüllü birliği, herkese iş, çalışanlara iş güvencesi, ücretsiz eğitim, sağlık vb. buna tanıktır.

Tek yol devrim! Kurtuluş sosyalizmedir!

Kocaeli'de Sınıfa karşı Sınıf! Düzene karşı Devrim! Kapitalizme karşı Sosyalizm! programı çerçevesinde bağımsız adaylığımı koydum. Bu programın etrafında birleşelim! Tercihimizi düzenden yana değil "Yeni Ekimler"den yana belirleyelim.

Avukat Erdinç Fırat
Kocaeli Seçim Çevresi
Bağımsız Devrimci-Sosyalist Adayı

Hırsızlara, işkencecilere, kontr-gerillacılara, sermaye partilerine oy verme! Kurtuluş için mücadele saflarına! Özgürlük ve sosyalizm platformuna!

Kokuşmuş düzenin kokuşmuş partilerine oy verme!
Devrimden ve sosyalizmden yana bağımsız adayları destekle!

Tüm çalışanlara grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı!

Zamlara, tensikatlara, sefalet ücretine ve özelleştirmeye hayır!
Bunalımın faturasını kapitalistlere ödetelim!

Özelleştirme işsizlik, sendikasılaşma ve sefalet ücreti demektir!
Özelleştirmeye karşı toplumsallaştırma!

Herkese iş! Tüm çalışanlara iş güvencesi!

Yaş ve cinsiyet ayrımına son! Eşit işe eşit ücret!

Herkese ücretsiz sağlık hizmeti! Herkese sağlık sigortası!

Emperyalist borç köleliğine hayır! Borç ödemeleri durdurulsun!

IMF saldırı paketine hayır! Kahrolsun IMF!

Kahrolsun emperyalizm! Bağımsız Sosyalist Türkiye!

NATO'ya hayır! Tüm emperyalist kölelik anlaşmaları iptal edilsin!

Tüm emperyalist üs ve tesisler sökülsün! Çekiç güç defolsun!

Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye, faşist zorbalığa ve sömürgeci egemenliğine karşı özgürlük ve sosyalizm saflarına!

Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü!

Siyasi tutsaklara özgürlük! Zindanlar boşalsın!

Devlet terörüne son! Anti-terör yasası iptal edilsin! DGM'ler dağıtılsın!

Sömürgeci işgale son! Kürdistan'a özgürlük!

Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!

Özel tim ve korucu çeteleri dağıtılsın!

Türk ordusu Kürdistan'dan defolsun!

Kahrolsun sömürgecilik! Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!

Mezhep ayrımcılığına son!

Alevi-Sünni emekçiler bir olsun! Sermaye iktidarı kahrolsun!

Gerici-faşist eğitime hayır!

Eğitimde fırsat eşitliği! Herkese parasız eğitim!

YÖK dağıtılsın! Özerk ve demokratik üniversite!

Çifte sömürüye, cinsiyetçi ayrımcılığa, kadına ve çocuğa yönelik şiddete son! Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Faşist sermaye devletinden hak dileme!

Hak ve özgürlükler için mücadeleye!

Tek yol devrim! Kurtuluş Sosyalizm!

Parti yaratılacak! Devrim ve Sosyalizm kazanacak!

Kahrolsun sermaye iktidarı! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Sınıfa karşı Sınıf! Düzene karşı Devrim! Kapitalizme karşı Sosyalizm!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2 • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:30 000 TL.(KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. • Sahibi ve Y. İşl. Md: Ahmet TURAN

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Basım Yeri:

CEYLAN Matbaacılık
0 (212) 517 00 81
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan**Sosyalizm Kazanacak! Dünya Emeğin Olacak!**

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın 2. Sayısına merhaba!

Sermaye düzeninin işçi ve emekçilere, kardeş Kürt halkına ve toplumun tüm ezilen kesimlerine dönük yeni bir saldırının zeminini döşemeye çalıştığı bir baskın seçimle yüz yüzeyiz! Oynanan kirli seçim oyununun iç yüzünü bu sayımızda bulacaksınız.

Faşist sermaye iktidarı kokuşmuş düzenin ve onun partilerinin gerçekliğini saklamaya çalışıyor! Biz açıklıyoruz! Onlar işçi ve emekçilerin kapitalist barbarlıktan başka tercihi olmadığını haykırıyor! Biz can alıcılığından hiç bir şey yitirmemiş devrim ve sosyalizm davasını savunuyoruz! Onlar direniş ve eylemlerine azgınca saldırdıkları işçi ve emekçilerden oy talep etmekten utanmıyor. Biz, işçi ve emekçilerle omuz omuza direniş alanları oluşturuyoruz! www.kizilbayrak.org

Kazanımla sonuçlanan K.Çekmece direnişi sırasında üç çalışanımızın gözaltına alınması, devrimci faaliyetimizin engellenmeye çalışılması bundandır!

Geçen sayımız, seçim doğrultusunda yürüttüğümüz devrimci faaliyetimiz için çıkardığımız afiş, pul ve kuşlar terörist devlet tarafından bu nedenle toplatıldı. Yine aynı nedenle bir çalışan ve bir okurumuz afiş çalışması sırasında kaba bir şiddet kullanılarak gözaltına alındı. Gültepe'de gözaltına alınan yoldaşlarımız İstanbul Emniyeti'nde tabi tutuldukları işkenceli sorgulara direniş tavrıyla yanıt verdiler. Kazanan bu kez de biz olduk.

Komünist faaliyet engellenemez! Tarihin tekerleğini geriye döndürmeye kimsenin gücü yetmez!

**Sosyalizm Kazanacak!
Dünya Emeğin Olacak!**

Kokuşmuş düzene verilecek oyumuz değil, sorulacak hesabımız var!

Bu seçim işçi ve emekçilere, Kürt halkına, gençliğe, toplumun tüm ezilen kesimlerine yönelmiş bir silahtır. DYP'sinden ANAP'ına, RP'sinden MHP'sine tüm düzen partileri oylarımızı isterken, aslında çürümüş ve kokuşmuş düzeni onaylamamızı bekliyorlar. Oysa geçmişte bol keseden savurdıkları vaatlerle bugün karşımıza çıkmayı bile cesaret edemiyorlar. Seçimi oldu bittiye getirerek bunu gizlemeye çalışıyorlar.

Bizim sırtımızdan kazandıkları milyarlarla rakip partilerden milletvekilleri transfer ediyorlar. Boğazına dek balçığa batarak birbirlerine çamur atıyorlar. Her konuda olduğu gibi burada da birbirlerini aratmıyorlar. Gerçekte karşımızda koca bir "devlet partisi" var. Dün olduğu gibi bugün de işçi ve emekçilere sunabildikleri tek şey sömürü ve terördür. Hepsi de seçimlerden sonra ezilen sınıfların sefaletini katmerleştirecek, üzerindeki baskıları artıracak azgın bir yeni saldırı hazırlığındalar. Bu seçimlerde hırsızların, yağmacıların, eli kanlı işkencecilerin, kontr-gerilla şeflerinin parlamentoya girmek için yarışması boşta değil.

En meşru ulusal hakları için savaştan kardeş Kürt halkına onursuz bir teslimiyeti dayatmak isteyen sömürgeci faşist düzen, bu seçimlerde kirli savaş kurmayları şahinler ile emperyalist çözüm sözcüsü güvercinlere oy vermemizi istiyorlar. Oysa hepsinin de istediği tek bir şey vardır: Kürt halkının devrimci mücadelesini şiddetle ezmek.

Kokuşmuş düzene kokuşmuş partileri kitlelere az çok inandırıcı bir "alternatif" sunmaktan acizdir. Öyleyse rejim zorla ayakta duracaktır. Dün parlamento kontr-gerilla cumhuriyetinin iç yüzünü saklayan asma yaprağı işlevini görüyordu. Bugün ise sermaye, bizzat parlamentoyu kontr-gerilla şeflerinin karargahına çevirerek şeffaflaştırmaktadır. İşte oylarımızı talep ederken böylesi bir rejimi meşrulaştırmamızı istiyorlar.

Ne var ki kendileri bile bu seçimlerden geniş kitle desteğine sahip bir hükümetle çıkmak konusunda tümüyle umutsuzlar. Temel kaygıları devrimci alternatifin önüne barikat örmektir. İşçi sınıfı ve ezilen kesimlerin sosyalizm programıyla buluşmasını engellemektir.

Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim! Kapitalizme karşı sosyalizm! İşte bu programın kendisidir ki başta işçi ve emekçiler olmak üzere tüm ezilen yığınların sorunlarına kalıcı çözümler getirecek.

Bir tarafta fabrikaları, madenleri, toprağı ve serveti tekelinde tutan bir avuç asalak kapitalist var. Diğer tarafta dünyanın tüm zenginliklerini yaratan, toplumun üretici gücü emek ordusu. Bir yanda emekçi sınıfların ürettiği zenginlikleri gasp eden, örgütlü bir sömürü ve terör aygıtı olan devletin

sahibi sermaye sınıfı.... Öte yanda sefalete mahkum edilen, baskı, terör ve kirli seçim oyunları ile köle kaderine boyun eğdirilmeye çalışılan emekçi sınıflar.

Oysa işçi ve emekçilerin yarattığı zenginlikler herkese yeter de artar. Yeter ki, bir avuç asalağın işçi ve emekçi sınıflar, ezilen ulus ve katmanlar üzerindeki sömürüye dayanan kapitalist sistem yıkılsın. Yeter ki biz işçi ve emekçiler, kurtuluşun birleşmekten, örgütlenmekten, bağımsız ihtilalci partimizle devrim yolunda ilerlemekten geçtiğini kavrayalım.

Biz işçi ve emekçilerin, bu iğrenç düzene vereceği bir tek oyu dahi yoktur. Ama zulüm ve terörle, işkence, katliam, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, jop ve dipçikle bezeli hesabı sorulacak koca bir tarih var!

Sefalet ücretinden işsizliğe, konut sorunundan eğitime, sağlık sorunundan devlet terörüne dek... yaşadığımız tüm can alıcı sorunlar bu iğrenç barbarlık sisteminin sonuçlarıdır. "Kar daha fazla kar" hırsıyla alinterimizi içen, "kan daha çok kan" a susamışlığı ile bizi en gerici, en kirli savaşlara alet eden sermaye düzeni yıkılmalıdır. Zira, bizi iligimize dek sömüren sermaye sınıfı ve onun egemenlik aracı devlet alaşağı edilmeden ne insanın insana kulluğu, ne kardeş halkların birbirine kırdırılması ve ne de mezhepler ve cinsler arasındaki eşitsizlik ortadan kaldırılabilir.

Kırıntı değil dünyayı istiyorsak çözüm devrim, çözüm sosyalizmdir.

Kapitalizmin yıkılması, özel mülkiyete dayalı burjuva egemenliğine son verilmesi demektir. Başta işçi sınıfı, üreten emekçi sınıf ve katmanların aynı zamanda yöneten de olması demektir. Herkese iş, iş güvencesi, ücretsiz konut, sağlık hizmeti ve eğitim demektir. Ezilen ulus, mezhep ve cinslerin maruz kaldığı her türlü ayrımcılığın kalkması demektir. Bir avuç asalağın bilim ve teknoloji üzerinde kurduğu tekellin kırılması demektir. Doğa üzerindeki hakimiyetin, bilimsel gelişmenin tüm insanlığın hizmetine vermek demektir. Emperyalist boyunduruktan kurtulmak, geri kalmış ülkelerin dünya emperyalizmine uşaklık ettiği kapitalist dünya sisteminin dışına çıkmak demektir.

Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yoktur. Ama karşılığında kazanacağımız koca bir dünya var.

Kaderimiz kendi ellerimizdedir!

Burjuva düzen partilerine ve onun utangaç kardeşleri olan reformist parti ve ittifaklara oy verme! Tercihini devrim ve sosyalizmden yana yap! Devrimci sosyalist adayları destekle! Kokuşmuş düzene pasif bir eklentisi, kirli seçimlerin pasif bir izleyicisi olmak istemiyorsan aktif tutumunu belirle! Komünistlerin yürüttükleri devrimci seçim çalışmalarına katıl! Bağımsız ihtilalci sınıf partisinin inşası için yeni sosyalist Ekim devrimlerinin safına katıl!

Seçimler ve Politik Tutum

Önümüzdeki seçim dönemi komünistler açısından iki ana noktada önem taşıyor. Birinci olarak, seçimler kitlelerin politikaya duyarlılıklarının arttığı, içinde bulunulan sorunlar yumağının nasıl, ne yolla çözüleceğine ilişkin yaklaşımları daha dikkatli bir tarzda izlediği dönemlerdir. Komünistler, işte bu nedenle böylesi dönemlerde kendi bağımsız politik çizgilerini en geniş işçi ve emekçi yığınlarına taşımayı özel önemde bir sorun ve görev olarak görürler. İşçi ve emekçilerin dikkatlerini sorunların gerçek kaynağı olan kapitalizm ve onun tek gerçek alternatifi olan sosyalizm üzerinde toplamaya çalışılır. Bu her seçim döneminde komünistler açısından değişmez bir temel görevdir.

Seçim dönemlerinde komünistlerin en geniş işçi ve emekçi yığınlarına dönük propaganda çalışmalarının ana eksenini kapitalizme karşı sosyalizmin propagandası oluşturmakla beraber, elbetteki propaganda görevi bununla sınırlı değildir. Her seçim döneminin kendine özgü olarak öne çıkardığı sorunlar yukarıdaki temel eksenle bağlı olarak komünistlerin önüne bir dizi ek propaganda görevi yerleştirir. Bu seçim döneminin öne çıkardığı bu türden özgül sorunlar üzerinde çeşitli kereler durduğumuz için biz burada yalnızca bu sorunları başlıklar halinde sıralamakla yetineceğiz. Erken seçimin işçi ve emekçilere, kardeş Kürt halkına yönelik yeni saldırılar için koşulları daha uygun hale getirme operasyonu olması bunlardan birincisidir. Bu aynı amacın bir parçası olarak kontr-gerillanın doğrudan parlamentoya taşınması, burjuva medisin eli kanlı katiller sürüsüyle doldurulmaya çalışılması, bu seçimlerin bir başka önemli özelliğidir. Kürt emekçi halkının seçim hakkından fiilen yoksun bırakılması, Kürt halkının temsilcisi olarak parlamentoya aşiret reislerinin, kirli savaş kurmaylarının taşınmak istenmesi; Alevi kökenli işçi ve emekçileri düzen partilerine kanallize etmeye yönelik olarak tezgahlanan oyunlar; düzenin sendika bürokratlarını aday göstermek yoluyla işçi sınıfını düzen partilerine bağlama taktikleri vb. seçim döneminin öne çıkardığı sorunlardır. Komünistler seçim döneminde izleyecekleri propaganda hatlarında tüm bu sorunlara özel bir önem ve yer vermelidirler, vereceklerdir.

Önümüzdeki seçimlerin komünistler açısından taşıdığı önemin bir diğer halkasını da seçimlerin işçi ve emekçi yığınların politik yönelimleri, arayışları konusunda komünistlere önemli mesajlar verecek olması oluşturmaktadır. İşçi sınıfının düzen partileri karşısındaki konumu nedir? İşçi sınıfı içinde gerici akımların etki derecesi nedir? İşçi sınıfında düzen partilerinden uzaklaşma doğrultusunda ciddiye alınabilir bir eğilim var mıdır? vb. Seçimler tüm bu soru ve sorunlar konusunda da önemli bazı değerlendirme verileri ortaya çıkaracaktır. Kullanılmayan, ama özellikle de boş kullanılan ya da devrim ve sosyalizmden yana olduğunu iddia eden adaylara, bloklara kullanılan oylar işçi ve emekçi yığınların düzenden kopuşma potansiyellerini açığa çıkarmak bakımından özel bir önem taşıyor. Komünistler "Düzen partilerine oy yok, devrimden ve sosyalizmden yana olan adayları destekle!" şiarı etrafında yürütecekleri kampanyayla işçi ve emekçi yığınlardaki düzenden uzaklaşma eğilimini kuvvetlendirmeye, yaygınlaştırmaya çalışacaklardır. Seçimlerin, düzenin yeni saldırılarının dizginlenebilmesi ve devrim ve sosyalizm alternatifinin güçlenmesi doğrultusunda sonuçlar üretebilmesi, seçimlerin bu açıdan nasıl bir tablo ortaya çıkaracağına sıkı sıkıya bağlıdır.

Komünistler önümüzdeki seçimlerde bazı bölgelerde bağımsız adaylar gösterecekler. Bu adaylar üzerinden yukarıda çerçevesini çizdiğimiz temel perspektif doğrultusunda etkili bir politik kampanya yürütmeye çalışacaklardır. Alınacak oy sayısı kuşkusuz önemli olmakla beraber bugün için oy sayısında önemli bir niceliğe ulaşmanın hayli zor olduğu bir gerçektir. Komünistler açısından bu kampanya, bu tür bir çalışma açısından bir ilk deneyim olacaktır. Ne denli etkili bir politik kampanya yürütülebilmiştir? Ne kadar geniş işçi ve emekçi yığınlarına ulaşılması başarılabilmıştır? Ve bunların ne kadarı kalıcı ilişkiler haline getirilebilmiştir? Yürütülen faaliyetin başarısı esasta bu kıstaslar üzerinden ölçülecektir.

Komünistler kendi bağımsız sosyalist adaylarını gösteremedikleri alanlarda da aynı içeriğe sahip etkili bir politik kampanya yürütmeyi hedefleyeceklerdir. Eğer kendi dışlarında desteklenebilir bir aday yoksa, bu kampanyayı "boş oy ver" çağrısıyla birleştireceklerdir. Komünistler seçimlere, devrimcilik ve sosyalistlik iddiası altında katılan diğer grup reformist blok ve çevreleri prensip olarak desteklemeyecektir. Zira bu çevre ve oluşumlar devrimci ve sosyalist tutumu asgari ölçüler içinde bile tutarlı bir tarzda ortaya koyabilecek bir yapıya ve politik anlayışa sahip değildir. Bu çevreler, geçmişten bu yana değişik defalar gördüğümüz gibi düzen partilerinden sendika bürokrasisinin çeşitli katmanlarına, düzen içi güçlerle ittifaka, uzlaşmaya son derece açıktır. Komünistler bu tür bir uzlaşmacı eğilime ve tutuma ortak olmayı, destek vermeyi politik sonuçları son derece ağır olabilecek ilkesel bir hata olarak değerlendirirler.

Kokuşmuş Düzenin Kokuşmuş Partilerine Oy Yok!

Tek Yol Devrim! Kurtuluş Sosyalizm!

Sermaye, iktidarını sürdürebilmek için en geniş işçi ve emekçi kesimlerin desteğini bir şekilde almak zorundadır. En azından bu kesimlerin kendisi karşısında devrimci bir konumlanış içerisinde olmasını engellemelidir. Bu amaçla kendi sistemini meşru kılacak, işçi ve emekçileri sistem içerisinde tutabilecek ve aynı zamanda da göstermelik bir yönetim aygıtı işlevi görebilecek araçlara ihtiyaç duyar. Bu araçların başında parlamento ve bu parlamento oluşturan partiler gelir.

İster iktidar ister muhalefet, ister gerici-faşist ister sosyal-demokrat tüm düzen partileri sermayenin çeşitli kesimlerinin çıkarlarını ifade etmektedir. Hepsinin temel işlevi aynıdır: Bir avuç asalağın geniş emekçi kitleler üzerindeki azgın sömürsünü olanaklı kılan ücretli kölelik düzeninin devamını sağlamaktır. Hiç birinin öze ilişkin bir farkı yoktur. Ayrım ve çatışmalar, işçi sınıfı ve emekçi kesimlere hiç bir şey veremeyen kapitalist düzenin ciddi bir tehditle karşılaşmadan nasıl ayakta tutulacağına ilişkin taktiklerde yaşanır. Kuşkusuz bunlara kişisel ve grup çıkar çatışmalarını da eklemek gerekir.

Her partinin iddiası yaşanan tüm sorunları kendilerinin çözeceği ve işçi-emekçilere refah ortamını sağlayacaklarıdır. Aslında sistem iyidir. Ancak kendilerinden önceki iktidar (ya da mevcut iktidar) bütün hataların sebebidir. Diğer partiler ve politikacılar hatalıdır. Bu işi sadece kendileri yapabilirler. Bu demagogiyi sermayenin tüm diğer kurumlarıyla birlikte (medyası, sendikaları, işveren birlikleri vb.) işçi ve emekçilere empoze ederler.

Çelişkilerin iyice doruğa çıktığı, işçi-emekçilerde huzursuzluğun tepkilere dönüştüğü ve devrimci alternatifin güçlendiği dönemlerde ise maskeler düşer ve en azgın terör uygulamaları gündeme alınır. Tüm partiler aynılaşır "devlet partisi" olurlar. Tüm farklılıklar ve çatışmalar unutulur, ortak düşmana karşı birleşirler. Bunun da yeterli olamadığı koşullarda bu kez herşeyiyle çıplak bir terör egemenliği devreye girer. "Demokrasiyi ve huzuru" korumak adı altında, aslında bir asma yaprağı işlevi gören parlamenter sistem bile askıya alınır.

Bu oyun onyıllardır böyle sürmekte. İşçi sınıfının bağımsız politik örgütlenmesinin olmadığı, kendi siyasal talepleri uğruna iktidar mücadelesi vermediği sürece de sürecektir.

Yaşananlar burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın en somut ifadesidir. Sermayenin partileri, onun siyasal talepleri ve karşısında işçi sınıfı. Bu oyunu bozmanın tek yolu işçi sınıfının bağımsız politik bir sınıf kimliğine kavuşması, illegal ihtilalci partisi öncülüğünde iktidarı ele geçirmesidir.

Tek alternatif sosyalizmdir!

**Sınıfa Karşı Sınıf!
Düzene Karşı Devrim!
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!**

Nerede o eski seçim kampanyaları? Duvarlarda her beş dakikada bir değişen aday tanıtım afişleri, en bayağı pop şarkılarından uyarlanmış kampanya marşları, her gördüğümüzde sırtımızdan kazanılan milyardların nasıl çarçur edildiğinin ufak bir örneğini sergileyen naylon bayraklar, pankartlar, sirk kamyonlarına benzeyen seçim otobüsleri, kent merkezlerinde küçük dağları ben yarattım havasıyla dolaşan adaylar, Fransız reklamcılar... hiçbir şey çıkmıyor karşımıza.

Politikayı sokağa götürecek herşeyi yasaklıyorlar. Çünkü korkuyorlar. Afiş yasak; pankart, bayrak yasak; mitingler sınırlandırılmış vb. vb... Tüm bunların iki sebebi var: İlk olarak; burjuva yollardan yükselecek bir politizasyonun yaratacağı ivmelenmeden dahi çekiniyorlar. Vaadedecek bir şeyleri kalmadı, kokuşmuşluklarını gizlemeye çalışıyorlar. Yürütecekleri kampanyaların kendi yapacaklarından çok, rakiplerinin pislikleri üzerine kurulu olması en büyük çelişkileri. Çünkü bu, kitlelerde zaten var olan

hoşnutsuzluğu pekiştirecek, düzen partilerinin teşhir olmuşluğunu artıracak bir dinamige dönüşebilir. Tam da bu yüzden bu kampanyaları sınırlamak ve kitleleri uzak tutmak temel hedefleri. Bunun için en kuvvetli silahları medya tekelleri. İstiyorlar ki insanlar seçim sürecini evlerinde TV ve radyolarından dizi film izler gibi takip etsin. Çünkü bu onları süreçlere yabancılaştıracaktır. Sanki yaşanan pislikler ve yapılan iğrenç hesaplar kendi dışlarında yaşanan sorunlarınmış gibi algılamalarına yol açacaktır.

İkinci olarak; seçim ortamının yaratacağı politizasyonun ve kitle hareketinin taşıdığı dinamiklerin devrimci tarzda kullanımını engellemek istiyorlar. İşçi ve emekçi kitlelerde yıllardır biriken öfke ve huzursuzluk, Kürt halkının mücadelecilik çizgisi tüm bunlar devrimci politikaya açık bir hat çıkarıyor. Düzen kendi kokuşmuşluğunu iyice ortaya dökecek ve bunu tek gündem haline getirebilecek bir seçim dönemi sayesinde devrimci alternatifin güç kazanmasını

istemiyor. İşçi ve emekçilerin önünde düzen içi hiçbir alternatifin olmadığı koşullarda, bu politizasyon devrim ve sosyalizm saflarının güç kazanmasına yarayacaktır.

On gün içerisinde sıkıştırılmış bir propaganda dönemi, yasaklar, engeller vb. tüm bunlar aslolarak devrimci hareketi hedefliyor. Devrimci hareketin kitlelere müdahale zeminlerini sınırlamak, kitleleri kontrol altında tutabilmek amacındadır. İşçi ve emekçilerin yaşadıkları huzursuzlukları bir arayışa dönüştürmelerinden ve devrim ve sosyalizm alternatifinde buluşmalarından çekiniyorlar. Bu nedenle devrimci propaganda ve ajitasyonun önünü tıkamaya, engeller getirmeye çalışıyorlar.

Görev bu oyunu boşa çıkarmaktır. Seçim dönemini devrimci ajitasyon ve propaganda araçlarını en geniş ve yaygın bir tarzda kullanarak devrim ve sosyalizm alternatifini kitlelere götürerek kullanmalıyız. Düzenin kokuşmuşluğunu, kapitalist barbarlığı kitleler önünde teşhir etmeli ve kurtuluş için tek alternatifin sosyalizm olduğunu anlatmalıyız.

Devrim ve sosyalizmin bağımsız adaylarıyla; afişlerimiz, kuşlarımız, yazılı materyallerimizle en geniş işçi ve emekçi kitlelerine "Sınıfa Karşı Sınıf!-Düzene Karşı Devrim!-Kapitalizme Karşı Sosyalizm!" kampanyasında safını gösterebilmeliyiz.

**Sınırsız Söz, Basın ve Örgütlenme Özgürlüğü!
Özgürlük Devrimde,
Özgürlük Sosyalizmde!**

OY VERME! HESAP SOR!

Maskeler birer birer düşüyor. Kokuşmuş düzen her yeni manevrasıyla pisliklerini etrafa saçıyor. Görünmeyen göz için bile görünür kılıyor. Meşruluk sorununa çözüm diye sarıldığı seçimler meşruiyetini iyice sarsıyor. Başın seçim kararının alınışından bu yana süren tartışmalar, seçim kampanyaları, sömürü ve kan üzerine kurulu ittifaklar vb. her şey en yalın gerçekleri ortaya koyuyor.

Daha dün birbirlerinin kuyusunu kazmaya çalışan, tekme tokat kavga eden, birbirlerini yiyenler bugün en iğrenç çıkar hesapları doğrultusunda kolkola yürüyor. Düñün can düşmanları bugün başta ediliyor.

Aday listelerinde yer alamayanlar, partisinden ümidi kesenler kendilerini pazarlamanın peşinde kapı kapı geziyorlar. Bir gün içerisinde politik hatlarını değiştiriyor "doğru yolu" buluyorlar.

Dersimli Kürt Kamer Genç, Kürt halkının katili konfederasyonun başkanı, Kürt halkının

alıyor. DYP'nin küskünleri ANAP'ın gözdeleri oluveriyor. İsmail Cem kendi elleriyle genel başkan yaptığı Deniz Baykal'ı bir gecede terk ediveriyor. Ve daha niceleri... Koltuk sevdası, çıkar hesapları, para kokusu...

Tüm bu yaşananlar bile düzenin çivisinin çıktığının kanıtıdır. Parlamantonun artık incir yaprağı kadar bile işlevinin kalmadığının göstergesidir. Sermaye partilerinin aynılaştığının, tek bir "devlet partisinin" varlığının işaretidir.

Düzenin bekası ve sermayenin çıkarları için işçi ve emekçilere karşı, Kürt halkına karşı güç birliği halindeki bu soysuzlar sürüsüne gereken yanıtı vermenin yolu "Katillere, Hırsızlara, Soygunculara, Kontr-gerilla Şeflerine, Kokuşmuş Düzenin Kokuşmuş Partilerine Oy Yok!" şiarının altında birleşmekten geçer.

**Düzen Partilerine Oy Yok!
Oy Verme Hesap Sor!**

Kürt Halkı Devrimci Mücadelede Israr Etmelidir!

Aşağıda seçimler dolayısıyla EKİM'in yayınladığı ve işçi-emekçi semtlerinde yaygın olarak dağıtılan bildiriye yayınlıyoruz.

Düzen Partilerine Oy Verme! DEVİRİMDEN VE SOSYALİZMDEN YANA ADAYLARI DESTEKLE!

Bu seçim işçi ve emekçilere yönelik yeni ekonomik ve sosyal saldırıları, IMF'nin direktiflerini daha rahat ve daha pervasız biçimde uygulayabilmek için yapıyor. Bu seçim işçi ve emekçilerin eylemlerine, örgütlülüğüne daha azgınca saldırılabilmek için yapıyor. Bu seçimle bir kontr-gerilla meclisi oluşturulmak isteniyor. Kürt emekçi halkı seçim hakkında fiilen yoksun bırakılıyor. Bu seçim 1 Mayıs'ları, Maraş'ı, Çorum'u, Sivas'ı, Şırnak'ı, Lice'yi, Gazi'yi kısacası tüm Türkiye'yi, Kürdistan'ı kan gölüne çeviren kirli savaş kurmaylarını; sermayedarları, bankacıları, faşist mafya şeflerini meclise taşıma operasyonudur. Ülkeyi şu ana kadar perde arkasından yönetmiş olanların, perdenin önüne çıkartılması operasyonudur.

İşçiler, Emekçiler, Kardeş Kürt Halkı,

Bütün bu kan emiciler ve kan dökücüler, daha yoğun bir sömürü ve baskı politikalarını hayata geçirmek için hükümete talip oluyorlar. ANAP hükümetleri, DYP-SHP koalisyon hükümetleri işçi ve emekçiler açısından hangi sonuçlar doğurduysa, bundan sonra işbaşına gelecek herhangi bir burjuva hükümeti de aynı sonuçları doğuracaktır. Zira, sağ ve solu ile bütün olan bu partiler, sermayenin temsilcileri, sadık uşaklarıdır. Hepsi IMF'nin, TÜSİAD'ın ve MGK'nın emirleri doğrultusunda hareket etmektedir. Hepsi özelleştirmeden yanadır. Hepsi düşük ücret politikasının savunucularıdır. Hepsi emekçi Alevi halkı üzerinde baskıların, katliamların sorumlusudurlar. Hepsi Kürt emekçi halkına yönelik olarak sürdürülen katliamların, kirli savaşın uygulayıcısı ya da destekçisidirler. Hiç kuşku duyulmamalı ki bunlara verilecek her oy, işçi ve emekçilere, kardeş Kürt halkına yeni sömürü ve baskı politikaları olarak, cop ve mermi olarak geri dönecektir.

Yıllardır yaşadıklarımız bize artık şu açık gerçeği öğretmiş olmalıdır. Düzen partilerinden beklentiye girerek hiç bir hakkın kazanılması mümkün değildir. Haklar ancak bu uğurda mi cadele edilerek ve örgütlenerek kazanılır. Eğer işçi sınıfı olarak belli haklar kazanabildiysek 15-16 Haziran'ları, Bahar eylemlerini yaratabildiğimiz içindir; eğer bugün "Kürt" sözcüğü rahatça telaffuz edilebiliyorsa, Kürt emekçi halkı on yıllardır onurlu bir savaşım yürüttüğü içindir; eğer bugün kamu emekçilerinin sendikalaşma hakkını tüm düzen partileri sahtekarca da olsa sahiplenmek zorunda kalıyorsa, kamu emekçileri yıllardır bu uğurda mücadele yürüttükleri içindir.

Hakları elde etmek mücadeleyle mümkündür. Ama bu hakları kalıcı hale getirmek ve gerçek içeriklerine kavuşturmak kapitalizm koşullarında asla mümkün değildir. Bunun için bu düzeni yıkmak ve sosyalizmi kurmak zorunludur. Kapitalist barbarlık rejiminin savunucuları, sosyalizmin uğradığı geçici yenilgiden yararlanarak sosyalizmin insanlık açısından yarattığı kazanımları yok saymaya, gözlerden saklamaya çalışıyor. Oysa sosyalizm deneyleri sömürünün ortadan kaldırılabilceğini, işsizliğe, konut sorununa çözüm bulunabileceğini, ücretsiz olarak herkesin sağlık hizmetlerinden yararlanabileceğini, bütün toplumu eğitimi hale getirmenin ve cehaleti ortadan kaldırmanın mümkün olduğunu tüm insanlığa kanıtlamıştır. İşçi ve emekçilerin kurtuluş yolu sosyalizmdir. Kapitalizmin üçyüz yıllık kirli tarihi bu sistemin insanlara acıdan, vahşetten ve sömürden başka bir şey veremeyeceğini göstermiştir. Bugünkü çürümüş düzenin yegane alternatifi sosyalizmdir. Sömürsüz, sınıfsız bir topluma, gerçek ve kalıcı bir kardeşliğe, eşitlik ve özgürlüğü ulaşmak için devrim ve sosyalizm mücadelesinin bayrağını yükseltelim!

**DÜZEN PARTİLERİNDEN HAK BEKLEME!
ÖZGÜRLÜKLER İÇİN MÜCADELEYE!
TEK YOL DEVRİM KURTULUŞ SOSYALİZM!
DÜZEN PARTİLERİNE OY VERME!
DEVİRİM VE SOSYALİZMDEN YANA ADAYLARI DESTEKLE!**

EKİM

● Sömürgeci zulüm yıllardır Kürt ulusunun meşru mücadelesi karşısında en vahşi terör politikalarını uyguluyor. Kürt halkının en yigit evlatlarını katl ediyor. Kürdistan'ın tüm zenginliklerini talan ediyor. Bugün ise; Kürt halkının katilleri, yüzüstüce çıkıp Kürt halkından oy istiyor. Kürt halkı bu kirli oyuna gelmeyecektir! Kürt halkının bu düzene verilecek oyu değil, sorulacak hesabı var!

24 Aralık seçimlerinin sonucu ne olursa olsun, düzen politikalarının ana çizgileri daha bugünden bellidir. Düzen ekonomik ve siyasi kriz koşullarının sıkışmışlığı içerisinde, daha fazla teşhir olmayı ve belli alanlarda daha fazla sıkışmayı da göze alarak baskın seçim kararı aldı. Temel hedefi, seçimi yoluyla en kısa süre içerisinde meşruiyet zırhına bürünmüş bir iera hükümeti oluşturmak. Bu iera hükümetinin temel işlevlerinden biri de sermayenin Kürt sorununa yönelik "ez ve çöz" politikalarını sürdürmek olacak.

Seçimlerde de bu politika bir kaç somut olgu üzerinden kendisini açığa çıkarıyor. Birincisi; düzenin son dönem yoğunlaştırdığı ve seçim sonrası daha da yoğunlaştıracığı çıplak terör politikalarıdır. Bu noktada bu seçimlerle parlamentoya girerek "meşruiyet" kazanacak olan kontrgerilla şeflerinin önemli bir rolü var. Bu katil sürüsü, seçim sonrası devrimci hareket ve Kürt halkına yönelecek açık terörün profesyonel uygulayıcıları olacaktır.

İkincisi; düzenin kendi içinde yarattığı sahte şahinler-güvercinler kampaşması üzerinden oluşturduğu Kürt reformizmi ile uzlaşma zeminidir. Bugün bunun en net temsilcisi Cem Boyner ve YDH'dir. Üçüncüsü; yine bu uzlaşma zemini için Kürt reformizmine açılan yaşam alanıdır. Bu noktada HADEP çatısı altında seçimlere giren reformist blok önemli bir rol oynuyor. HADEP; Kürtlerin ulusal

demokratik hakları için demokratik bir mücadele yürütmek iddiası taşıyan, ilerici-demokratik bir oluşumdur. Bu platform, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin etkilediği ve harekete geçirdiği Kürt orta sınıf kesimlerinin, Kürt sorunu çerçevesindeki politik tutum ve eğilimlerinin bir ifadesidir. Bu kesim "savaş"ın çözüm olmadığı, "adil bir siyasal çözüm"ün gerekliliği üzerinden politika üretmektedir. Bu anlamda HADEP'in YDH'ne göstermelikte olsa seçim ittifakı önermiş olması şaşırtıcı değildir. HADEP'in temsil ettiği reformist çözüm platformunun seçimlerden güç alarak çıkması, ulusal hareketin geldiği bu dönüm noktasında, tasfiyeci bir cereyana dönüşebilecek bir durumdur.

Sermaye devletinin Kürt ulusal hareket üzerindeki seçim politikası başka bir biçimde ifadelendirilecekse; "Mücadeleyi bırak, düzene biat et, kırıntılarla yetin. Yoksa en vahşi terör uygulamaları seni bekliyor." anlamına gelmektedir.

Düzenin seçim oyunu ile ulusal harekete yönelttiği saldırıyı boşa çıkarmak gereklidir. Tam da bu noktadan yürüteceğimiz "Kahrolsun Sömürgeci Kirli Savaş! Düzen Partilerine Oy Yok!" eksenli bir propaganda faaliyetini özellikle metropollerde yaşayan Kürt işçi ve emekçilere taşımalyız.

Ulusal hareketin on yıllardır vermekte olduğu haklı mücadele, düzen sınırları içinde boğulamaz. Kürt halkı devrimci mücadelede ısrar etmelidir. Kürt işçi ve emekçiler kapitalist sömürü koşullarına karşı işçi sınıfının üyeleri olma bilinciyle hareket etmeli ve sınıfa karşı sınıf şiarı etrafında birleşmelidir.

Kapitalist barbarlık düzeninde barış ve özgürlük mümkün değildir. Barış ve özgürlük sosyalizmdir. Kırıntılarla yetinmek değil, dünyayı kazanmak için:

**Sömürgeci Düzenin
Sömürgeci Partilerine Oy Yok!
Sömürgeci Kirli Savaşa Son!
Türk Ordusu Kürdistan'dan
Defolsun!**

**Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!
Özgürlük, Eşitlik, Gönüllü Birlik!
İşçilerin Birliği,
Halkların Kardeşliği!**

Demokratik Barış Hareketi: Devlet Aleviciliğinin Yeni Yüzü

Sermaye devletinin temel seçim politikalarından biri de toplumsal muhalefeti boğmak, ezilen kesimlerin ilerici dinamiklerini düzene eklemlenektir. Bu seçimlerde düzen partilerinin, ezilen mezhep konumunda olan Alevilere yönelik izlediği taktikler aynı politikanın birer parçasıdır.

Aleviler toplam nüfus içerisinde önemli bir niceliği ifade ediyorlar. Büyük çoğunluğunu yoksul işçi ve emekçi kitlelerin oluşturduğu Aleviler Osmanlıdan beri mezhepsel ayrımcılığın yoğun baskı ve saldırıları altında yaşadılar. Alevi işçi ve emekçilerin temelde yaşadıkları sınıfsal sömürüye bir de bu baskılar eklenince eşitlikçi, özgürlükçü ve devrimci mücadeleyle açık bir dinamik şekillendi.

Ancak Alevilik homojen bir sınıfsal karakteri ifade etmez. Her ne kadar büyük bir çoğunluğunu işçi ve emekçiler oluştursa da, önemli bir etkinliğe sahip bir Alevi burjuvazisi de şekillenmiştir. Kendi sınıfsal konumlanışları ve çıkarları gereği sermaye devleti ile bütünleşme eğilimi taşıyan Alevi burjuvazisi, Alevi emekçilerinin mücadelesinin önünde bir engel teşkil etmektedir. Bu kesim, özellikle Kemalizm'in ve sosyal demokrasinin Aleviliğe yönelik ikiyüzlü politikalarını da kullanarak, Alevi hareketinin devrimci bir kanala akmasının önüne geçmeye çalışıyor. Bunun en açık örneklerini büyük Gazi direnişinde ve sonrasında yaşadık. Alevi burjuvazisi yaşanan sorunu sınıfsal niteliğinden sıyrıp, salt ibadet özgürlüğü derekesine indirgemeye çalışıyor. Böylelikle Alevi kitlelerin taleplerini; diyanet işlerinde söz hakkı, yeni cemevleri açılması gibi kısmi hak kırıntıları ile sınırlamaya çalışıyor.

Sermaye devleti ise bu durumdan yararlanmanın peşinde. Uzun yıllar kemalist politikalar ve sosyal demokrat partiler kanalı ile kontrol etmeye çalıştığı Alevi emekçilerini bu kez Alevi burjuvazisi kanalı ile düzene eklemlenmek işine geliyor. Özellikle Sivas ve Gazi katliamlarından sonra bu politikaya belli bir ağırlık veren sermaye, Alevi burjuvazisi ile uzlaşma zeminleri yarattı.

İşte içinden geçtiğimiz seçim döneminde de bu politikaların çeşitli yansımalarını ve araçlarını gördük. Örneğin; baskın seçim tarihi ile birlikte açıklanan "Alevilere üç trilyonluk ödenek" ayrılması kararı da bunlardan biriydi. Alevi oylarına dönük açık bir seçim rüşveti olmasının ötesinde bu, sermayenin Alevi politikasının da bir uzantısıdır. Özellikle söz konusu ödeniğin Alevi burjuvazisinin temsilcilerine verilecek oluşu, bu kesimi palazlandırmanın önemli bir yoluyla aynı zamanda. Oynanmaya çalışılan bu basit oyun, Gazi direnişinin de etkisiyle Alevi toplumunu ikiye ayırdı. Bir yanda paranın alınmasına karşı olan geniş Alevi emekçi kitleleri, diğer yanda ise parayı alalım diyen Alevi burjuvazisi ve onun etkisinde hareket eden Aleviler. Sermayenin bu oyunu bu keskin kamplaşma üzerinden boşa çıktı.

Alevi oyları üzerinden oynanan diğer bir seçim oyunu da Demokratik Barış Hareketi oldu. Çeşitli Alevi ve Bektaşî derneklerinin, Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu'nun, bazı Alevi yazar ve aydınlarının oluşturduğu Demokratik Barış Hareketi (DBH) 26 ilde 28 bağımsız adayla seçimlere gireceklerini açıklayarak gündeme girdiler.

DBH, özünde Alevi burjuvazisinin siyasal istemlerini ifade eden bir yapı olarak karışımıza çıktı. Sosyal demokrat partilerin ve kemalist politikaların uğradığı erozyon, yaşadıkları yıpranmışlık ve teşhir olmuşluk geniş bir Alevi emekçi kitlelerini arayışa itmişti. Kendisini bir partileşme hareketi olarak tanımlayan DBH, bu arayışın devrimci kanallara akışını engelleyebilmek ve sosyal demokrat partilerin yitirmiş olduğu etkinlik alanını doldurup Alevi kitleleri tekrar düzene eklemlenmek kaygısı ile ortaya çıktı. Bu aynı zamanda Alevi burjuvazisinin temsilcileri için önemli bir siyasal etkinlik alanı ve sermaye devleti karşısında pazarlık gücü kazanmak anlamına gelecekti.

Aslında DBH işin başından itibaren hedeflerini gizleme kaygısı içinde olmadı. Milyarlık tanıtım kampanyalarında, basın açıklamalarında, verdikleri tam sayfa gazete ilanlarında çeşitli düzeylerde

kendi misyonlarını tanımladılar. "Barış Çağı" adı altında yürüttükleri ve "Adlarımız farklı olabilir, ama soyadımız Türkiye'dir" ana sloganı etrafında şekillendirdikleri kampanyalarında demokrasi ve barış sosu ile inceltilmiş devletçi politikaları Alevi kitlelere taşımaya çalıştılar.

"Neden Demokratik Barış Hareketi?" sorusuna verdikleri cevaba bakmak bile temel politikalarının rengini ortaya koyar. "...soy, inanç, sınıfsal farklılıkların kavgası nedeni olmaktan çıkmasını istediğimiz için; farklılıklarımıza saygı, demokratik birliğimize temel olacağı için; kültürel çeşitliliğimizi ulusal bütünlüğümüze yansıtmak için; (...)farklı adlarımızı "Türkiye" soyadında birleştirmek için; örgütlü ve demokratik bir toplumla çağdaş bir devlet yaratmak için (...) Demokratik Barış Hareketi" Alevi kitlelerin eşitlikçi ve özgürlükçü bilincine hitap eden demagogik bir "barış ve demokrasi" söylemi ardına saklanmış koyu bir kemalist devletçi anlayış. Sınıfsal sömürüyü, egemen sınıfın ulusal ve mezhepsel ayrımcılığını "farklılıklara saygı" sorunuyla ve "kültürel çeşitlilik" derekesine indirgeyen; çözümlü ise "Türkiye" çatısında "ulusal" birlikte bulan şoven bakış. Alevi kitlelerin mücadelesini kendi varlığına indirgeyen ve taleplerini devletten koparılacak kısmi tavizlerle sınırlayan bir perspektif. İşte DBH...

Yürüttükleri kampanyanın temel noktalarından birini oluşturan Kürt ulusal sorununa bakışları için yine kendi açıklamalarına bakalım. DBH Geçici Kurul Başkanı Ali Haydar Veziroğlu seçimlere katılacak adaylarının tanıtım toplantısında yaptığı konuşmada Kürt sorununu "doğu sorunu" olarak isimlendirdi ve bu sorun çerçevesinde kendi misyonlarını şu sözlerle ifade etti: "Devletle doğu insanını barıştıracaktır." DBH İstanbul 2. Bölge adayı ve Geçici Yürütme Kurulu Üyesi Cafer Özerkoç ise varlık koşullarını daha açık bir ifade ile tanımlıyor: "DBH, el sıkışma noktasıdır." Yani; sermaye devleti ile işçi-emekçi kitleler, Kürt halkı, toplumun tüm ezilen kesimleri DBH aracılığı ile "el sıkışacak". Ezilen kesimlerin öfke ve huzursuzluklarını eritme ve düzen içine hapsedmenin daha açık bir ifadesi nasıl olur, bilemiyoruz. Ancak bunlar şaşırtıcı şeyler değildir. Çünkü bu hareketin sözcüleri sermaye sınıfının alevi kitleleri içinde palazlanan temsilcileridir. A. Haydar Veziroğlu'nun da açıkladığı gibi onlar "asla sermaye sınıfına karşı değildirler", bizzat "sermaye sınıfına dahil"dirler.

Ancak alevi burjuvazisinin bu yüzüstü temsilcilerinin yürüttüğü bu açık kampanya, DBH içinde tabandan gelen basıncın etkisiyle bir tıkanmaya ve ayrılmaya sebep oldu. Maraş, Çorum, Siğir katliamlarını yaşamış; Gazi direnişinde sermaye devleti ile açık bir hesaplaşma yaşamış alevi emekçileri, özellikle yay-

gın bir şekilde örgütlü oldukları alevi dernekleri üzerinden DBH çizgisine tepkilerini dile getirmeye başladılar. DBH'nin Kürt sorununa şoven yaklaşımı ve sermaye ile iç içeliği ayrışma sürecini hızlandırdı. Bunda alevi emekçileri içerisinde önemli bir etkinliğe sahip olan devrimci hareketin de etkisi oldu. Özellikle taban basıncını daha yakıcı hisseden DHB'liler hareketi terk etmeye başladılar. Bağımsız milletvekili adaylarından çekilmeler oldu. Bazı adaylar çekilmelerini Kürt sorununa yaklaşımlar üzerinden açıklayarak HADEP lehine tavır koydular.

Alevi sermayesinin iki yüzlü temsilcileri yaşadıkları bu hızlı yıpranma karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. A. Haydar Veziroğlu 13 Aralık günü yaptığı bir açıklama ile DBH'nin seçimlere soktuğu bağımsız adayları geri çektiğini açıkladı. Veziroğlu DBH'nin seçimlerden çekilme kararını üç nedene dayandırdı: Birincisi; "oluşan seçim atmosferinde seçimlere girmeyi doğru bulmuyor"larmış. İkincisi; "politika sokağa taşın"mış. Üçüncüsü; "mevcut sosyal demokrat partilerin %10'luk ülke barajını aşamama tehlikesi" doğmuş.

Ne anlattığının anlaşılmasının ötesinde çok da önemli olamayan ilk iki maddeyi bir kenara bırakırsak, üçüncü maddede DHB'nin geldiği son noktayı görürüz. Kısa sürede yaşadıkları yıpranmayı bir de seçimlerin sonunda alacakları hezimete pekiştirmek istemeyen Alevi burjuvazisinin temsilcileri, son bir ayak oyunu ile düzene hizmetlerini tamamlamak istiyorlar. Alevi emekçi kitleleri düzene bağlamakta gösterdikleri beceriksizliği, bu işi yıllardır yapmaya çalışan sosyal demokrat partilere havale ederek kapatmaya çalışıyorlar. Alevi emekçilere "Siz oy vermezseniz %10 barajını aşamayacaklar. Hiç olmazsa kötünün iyisini seçin. Sosyal demokratlara oy verin" mesajını biraz üstü kapalı da olsa veriyorlar.

Tüm bu yaşananlara rağmen hala siyasal geleceklerinden umutlu görünüyorlar. Çünkü Veziroğlu çekilme kararlarını açıklarken, en kısa sürede partileşerek kitlelerinin karşısına çıkacaklarını açıkladı. Anlaşılan hala ümitlerini yitirmiş değiller. Sermaye devletine karşı sorumluluklarını yerine getirmek için daha uygun bir ortam bekliyorlar.

Dün Gazi direnişinde devletten yana tavır alan, asker ve polis şefleriyle pazarlık yapıp emekçi halkın mücadelesini satanlarla bugün "demokrasi ve barış" maskesi ile karışımıza çıkanlar aynı hainlerdir. Alevi işçi ve emekçileri şunu iyi bilmelidir; düzeni hedef almayan hiçbir mücadele sorunlarını çözemez. Yaşadıkları sorun sınıf çelişkileri üzerinden şekillenir ve çözümü de düzene karşı devrim mücadelesi yoluyla olacaktır.

“Adil Düzen” Karaya Oturdu!

Refah Partisi son yıllarda sermayenin denetiminde kitleselleşen ve güç kazanan bir parti. Tamamıyla demagojiye dayalı anti-kapitalist ve anti-emperyalist bir söylemle, 'batıl' düzene karşı "adil düzeni" savunuyor.

RP özellikle kent ve kırsal yoksul katmanları arasında güç buluyor. Bu kitleler düzenin çürümüşlüğüne, ahlaki yozlaşmaya, artan sömürü koşullarına tepki duyuyor. RP bu tepkileri, geleneksel söylemlerle ve dinsel motifler işleyerek kullanıyor. "Adil düzen" aldatmacası ile sürdürdüğü sosyal demagoji ile bu kesimlerin desteğini alabiliyor. Elbette bu başarısında devrimci alternatifin henüz güçlü bir tarzda ortaya çıkmayışının önemli bir payı var.

Refah Partisi yıllardır diğer düzen partileri ile arasında derin ayrım çizgileri varmışcasına politika üretti. Kendi dışındaki partiler "Amerikancı", "Batı taklitçisi", "Faizci, tefeci" partilerdi. RP ise, "Milli Görüş"ü savunan, "serbest piyasaya ve yabancı sermayeye" karşı bir partiydi. Özelleştirmelere, faize, Gümrük Birliğine karşıydı. Faizi ve sömürüyü kaldıracak, enflasyonu indirecek, işsizliği önleyecek vb. vb. tek parti Refah'tı. Daha dün N. Erbakan meydanlarda siyasi rakiplerine verip veriyor ve bu "fark"lılıklarını anlatıyordu.

Ancak baskın seçim Refah Partisi'ni de vurdu. Yıllardır tabanını bu demagojilerle ayakta tutan RP seçimin hızına ayak uyduramadı. Uluslararası para merkezlerinin Türkiye'ye dikte ettiği politikalara uyum sağlamak zorunda olan RP, önce söylemini değiştirerek bu konuda sermayeye güvence vermeliydi. Erbakan hızlı bir U dönüşü ile bir anda tüm argümanlarını boşa çıkaracak bir program yayınlamak zorunda kaldı. İşte programın bazı köşe taşları: "Avrupa birliği ile ekonomik ilişkilerin artırılması ve Batı'yla Türkiye arasında gümrüklerin kaldırılması bir milli politika olarak uygulanacak", "Serbest piyasa ekonomisi tam anlamıyla uygulanacak", "Faiz sistemine göre işleyen mevcut banka sistemine dokunulmayacak, banka faizlerine müdahale edilmeyecek", "Türkiye'de köfte satan yabancı sermayeye karşılık, yatırım yapan sermaye desteklenecek" (RP seçim bildirgesi)

Bu program Refah'ın, diğer düzen partilerinden hiç de farklı olmadığını itirafı oldu. Daha dün batı ile girilen ilişkileri ve Gümrük Birliğine katılma istemini emperyalizme bağlamak diye tanımlayan, meydanlarda "Gümrük Birliğine girmek gavur uşaklığı demektir. Bunlar gavuru üstün tutuyorlar" (N.Erbakan, Aksaray mitingi) diye haykıran RP için artık, Avrupa ile ilişkileri geliştirmek ve gümrükleri kaldırmak milli bir politika, "Her türlü yozlaşmanın ve kirlenmenin sebebi serbest piyasa ekonomisi ve faizci düzen"; "Tam anlamıyla uygulanması gereken", "Kaldırılmayacak ve müdahale edilmeyecek", her derde deva çözüm yolu oluyor. Her türlü kötülüğün kaynağı yabancı sermaye kutsanıyor ve destekleniyor. vb. vb.

RP, sözde özelleştirmelere ve işçi kıyımlarına da karşıdır. Ancak son dört yıl içerisinde belediyelerden en fazla işçi atan, taşeron sistemini en fazla uygulayan, son dönemde tersanelerin özelleştirilmesine de el altından en güçlü desteği veren yine RP'dir. (Seçim bildirgesinde özelleştirme politikaları da sahiplenilmiştir)

Refah, dürüst ve temiz bir parti olma iddiasındadır.. Ancak her ne hikmetse ortaya çıkan Mercüme olayı, Rabita bağlantıları, arsa yolsuzlukları vb. iğrençlikler bu partinin dürüstlüğüne toz konduramaz. Gerçekte hırsızlık ve dolandırıcılıkta da siyasi rakiplerinden altta kalan bir yanı yoktur.

Açıktır ki RP'nin çıkarları ve geleceği sermayeye göbekten bağlıdır. Sermayenin temel politikalarına karşı çıkamaz. Bu düzen onun varlık koşuludur. Sistem içindeki temel işlevi ise işçi ve emekçi katmanların honutsuzluğunu düzen kanalları içerisinde tutmaktır.

İşçi sınıfı RP'nin gerçek yüzünü tanımalıdır. RP'nin "Adil düzen" aldatmacasının, RP üzerinden yaratılmaya çalışılan yapay laik-şeriatçı ayrımının neye hizmet ettiğini görmelidir. Oynanan bu oyuna dur demeli, "Düzen Partilerine Oy Yok!" şiarı ile RP'den de hesap sormalıdır.

Kayıpların Hesabını Soracağız!

21 Ekim tarihinde polis tarafından evinden gözaltına alınan Düzgün Tekin, devletin katliam çetelesi niteliğindeki kayıplar listesine eklenen devrimci bir işçi. Gözaltına alınışından bu yana 2 ay geçen Düzgün Tekin hala katil devletin elinde.

İşkencehanelerde boyun eğmeyen, şiddet ve baskıyla sindirilemeyen devrimcileri kaybettirmek, katletmek... bunlar faşist sermaye rejiminin sistemli bir uygulamasıdır. Tasfiye edilmek istenen yalnızca toplumsal muhalefetin en diri ve öncü güçleri değildir. Komünistlere, devrimcilere ve öncü işçilere yönelen azgın devlet terörü ile geniş işçi-emekçi kitlelerine gözdağı verilmek isteniyor. Devrimciye fiziksel-psikolojik şiddetle boyun eğdirmeye çalışan devlet, işçi ve

emekçileri korkuyla susturmaya çalışıyor. Onların haklı mücadelesini böylece engelleyebileceğini, en azından geri sınırlar içerisinde tutabileceğini sanıyor.

Katil devletin işkence karergahlarında ezilen sınıfların davasını savunan Düzgün Tekin belki katledildi. Ama onun can ve kan pahasına yükselttiği devrim bayrağı taşınmaya devam edecektir. Bir devrimci işçiydi Düzgün

Tekin! Binlercesi bayrağı taşıyıp göndere çekene kadar bu savaş sürecektir!

Evet, bizim de ellerimize kına yaktığımız günler gelecektir!

İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!

Kirli savaş suçlusu faşist cezalandırıldı!

Her geçen gün daha fazla genç, hiç bir çıkarının bulunmadığı kirli bir savaşa katılmayı red ediyor. Kardeş bir halkı soykırımdan geçiren sömürgeci faşist devletin emir eri ve suç ortağı olmaksızın asker kaçağı olmayı yeğ tutuyor. Kısacası, gözü dönmüş bir savaş makinası, kelle avcısı, kulak kesen ve tecavüzcü olmaksızın insan olmayı tercih ediyor. Geline aşamada askere gitmeyi red edenlerin sayısı resmi ağızlardan dahi 500 bini aşkın olarak açıklanıyor. Gerçek rakam ise bunun çok üzerinedir.

Ama öte yandan, kirli savaşa güle oynaya gidenler de yok değil. Kardeş Kürt halkına karşı en iğrenç insanlık suçları işlemekle kalmayıp bunu özel bir gurur kaynağı yapanlar da var. Yukarıdaki fotoğrafta, bir gerilla cesedinin kulağını keserken aşağılık bir tarzda gülümseyen asker de bunlardan biri. O insani kimliğini uşaklık ettiği sömürgeci faşist rejime satmakla yaptığı tercihi. İşlediği aşağılık insanlık suçlarının karşılıksız kalacağını

sanıyordu!

Ama kardeş Kürt halkına karşı işlenen soykırıma aktif katılan tüm diğer savaş suçlusu sürüngenler gibi o da yanılıyordu! DHKP-C savaşçıları tarafından infaz edildi. **Er veya geç insanlığın ırzına geçen tüm savaş suçlularından hesap sorulacaktır.**

**Hiç bir insanlık suçu
cezasız kalmayacaktır!**

Beytepe Kampüsü'nde Jandarma Terörü

Üniversitelerde, polis-asker-özel güvenlik birimleri ve idare aracılığı ile yoğun bir baskı ortamı sağlanmaya çalışılıyor. Buna rağmen, direnen ve düzene karşı çıkan öğrencileri karşılarında görmek sermayeyi çileden çıkarıyor. En azgın terörünü devreye sokuyor.

30 Kasım günü Beytepe 'de devrim şehitleri için anma düzenleyen devrimci öğrencilere yönelik jandarma saldırısı da bunun son örneklerinden biri.

Jandarma saldırısından sonra 45 öğrenci gözaltına alındı. Bunların bir çoğu yaralı durumdaydı. İki öğrenciye ilk muayeneleri sonucu hayatı tehlike raporu verilmişti. Ancak gözü dönmüş katiller bu iki öğrenci de dahil olmak üzere, aralarında okurumuz Sevgi

Aktas'ın da bulunduğu bir çok yaralıyı işkence merkezlerine götürdüler. 30 öğrenci ilk iki gün

içerisinde serbest bırakıldı. Ancak aralarında yaralılarında olduğu 15 öğrenci 8 gün işkenceli sorgulardan geçirildiler. 8. günün sonunda ise çıkarıldıkları DGM savcılığında serbest bırakıldılar.

Jandarma saldırısı bu kez sadece öğrencilere yönelmedi. Okulun tüm bölümlerine girerek dağıtan jandarma, öğrencileri korumaya çalışan bir öğretim görevlisini de tartaklayarak tehdit etti.

Beytepe öğrenciler 31 Kasım günü, bu saldırıyı protesto etmek için bir yürüyüş düzenlediler. EGK imzalı bir bildirinin de dağıtıldığı yürüyüşe 500'ün üzerinde öğrenci katıldı. "Jandarma Terörüne Son!" imzalı bir pankartın açıldığı yürüyüş kararlı bir tepkinin ifadesi oldu.

SY. Kızıl Bayrak/ANKARA

Türk İş bürokratlarının 17. ihanet kurulu yapıldı

Kurtlar Sofrasında Pay Kavgası

Sendika ve konfederasyonların yönetimleri, Genel Kurullarda belirlenir. Türk-İş'in bu genel toplantısı başından sonuna kadar, bir işçi örgütü kurultayından ziyade, bir burjuva seçim atmosferinde geçti. Eğer sendikalar işçi sınıfının düzene karşı mücadelesinin örgütleri olmaksızın çıkıp birer düzen kurumu haline geldilerse, bu yansıma da zaten kaçınılmazdır. Bütün düzen kurumlarında olduğu gibi buralarda da, burjuva politika ve ayak oyunları doğal olarak cirrit atacaktı. Öyle de oldu.

Sendikaların genel merkezleri ile Türk-İş yönetimi, yıllardır, MHP'sinden CHP'sine, çeşitli burjuva partilerin yandaşları bürokratlarla doludur. Bunlar açığa çıkmış bütün pisliklerine rağmen; gerek burjuva iş ve sendika yasalarının sunduğu avantajlarla, gerekse delege seçimlerinde çevirdikleri türlü dolaplarla uzun süre sendikaların başında kalabilmektedirler. Onları ancak işçi sınıfının bilinçli mücadelesi alaşağı edecektir.

Bürokratlar bu seçimlere iki "büyük" ekiple hazırlanmıştı. Tıpkı düzen partileri gibi, her türden sınıf düşmanını kendi çatıları altında toplamaya çalışarak. Ekibin birinin başında "sosyal demokrat" Meral haini, diğeri ise "faşist" F. Barut yer aldı. Ama onların ününü sağlayan, hangi burjuva politikaya yakın oldukları değil, sendika yönetimleri boyunca burjuvaziye sundukları hizmettir. Doğrusu bunda da birbirlerini aratmadılar.

Genel Kurul sofrasında, bu iki eski kurt ve sürüleri dışında kalan, kalmaya çalışanlar da oldu. Başını Tüm-Tis, Hava-İş ve Liman-İş'in çektiği, tabanını alt kademe sendikacılarının oluşturduğu bu "muhalafet" grubu, Türk-İş'le işçi sınıfı arasında kararsız dolaşıp durdular. Kararsızdırlar çünkü, sarı sendikacılığın tek alternatifi olan sınıf sendikacılığını savunmaya, ne Türk-İş içindeki konumları, ne de liberal-reformist görüşleri izin vermektedir. 5 Nisan'dan bu yana, Türk-İş'e ve sendika bürokratizmine en sert "sözlü" eleştirileri yöneltmelerine rağmen, bir-iki istisna dışında, kendileri ne mücadeleye önyak olmuş, ne de kendiliğinden mücadeleye atılan işçilere fiili bir destek sunmuşlardır. Bugün de, işçi sınıfına, Genel Kurulla ilgili bir alternatif sundukları yoktur. Bu konuda söyledikleri en 'anlamlı' söz (ne anlama geliyorsa?) "Türk-İş'in birliğini savunmak" ve O'nu "güçlü bir demokratik örgütsel yapıya kavuşturmak" oldu.

Bilindiği gibi, Meral'in de

bir "birlik" çağrısı var. Barut ekibinin ise, "Türk-İş'in bölünmesini" istediği doğrultusunda hiç bir iddia bulunmuyor. Yani herkes Türk-İş'in birliğinden yana görünüyor, ama, işçi sınıfının birliğinin nasıl sağlanacağı, kimsenin umurunda görünmüyordu. Bu, "muhalafet grubu" için, en azından pratikte böyledir. Çünkü, yayınladıkları deklarasyonda işçi sınıfının birliğinden söz etmelerine karşın, bunun "Türk-İş'in birliğini savunmak", onu "güçlü ve demokratik" bir yapıya kavuşturmak" vb. ile nasıl bağdaşabileceği konusunda en ufak bir ipucu vermiyorlardı.

Genel Kurulun seçimlerin bir yansıması olduğunu söylemiştik. Gerçekten de DSI saionu, bir haftalık Türk-İş toplantısı boyunca parlamentoyu aratmadı. Sık sık, küfürler, yumruk ve tekmeler konuştu. Bütün kirli çamaşırlar ortaya serildi. Taraflar, birbirlerini "sınıfı satmak"la, "Türk-İş'i bitirmek"le, "hırsızlık"la, "zimmete para geçirmek"le vb. vb. suçladıktan sonra, yapılan seçimler, bu, her iki ekibin "hırsız" ve "hain"leri yeniden bir araya getirdi. Ama ne gam! Meral'in deyimiyle; "Türk-İş bir bütün"dü. "Bu bütünlüğü korumak için bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da çaba gösterecek"lerdi. Vs.v.s...

Aslında Meral'in genel kurulda seçimi kazandıktan sonra yaptığı konuşma, Türk-İş'in sınıf kimliğini, yorum gerektirmeyecek kadar açıkça ve bir kez daha tescillemiştir: **"Bu ülkede orduya, hükümete, askere ne kadar ihtiyaç varsa Türk-İş'e de o kadar ihtiyaç vardır."**

İşçi sınıfı, Meral'in bu sözlerini bir kenara yazmalı ve asla unutmamalıdır. İşçi sınıfının mücadelesi, olumlu-olumsuz deneyimlerden ders alarak yükselir. Ve işçi sınıfı, ancak, ondan aldığı derslerle, sınıf sendikacılığını daha sağlam temellerde kurmasını ve yükseltmesini öğrenecektir. Sendikal bürokratizm ve mücadelenin önündeki engel konumunu kavramış her işçinin, onu aşmak için gereken çaba ve inisiyatif göstermek zorunda olduğu, Meral'in bu sözleriyle bir kez daha pekiştirilmiş bir gerçekliktir.. Bu konudaki sınırlı deneyimler bile gerekli olan yolu göstermektedir. Bu yol mücadele yoludur. Hem sermayeye, hem uşaklarına karşı yücelteceğimiz kararlı ve militan bir sınıf mücadelesinin açacağı yoldur.

**Kahrolsun Sendika Ağaları!
Yaşasın İşçi Sınıfının Birlik ve Mücadelesi!
Kahrolsun Düzen Sendikacılığı!**

Mücadeleyi sürüklemeyi bir yana bırakın işçi hareketinin kendiliğinden dinamiklerinin önünde set olan bu bürokratlar çetesi, genel kurul boyunca birbirlerinin pisliklerini ortaya dökmekten başka bir şey yapamadılar. Asıl dertleri yönetimde olmanın vereceği maddi imkanları ve siyasi gücü elde tutabilmektir.

"Dün Türk-İş Genel Kurulu'nda kürsüye çıkan sendika başkanlarının söylediklerini, sendikacı düzeyini(!) kavgaya gürlüğü arasında çıkan kirli çamaşırları izledikçe (...) sendikalizmdeki deformasyon, kirlenme, değerler erozyonunun (...) algılayabildiğimden daha boyutlu olduğunu içim burkularak düşündüm." (Cumhuriyet, 8 Aralık, sf:20. Kurultaydan Notlar, Şükran Soner)

"İşçi haklarının her anlamda geriye gidişinin yaşandığı süreçte, sendikal iktidarın nimetlerinin her anlamda vargeçilmez olduğu bir noktada, kirli çamaşırları çok fazla ve hesabını veremeyecek konumdaki sendikacılar (...) çamura yatmayı, kavgaya çıkarmayı seçiyor..."

Gelecekleri başkanlara endekslenmiş şube başkanları, delegeler, (...) lümpentleşmiş futbol takımı taraftarlarına ne kadar çok benziyor." (Cumhuriyet, 10 Aralık, sf:20. 'Beni Kurtarın Şurdan', Şükran Soner)

Yukarıdaki satırlar bir gazetecinin genel kurul gözlemlerinden alınmıştır. Bu gazeteci sosyalist ya da devrimci olmak gibi bir iddiaya sahip değil. Sadece gözlemlerini aktarmakta. Sendikal demokrasinin en üst platformu olarak tanımlanan bir genel kurulun havası burjuva bir kalem tarafından böyle resmediliyor.

"Türk-İş Genel Kurulunda İkesizlik, düzeyizlik, kavgaya,

çamur atma ve küfürleşme vardı (a.g.y.)

Düşünün ki, işçi örgütü olduğunu iddia eden ve en fazla örgütlü işçiyi bünyesinde barındıran konfederasyonun genel kuruldur karşımızdaki. 700 bin kamu işçisinin aynı konfederasyon tarafından satılışının üzerinden daha birkaç ay geçmiş ve bu hainler güruhu işçilerin karnı üzerinden koltuk kavgasındalar. Daha da çarpıcı olan; genel kurul sürecinin başında Yol-İş'e bağlı yaklaşık 47 bin geçici işçi işten atılıyor ve konfederasyonun tavrı işçilerin yüzüne kapı kapamak oluyor. Polis çağırıp, işçilerin üzerine salıyorlar.

Türk-İş işçi ve emekçilerin örgütü değil, düzenin bir kurumu olarak işlemektedir. Sınırlı sayıda istisna dışında, sendikacıları sınıftan ve üretimden kopuk, bürokratlaşmış, çıkar peşinde koşan burjuvalardır. Dolayısıyla, zaten bu genel kurulda işçi ve emekçilerin sorunlarına yönelik çözümler ya da işçi tabanının temsiline dayalı, demokrasinin işlediği, sağlıklı bir ortam beklemek hayal olacaktır.

Karşımızda sahnelenen işçi ve emekçilerin haklarını savunmak maskesi altında koltuk hesapları üzerine kurulu bir oyundur. Sermayenin işçi ve emekçilere yönlendirdiği saldırılara ortak olan, mücadeleyi sürüklemeyi bir

yana bırakın işçi hareketinin kendiliğinden dinamiklerinin önünde set olan bu bürokratlar çetesi, genel kurul boyunca birbirlerinin pisliklerini ortaya dökmekten başka bir şey yapamadılar. Asıl dertleri yönetimde olmanın vereceği maddi imkanları ve siyasi gücü elde tutabilmek.

Aslında hiçbirinin politika ve uygulama alanında birbirinden farkı yok. İşçi sınıfının sorunları alanında fikirler ortak. Özelleştirme, taşeron sistemi, işten atılmalar, sıfır zam saldırısı, sendikasılaştırma, hak gaspları vb. bir çok sorunda hepsi tek bir cephenin, sermaye cephesinin üyesi. Tüm bu uygulamalara karşı çıkmak bir yana dursun destekleyicisi ve uygulayıcısı durumundalar. Bunlar sınıfın adına sınıfa karşı çalışan hainlerdir.

İşçi sınıfı sırtında taşıdığı bu hainleri artık alaşağı etmelidir. Sendikalarını sahiplenmeli ve bu soygunculara karşı devrimci sendikal muhalafeti örgütlemelidirler. Bu asalakların genel kurulları bir kez daha gösteriyor ki, sendikaları mücadele araçları haline getirmek ancak tabandan yükselecek devrimci bir sendikal hareket ile mümkündür.

İşçi ve emekçiler "Sendikacılar ya görev başına, ya kapı dışına! Sendikalar bizindir! Bürokratlar defolsun!" şiarını yükseltmelidir.

Farkları Fiyatları

Türk-İş 17. Genel Kurulunda karşımıza çıkan hainlerin çetelelerine bakarsak aslında birbirlerinden farklı olmadıklarını görürüz.

B. Meral, Yol-İş başkanı olarak; Beton İnşaat ve Yapı Merkezi'nde 129 işçiyle, 46 bin 500 mevsimlik işçinin işten atılmasını onayladı. Türk-İş Başkanı olarak, özelleştirmeleri, tensikatları, sendikasılaştırılmaları seyretmekle kalmadı, HAVAŞ grevinin kırılması, sıfır zam saldırısına karşı mücadelenin bastırılması gibi olaylarda da temel rol oynadı. Sadece görevini yapmamak, sermayenin bu saldırılarına karşı mücadele yürütmemekle kalmadı. HAVAŞ grevçilerine Türk-İş'in kapılarını kapatıp, ardından da satış sözleşmesini imzalamakla; Şişli Belediye işçilerinin direnişinin satışında önyak olmakla; Aras Kargo'da, Ambarlar'da, Gebze'de, direnişçi işçilere yönelik silahlı saldırıları onaylarcasına susmakla ve nihayet kamu işçilerinin son TİS'inde, Ankara direnişini boşa çıkaran bir metni bizzat hazırlayıp imzalamakla da suç işledi. Her fabrikadan, her işletmeden işçilerin bu listeye ekleyeceği daha yüzlerce suç vardır. Ama bu kadarı bile, Meral'in "kötünün iyisi" olduğu tezini çürütmeye yeterlidir.

Diğer hain Barut'un çetelesi, kuşkusuz daha kısa değildir. Ama sadece, **DSİ, Aktaş ve SUSER**'de 14 bin 765 işçinin işten atılmasını onaylaması bile yeterlidir. Onaylaması diyoruz, çünkü **SUSER** işçilerinin aylar süren kararlı mücadelesinin kırılabilmesi, ancak, bu hainin onaylamasıyla mümkün olmuştur.

Suçlardan söz edildiğinde, Genel Kurul'da Meral ekibinde yerini alan Türk-Metal ağası Özbek'ten söz etmeden geçmek haksızlık olacaktır. Çünkü 30 delegelik bir güçle seçimlere katılan Özbek, sonucu en fazla etkileyecek sendikalardan birinin başını isgal etmiş durumunda. Sadece geçen yıl içinde Türk-Metal'e bağlı işyerlerinde 11 bin 218 işçi işten atıldı. Çoğunda sıfır, ya da sıfıra yakın sözleşme imzalandı. İşçiler ard arda ve aylarca ücretsiz izne çıkarıldı. Ve bütün bu saldırılar karşısında Özbek'in sermayedarlara yanıtı, ünlü, "ücretsiz çalışma" teklifi oldu.

Genel Kurulda diğer bir etkili isim olan GMİS Genel Başkanı Şemsi Denizer'i unutmamak gerekir. Genel Kurulda; B.Meral'i hainlikle, sınıfı satmakla suçlayan Denizer'in (bu güne kadar imzaladığı bir çok satış sözleşmesini bir yana bırakırsak) Mengen ihaneti ve jaguar olayı bile sözlerindeki "samimiyeti" gösterir.

Genel Kurul salonunu dolduran, başta SSK vurguncusu Enver Toçoğlu olmak üzere, ismini buraya alamadığımız bir çok merkez sendika bürokratinin da yukarıda saydıklarımızdan farkları yoktur. İşçi sınıfı bu hainleri sırtında daha fazla taşımamalıdır.

Hain Bürokratlar Defolsun! Sendikalar Bizimidir!

Sermayenin Özelleştirme Saldırısı Yağmalama Sürüyor!

Özelleştirmenin, sermayenin işçi sınıfına karşı yürüttüğü kapsamlı saldırıların sadece bir parçası olduğu açıktır. Öncelikle; özelleştirme program ve uygulamaları sermaye devletleri tarafından gerçekleştirilmektedir. Ve bu devletler, sermayenin çıkarlarını korumak-geliştirmek üzere örgütlendiklerine göre, ciddi bir engelle karşılaşmadıkları sürece görevlerini yapacaklardır. Bu "engel", ancak karşı sınıfın, proletaryanın mücadelesiyle ortaya çıkabilir. Bunun olmadığı ya da engel oluşturacak gelişkinliğe ulaşmadığı koşullarda ise sermaye, işçi sınıfına ve emekçilere karşı, bugün olduğu gibi, dizginsiz bir saldırganlıkla davranmayı sürdürecektir.

Özelleştirme sadece Türkiye'ye özgü değildir. Sermaye uluslararası niteliğe kavuştuğundan bu yana genellikle, emperyalist merkezlerde alınan kararlar, yapılan planlar, tüm kapitalist dünyada uygulamaya konmaktadır. İngiltere, Fransa gibi emperyalist devletlerden, Brezilya ve Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağlı geri kapitalist devletlere kadar bir dizi ülkede uygulamaya konan özelleştirmenin programı da IMF'de yapılmıştır. Uluslararası sermayenin merkezi IMF'den çıkan özelleştirme programları, elbette yine uluslararası sermayenin çıkarlarına hizmet edecektir.

Özelleştirme uygulamasının yaşama geçirildiği ve hatta sonuçlarının da alındığı ülkeler, dünya işçilerinin önünde, söz konusu saldırının somut anıtları olarak durmaktadır. Brezilya işçi sınıfı, sermayenin saldırılarına ket vuracak bir karşı saldırı geliştiremedi. Özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, işten çıkarma, vb. vb... kısacası sefalet o boyutlara ulaştı. Sermayenin saldırıları o derece pervasızlaştı ki, Brezilya sokakları, kimsesiz çocukların fuhuş pazarında satıldığı, sokak köpekleri gibi avlandığı, organlarının çıkarılıp pazarlandığı bir cangıla dönüştü. Vahşi kapitalizmin gerçek yüzü, bütün çirkinliğiyle ortaya çıktı.

Türkiye'deki uygulamaların ortaya serdiği gerçekler aynı şekilde çarpıcıdır. Bu uygulamalarda, en kârlı işletmeler, adeta açık eksiltmeye çıkarılarak sermayeye peşkeş çekilmiş ve çekilmektedir. Sermaye hükümlerinin, "gelir elde etmek", "menmura vermek" türünden yalanlarını bütün çıplaklığıyla ortaya seren uygulamalardır bunlar. Çimento fabrikalarının özelleştirilmesi sürecinde neredeyse yoktan var edilen UZAN ailesi, bugün, bankası (Adabank), televizyon kanalı (İnterstar), 6 çimento fabrikası, bir elektrik, bir telefon işletmesiyle borsa vurgunları için kullandığı 9 naylon şirkete sahip büyükçe bir sermaye grubudur. Ama büyüklük görecedir ve UZANLAR grubu da, OYAK, Sabancı Holding ve uluslararası tekeller karşısında "küçük balık" sayılır. Bugün sermaye devletinin, kendi eliyle yarattığı UZANLAR grubuna karşı faaliyeti, aslında bu ailenin haddini bilmezliğiyle ilgilendirilebilir. Çimento işinde OYSA (OYAK-Sabancı ortaklığı) ve Fransız tekelleriyle, Haberleşme alanında Turkcell'le rekabet etmeye kalkınca, hem SPK, Telekom gibi devlet kurumlarının, hem de uluslararası sermayenin, hem de

İşçi sınıfı eğer güçlü ve militan bir karşı-çıkışla saldırılara yanıt veremezse, sermaye bugün olduğu gibi, dizginsiz bir saldırganlıkla davranmayı sürdürecektir.

Bankası Templeton gibi emperyalist güçlerin gadrine uğradı. ÇEAS'ın yönetimine el kondu, Telsim sözleşmesi iptal edildi, İnterstar'ın 3 gün, Adabank'ın 3 ay faaliyetleri durduruldu vs. Tüm bu uygulamaların, söz konusu sermaye gruplarının "emir ve kumanda"larıyla gerçekleştiği son derece açıktır. Çünkü, satın aldıkları çimento fabrikalarının borcunu ödemezken, yaptıkları sözleşmeleri çiğneyerek toplu tensikata giderken, hatta aldığı fabrikayı işletmeyip batırırken, devlet, Uzanlar'a kesinlikle karışmıyor, sattığı fabrikanın parasını alamamaktan yakınmadığı gibi, sözde işletilmesi için üstüne borç bile veriyordu. Ne zaman ki Uzanlar büyük tekellerin ağzını sulandıran telekomünikasyona el atmaya kalktı, Templeton uyarı sinyali verdi. OYSA çimento tekeline doğru yürüdü. Uzanlar da devletin gözünden düştü. Ayrıca, Uzanlar'ın yükselişi boyunca, devlet bürokrasisinin ilgili noktalarında bulunan kişi ve gruplar da söz konusu yağmadan yeterince pay almış bulunuyordu.

Sermayenin çıkarlarından söz edildiğinde, Türkiye'deki özelleştirme uygulamalarının tipik bir biçimi de, sendikaları sözde patronlaştırma olayıdır. Bu uygulamanın iki ayrı ve tipik örneğini, şimdilik, KARDEMİR ve TERSANELER oluşturmaktadır. İlkinde, kapatılma hesaplarına karşı yükselen mücadeleyi dağıtmak, kapatma işlemini de, yavaş yavaş ve sendika eliyle gerçekleştirmek için yapılan bir satış söz konusudur. Bu olayda sendika yönetimi, Karabük Demir-Çelik işçisine karşı, sermayeyle işbirliği yapmış bulunmaktadır. Tersanelerin satışı ise tamamıyla farklı bir amaca hizmet ediyor. Örneğin Haliç tersanesi, görücüye çıkarılmadan önce büyük paralar harcanarak makyajlanmıştı. Ne var ki, aynı süreçte, bu tersanelerde de, Karabük'tekine yakın tepkiler yükseldi. IMF'ye ve özelleştirme uygulamalarına karşı bir bilinç gelişmeye başladı. Tersane işçileri, her fırsatı, IMF'ye, onun uşağı ilan ettikleri hükümetlere, burjuva partilere ve burjuva medyaya, özellikle de özelleştirme programlarına karşı gösteri vesilesi yaptılar. Kimilerinin "üç kuruş para için" diye küçümselediği son iki toplu sözleşme

dönemi, tersanelerde, özelleştirme karşıtı gösteriler dönemi olarak yaşandı. Tüm bunlar, henüz uygulamanın başlamadığı, hazırlıkların sürdüğü döneme rastlıyordu. Dolayısıyla satışlar başladığında nerelere ulaşacağını kestirmek o günden olanaklı değildi. Bu olanaksızlık, en azından, işçi sınıfının her kırpıdanışında bir ihtilal kabusu gören sermaye için söz konusudur. Böylece, tıpkı KARDEMİR'in kolay kapatılması için olduğu gibi, tersanelerin kolay satışı için de en uygun yol bulunmaya çalışıldı. Egemenlerin tarihsel deneyimleriyle sabitlenmiş en uygun yol, kaleyi içten fethetme yoludur. Bu kez de öyle oldu. Sermaye devleti, tersaneleri içten fethetmek için, Dok-Gemi-İş'in ihaneti tescilli bürokratlarını göreve çağırdı. Sözde şirket GESTAŞ'a, Haliç, Pendik, Camialtı ve Alaybey tersaneleriyle Pendik motor fabrikası, 69 milyar teminat karşılığında ve 49 yıllığına kiralandı. Dok Gemi-İş'in sermaye uşağı bürokratlarına göre, şirket, işçilerin parasıyla kurulmuştu. Bu yalan çok kısa zamanda açığa çıkınca, bu kez, kendi tazminatlarıyla kurdıklarını söylediler.

Ardından bunun da yalan olduğu, paranın Demir Yol-İş bürokratlarınca temin edildiği ortaya çıktı. Yaklaşan Türk-İş kongresinin de çatışmalarıyla, Demir Yol-İş başkanı Toçoğlu, Meral tarafından yasadışı ve kişisel çıkarla davranmakla suçlandı.

Olay kendi içinde oldukça karışık görünmekle birlikte, senaryo son derece açıktır. Sermaye devleti, KARDEMİR'de tutan hesabının tersanelerde de tutacağını varsaymıştır. Bir yandan, tersaneleri işçilere devrediyorom oyunuyla işçileri oyalarken, diğer yandan, GESTAŞ perdesini kullanarak, tersaneleri uluslararası tekellere peşkeş çekmek istemiştir. Nitekim, GESTAŞ'a paralı bir "ortak" çoktan bulunmuştu. Alman şirketleri Lurrsel ve Blohm Voss...

Bu senaryoda, şimdilik, sermayenin hesaba katmadığı tek olgu, tersane işçilerinin bilinci gibi görünüyor. Pendik işçilerinin yaptığı hesaplara göre, GESTAŞ, değil bu dört tersaneyi, çeyrek tersane alacak sermayeye bile sahip olmayan göstermelik bir şirkettir. Gerçek alıcıları perdelemekten başka işlevi yoktur. Sendika bürokratlarının emperyalist tekellere hizmetinin ve uşaklığının kurumlaşmış kanıtıdır.

Çukurova'da Belediye İşçileri "Grev!" diyor

Çukurova'da il ve ilçe belediyelerinde hak gaspları ve işçi kıyımı sürüyor. İskenderun, Tarsus, Mersin-Fındıklı'nın belediyelerindeki işçiler saldırılara karşı çeşitli mücadele yöntemleri ile haklarına sahip çıkıyor.

İSKENDERUN Belediyesi

İşçilerin '94 yılı için 7 aylık, '95 yılı için 10 aylık birikmiş alacakları için başlatılan direnişi kırmak için ANAP'lı belediye başkanı Mete Aslan MHP'li faşistleri kullanıyor. İşçilerin evlerine kiralık haydutlarını göndererek tehditlerde bulunuyor. Buna karşılık işçiler sınıf kardeşlerinin ve İskenderun halkının da desteğini alarak direnişlerini sürdürüyorlar. Şu ana kadar birikmiş olan 360 milyon işveren tarafından Kıbrıs'taki kara paraları aklayan "Work vaf of Shore Bank" adlı bankaya yatırıldığı bilinmekte. Bir süre önce işlerine son verilen 197 işçi de bu eyleme aktif desteğini sunuyor. Belediye işçileri alacaklarını alıncaya ve işten atılan arkadaşları tekrar işbaşı yapıncaya dek direneceklerini açıkladılar.

TARSUS Belediyesi

27 Mart yerel seçimlerinde Kürt halkının seçim boykotu ile ortaya çıkan hileli oy tablosu sonucunda MHP'nin adayı çok az bir oyyla belediye başkanı seçilmişti. İlk icraatı 500 kadar yurtsever-demokrat işçiyi işten çıkarmak olmuştu. Bugünlerde ise Temizlik İşleri bölümünü kendisi gibi faşist olan birine havale ederek, yeni bir tensikât için zemin hazırlıyor. İşçilerin ücretlerini ödemeyerek, istifa eden işçilerin paralarını alacaklarını açıklayan faşist başkan bu yolla işçi kıyımını gerçekleştirmeye çalışıyor.

MERSİN FINDIKPINAR Belediyesi

TİS görüşmelerinde işverenin tehditleri dinmek bilmiyor. İşçilere "Ya sendikadan istifa ederseniz, ya da sizi işten atarım" gibi tehditlerde bulunuyor. İşçiler bu tehditlere karşı bir araya gelerek grev kararı aldılar. İşyerinde örgütlü DİSK Genel-İş sendikası ise daha geri bir zeminde hareket ederek uzlaşmak istiyor. Diyalog yolu ile çözüm arayan sendikaya karşı işçiler, iyi bir sözleşme için greve gitmekten başka çarelerinin kalmadığını ısrarla belirtiyorlar.

Adana/ SY. Kızıl Bayrak

Küçükçekmece Belediyesi: Yeni Saldırıları Beklemeden Kazanımları İlerletelim!

963 kişinin çalıştığı K.Çekmece Belediyesi'ne ait Temizlik, Yol Bakım ve Onarım ile Park Bahçeler ünitelerindeki işçilerin direnişleri kazanımla sonuçlandı.

Eylemlilik Süreci

Belediye işçileri haklarını alabilmek için ilk olarak uyarıcı olması için toplu vizite eylemi gerçekleştirmişlerdi. Vizite eylemi sonucunda haklarını alamayınca, bu sefer alacaklarının tamamı ödeninceye kadar topluca işi durdular. Kendi aralarında direniş/eylem komiteleri oluşturdular. Eylem komiteleri öncü işçilerden oluşmaktaydı. Eylemlilik süreci yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla gittikçe yükselen bir ivme çizdi.

Eylemler ekonomik talepler etrafında yükselmiş olsa da işçiler bir takım demokratik istemlerini de dile getiriyorlardı:

- Belediyelerde adam kayırmacılığa son verilsin
- Yolsuzluk ve rüşvet olayları son bulsun
- Belediyelerdeki atamalarda işçilere söz hakkı verilsin
- Belediye bütçesinin işçiler tarafından denetlenmesinin sağlanması vb.

DSP'li belediye başkanı işçilerin eylemine 124 işçinin işine son vererek yanıt verdi. Bir yandan da medya desteği ile biriken çöp yığınlarının sorumlusunun işçiler olduğu yönünde geniş bir karalama kampanyası başlattı. Direnişi boşa çıkarmak için polisle işbirliği halinde taşeron firmayla çöpleri toplatmaya başladı.

Belediye işçileri 124 arkadaşlarının işten atılmasını bir bütün olarak kendilerine karşı yönelen bir saldırı kabul ettiler. Direniş bir üst boyuta sıçramıştı artık. İşçilerin ilk talebi derhal atılan arkadaşlarının işe geri alınması oldu. İşçiler birimlerinde ve özellikle iş makinalarının bulunduğu Bakım-Onarım Bölümünde kitlesel bir tarzda direnişlerini sürdürdüler. Belediye başkanı polis kuvveti ile araçları almak istedi. Ancak özellikle öncü işçilerin kararlı tutumu sayesinde istediklerini gerçekleştiremediler.

Direnişin mesai saatleri içinde yürütülmesi, işçilerin hafta sonları ve akşamları direniş yerlerini terk etmesi ise sağlam bir direniş hattı örülmesini zorlaştıran bir etmen oldu. Bu durum ayrıca daha işin başında sınıf kardeşlerinden gelecek aktif desteği sınırlamayı getirmiştir. Bir çok işletmede belediye işçileri ile dayanışma ziyareti planlayan işçiler salt zamanlama sorunu yüzünden bunu gerçekleştiremediler.

Belediye işçilerinin direnişlerine destek olmak amacı ile çeşitli demokratik kitle örgütleri (İkitelli Hacı Bektaş Kültür Derneği, Pir Sultan Abdal Derneği vb.) bir komite oluşturdular. Komite içişleri, dışişleri, kültür, sağlık, eğitim, sosyal hizmetler, gençlik ve spor komünistler de aktif rol üstlendiler.

İşveren sonunda işçilerin kararlı tutumu karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Yapılan anlaşmaya göre:

- İşten atılan işçilerin geri alınmasını
- Disiplin soruşturmalarının geri çekilmesini
- Taşeron anlaşmasının 31 Aralık '95'te geri çekilmesini
- Yevmiye kesiminin olmamasını
- Alacakların iki taksitte (Ocak 20 ve Şubat 20'de) ödenmesini kabul etti. Ancak direnişin sonunda varılan

anlaşmaya sınıf mücadelesinin deneyimleri ışığında bakıldığında, direnişin ekonomik plandaki zaferini ilan etmek için henüz erken olduğunu görürüz. Çünkü, işveren işçilerin alacaklarını ödemek için seçim sonrası bir takvim verdi. Açıktır ki bu seçim öncesi işçileri yatıştırma ve oyalama amacı taşıyor. Seçimlerden sonra, bırakalım birikmişlerin ödenmesini, yeni bir tensikâtın gündeme gelmemesinin hiç bir garantisi yoktur.

Küçükçekmece Belediye İşçileri Kazanmayı Mücadele İçinde Öğrendi

K.Çekmece Belediyesi işçilerinin geçmişten gelen bir mücadele geleneği var. '89 yılından bu yana hep direnişçi bir tutum içinde oldular. Kendi ifadeleri ile bu güne kadar 38 direniş yaşamışlar. Kazanmanın yolunun mücadeleden geçtiğini bu süreçte öğrendiler.

Gün oldu işten atılan bir arkadaşları için direnişe geçtiler, gün oldu açlık grevlerine yattılar. Yürüyüşler, iş bırakmalar, işgaller hayata geçirdiler. Polisle çatıştılar. Kararlı ve direngen tutumlarını hiç bırakmadılar. Yine bu süreç içerisinde devrimcilere ve devrimci politikaya hep açık oldular.

"Sendika Bürokratlarının Apoletlerini Sökeceğimiz Günler de Gelecek!"

Küçükçekmece işçilerinin örgütlü olduğu DİSK-Genel İş sendikası tüm direniş boyunca uzlaşmacı ve geri bir tutum sergiledi. Direnişin başında beklemeci bir ruh hali yayarak işçileri pasifletirmeye çalıştı. İşveren taşeron firma ile çöpleri toplamaya başladığında bile işçilere tek söyledikleri "bekleyin" oldu. "İşverenle görüşmeler yapıyoruz. Sorunu çözeceğiz." demagogilerinin ardında yatan gerçekler direnişin ilerleyen sürecinde ortaya çıktı. Öyle ki Bakım-Onarım'dan araçları çıkarmak isteyen işverenin bu talebini bile kabul etmişler, ancak işçilerin kararlı tutumu karşısında geri çekilmek zorunda kalmışlardı.

Direniş komitesi, direnişte daha etkin ve örgütleyici bir rol oynayabilseydi eğer; sendikayı da daha etkili kullanmak ve harekete geçirmek mümkün olurdu. Belediye işçileri eylem komiteleri etrafında kenetlendiğinde, taleplerini ve eylem biçimlerini sendikaya dayattıklarında, sendika

bürokraklarını da tutum almaya zorlamış olacaktı. Ya işçilerin kararlılığı karşısında yaptırım gücüne boyun eğecek ya da direnişin önündeki engel konumlarını iyice açığa çıkaracaktı.

İşçiler sendikanın uzlaşmacı-pasif tutumunu direniş sürecinde gördüler. Yanıtları net oldu: "Sendika bürokratlarının apoletlerini sökeceğimiz günler gelecek"

Şurası açıktır ki; Küçükçekmece işçileri ve belediye arasındaki hesap henüz kapanmadı. Seçim sonrasında saldırının daha kapsamlı bir şekilde ve bütün işçilere yönelmesi beklenmelidir.

İşçiler saldırıyı beklemeden, hemen şimdiden hazırlanmalıdırlar. Geçmiş deneyimlerinin ışığında sermayenin saldırılarına karşı mücadele bayrağını yükseltmek belediye işçileri için hiç de zor olmayacaktır.

Ambar İşçilerine Saldırlar Sürüyor

İzmir Pınarbaşı Ambarlar Sitesi'nde çalışan TÜMTİS sendikasına üye işçiler yeni saldırılarla yüzyüzeler. Çamdibi'ne taşınan 11 nakliye şirketi birleşerek Nak-Kargo adında yeni bir işyeri kurmuşlardı. İlk yaptıkları işyerlerinde çalışan 45 işçiyi işten çıkarmak oldu. Bunun üzerine işten atılan işçiler Nak-Kargo önüne gelip direnişe başladılar. Bir açıklama yapan TÜMTİS sendikası İzmir Şube Başkan Yardımcısı Halil Kılınç, yaşanan bu saldırıların sendikal örgütlülüğü hedeflediğini, işten atılan ambar işçilerinin yeniden işlerine dönene, tüm haklarını alana kadar eylemlerinin süreceğini söyledi.

Direnişin başlamasının ardından işyeri sahibi Nejat Boztepe hazır bulunan polislerle saldırı emrini verdi. Dördü sendika yöneticisi, 26 işçi 6 Aralık günü gözaltına alındı.

7 Aralık akşamı mahkemeye çıkartılan işçiler serbest bırakıldılar. 8 Aralık günü ise saldırı boyutlandı. Biri sendikacı 18 işçi Çamdibi'ndeki işyerine gittiler. İşçiler burada patronun yönlendirdiği sivil faşistlerin saldırısına maruz kaldılar. Biri ağır olmak üzere 18 işçi çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Geçmiş mücadele süreci içerisinde deneyim kazanan ambar işçileri bu saldırıyı da kararlı-militan bir çıkışla boşa çıkarmalıdır.

Haklar Mücadele ile Alındı, Mücadele ile Korunacak!

SY Kızıl Bayrak/İZMİR

Gerçek İnşaat İşçileri Direnmekte Kararlı!

11-12 Kasım'da işten atılan Gerçek İnşaat işçileri işyerinin bahçesinde bekleyişlerini sürdürüyor. Son atılmalarla sayıları kırkı bulan direnişçi işçiler, bir çok kere işverenin çağırdığı resmi-sivil polislerle karşı karşıya geldiler. Polis işyeri bahçesindeki işçileri grup grup gözaltına alarak direniş yerini boşaltmaya çalışıyor. İşçileri kameraya çekip psikolojik baskı uyguluyor. Ancak polisin gözdağı verme çabaları boşa çıkıyor. *S.Y. Kızıl Bayrak* gazetesi okur ve çalışanlarının yaptığı bir ziyaret sırasında da gelen polise karşı işçiler, her ne olursa olsun bahçeyi terk etmeyeceklerini

söyleyerek kararlı tutumlarını bir kez daha gösterdiler.

İşveren ise yeni işçiler getirerek üretime devam etmektedir. Ayrıca çalışan eski işçileri de sahibi olduğu diğer şirketlere kaydırarak, onların direnişteki arkadaşlarına destek vermelerini engellemeye çalışıyor.

İşyeri bahçesinde beklemek direniş kazanımlara taşımak için yeterli değildir. Direnişçiler kazanmak için kararlı bir tarzda ileri çıkmak ve üretimin durmasını sağlamak zorundalar. Bunun için önce; hem yeni getirilenleri ve hem de halen çalışmakta olan eski işçileri iş bırakmaya ikna etmek

gerekmektedir. Bunun mümkün olmadığı koşullarda başka yöntemler uygulanmalıdır. Herşeyden önce tüm bunları hayata geçirebilecek ve direnişi zafere taşıyacak bir komite kurulmalıdır.

"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" şiarıyla, çevre işletmelerde çalışan sınıf kardeşlerimizden aktif destek alabilmek için çalışma yürütülmelidir.

**Haklar mücadele ile kazanılır!
Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!
İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!**

İZMİR/S.Y. Kızıl Bayrak

İzmir maliye çalışanlarından basın açıklaması "Baskılar Bizi Yıldırıramaz!"

İzmir maliye çalışanları 7.12.1995'te Defterdarlık önünde bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Tüm-Maliye Sen üzerinde yoğunlaşan baskılar, sürgünler, soruşturmalar protesto edildi. Son günlerde işyerlerine asılan panolara müdahale edilmesi kamu emekçilerinin sabrını taşıran son damla oldu.

Defterdarlık önünde yaklaşık 60-80 kamu emekçisi kendilerine yapılan bu son saldırıyı öfkeli sloganlarla protesto ettiler. Fakat eylemin politik düzeyi

sendikalist-demokratik perspektifi aşamadı. Polisin psikolojik baskıncı etkili oldu ve kitle defterdarlık önünden Konak-Hasan Tahsin Anıtı'na yönlendirildi. "Baskılar Bizi Yıldırıramaz" yazılı çelenk anıta kondu ve eylem bitirildi. Eylemde "Pano Hakkımız, Söke Söke Alırız!", "Yaşasın Tüm-Maliye Sen!", "Baskılar, Sürgünler Bizleri Yıldırıramaz!", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!" sloganları sıkça atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com> **İZMİR/S.Y. Kızıl Bayrak**

Çukobirlik Yağ İşçileri Grevde

Adana Çukobirlik Entegre Tesisleri'nde Merkez Yağ Fabrikasında çalışan 250 işçi grevde. İşletmede Tek Gıda İş sendikası örgütlü. Üç aydır devam eden TİS görüşmelerinin tıkanması sonucu yağ bölümü işçileri grev kararı aldı. Sendikanın yaptığı grev oylaması sonucu alınan grev kararı 23 Kasım'da uygulanmaya başladı.

Bilindiği gibi Çukobirlik Entegre Tesisleri'nde farklı işkolları üzerinden üç ayrı sendika örgütlü. DİSK-Tekstil, Tez-Koop İş ve Tek Gıda İş. Hemen hemen aynı süreçlerde başlayan her üç TİS görüşmelerinde, önce DİSK-Tekstil daha sonra da Tez-Koop İş sözleşme imzalamıştı. Her iki sözleşme de tamamen işverenin istekleri doğrultusunda hazırlanmıştı. İşveren bunların üzerinden ücret eşitlemesine gideceğim diyerek yağ işçilerine çok düşük bir yüzde öneriyor. Ayrıca Tekstil Sendikasının imzaladığı sözleşmeye, "tesislerde %25'den fazla zam alan olursa biz de alırız" şeklinde koyduğu madde Yağ Fabrikası işçilerinin görüşmelerinin önünü tıkayan diğer bir faktör oldu.

Yağ işçileri direnmekte ve haklarını almakta kararlılar. İşverenin lokavt tehditlerine rağmen grevi sürdüreceklerini açıklayan işçiler daha önceki TİS dönemlerinde de iki kez greve gitmişlerdi.

ADANA/S.Y. Kızıl Bayrak

Dünyada ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

Ümraniye Cezaevi'ne devlet saldırısı Devrimci tutsaklara boyun eğdiremezsiniz!

Faşist sermaye devletinin Ümraniye Cezaevine yönelik aşağılık saldırısı ve katliam girişimi karşısında Buca cezaevi devrimci tutsaklarının yükselttiği dayanışma ve destek direnişini anlatan Buca Cezaevi DHKP-C Tutsaklarının bize ulaşan açıklamasının geniş bir bölümünü yayınlıyoruz:

“Ümraniye Direnişini Buca'dan Selamladık”

(...)
Son olarak Genel Direniş'le devrimci tutsaklardan güçlü bir darbe alan ve geri çekilen düşman, kısa bir süre içerisinde verdiği sözleri unutarak tekrar cezaevlerine saldırmaya başladı. Konya, Bursa, Erzurum ve Malatya cezaevlerinde gerçekleşen saldırılar, Buca Cezaevi'nde mahkeme gidiş gelişlerinde askerlerin sataşmaları ve idarenin yaydığı spekülasyon ve provokatif haberler birbirini tamamlayarak gelişmiştir. Bunun devam edeceği Bayrampaşa'dan Ümraniye Cezaevi'ne giden devrimci tutsaklara yönelik saldırılardan da belli olmaktadır.

Son olarak 13 Aralık 1995 akşamı Ümraniye Cezaevine saldıran düşman savaştan, direnen ve kazanan Özgür tutsakların kararlı direnişiyle bir kez daha yenilgiyi yaşadı.

Bizler, saldırıyı gece televizyon haberlerinden öğrendik. Ümraniye'de saldırıya uğrayan dostlarımızı, yoldaşlarımızı, bayrağımızı, bizdik. Ve düşmanı yanıtız bırakmayacaktık. Temsilci yoldaşımız saat: 22:00-22:50 arası hemen idareyle görüşerek saldırıya ilişkin bilgi isteyerek saldırının derhal durdurulmaması karşısında gerekirse cezaevini başlarına geçireceğimizi belirtti. Gelişmeleri diğer koşullara da anlatarak, alacağımız tavrı söyledi. Saldırıya ilişkin bilimiz TV haberleriyle sınırlıydı. Ancak kesin olan birşey vardı, o da yoldaşlarımızın saldırıya uğramış olması. Gece koşullarda kararma yaparak sabaha kadar birer saat aralıklarla tüm siyasetlerin katılımıyla slogan attık. Ertesi sabah sayım vermeme gibi bir tavrımız olmamasına karşın, idare sayım almaya gelmedi. Ancak iki saat sonra müdürler gelerek sayım aldılar. İdareyi tekrar gelişmeler konusunda uyardık ve koşu kapılarını kapatırmayarak maltaya çıktık. Bu arada **TDKP, TKP(ML)-TIKKO, TKP/ML, MLKP, TİKB, EKİM, PRK-Rızgari** davalarından belirli sayıda kadın ve erkek tutsak maltaya çıktık. Bu arada idare tavrımızı gerekli yerlere ileteceğini, şu anda Ümraniye'de durumun sakin olduğunu, bizi gelişmelerden haberdar edeceğini söyledi. Bunun üzerine beklemeye başladık. Ancak TV'den yeni bir operasyon hazırlığına ilişkin bir haber verince adı geçen siyasetlerden tüm tutsaklarla birlikte

maltayı işgal ettik. Buca Cezaevi marşlar ve sloganlarla çınliyordu. Her ne pahasına olursa olsun bu saldırı püskürtülecekti. İdareye bu saldırının derhal durdurulmasını yeniden belirttik. Bu arada Buca Cezaevi'nde de olağanüstü duruma geçilerek itfaiye, polis ve Foça'dan getirilen takviye askerlerle saldırı hazırlığı yapılıyordu. Ancak devrimci dayanışma, coşku ve kararlılık duyguları had safhaya çıkan devrimci tutsaklar her saldırıya savaşa karşılık vermeye hazırıldı. Bunu bilen idare saldırıyı göze alamadı. Bir yandan marş ve türkülerimizi söylüyor, halaylar çekiyorken, öte yandan 15 dakikada bir saldırının derhal durdurulmasını ve sorumluların yargılanmasını isteyen sloganlarımızı haykırıyorduk.

Yaklaşık 6-7 saat süren malta işgalini saat 18:00 sularında idareyle yapılan görüşme sonucu bitirdik. Bu görüşmede idare aracılığıyla avukatlardan Ümraniye'de saldırının durduğunu öğrendik. Ancak kesin sonuç belirgin olmadığı için malta kapılarını kapatırmayarak her saat başı sloganlarımızı atmaya devam ettik. Akşam sayımından sonra ise temsilcilerin her an idareyle görüşme halinde olmaları koşullu kapıları kapatmalarına izin verdik. PKK davası tutsakları bu eyleme katılmayıp yalnızca slogan attılar.

Bu arada Inter Star başta olmak üzere, bazı TV kanallarında Buca'da da isyan çıktığı, jandarmayla yapılan çatışmada 6 tutsağın yaralandığına ilişkin haberler yayımlandı. Bu haberler gerçeği yansıtmayan, provokatif ve spekülasyon haberlerdir.

DHKP-C, TDKP, TKP(ML)-TIKKO, TKP/ML, MLKP, TİKB, EKİM, PRK-Rızgari davalarından tutsakların birlikte gerçekleştirdiği malta işgali dostluk ve dayanışma duygularının pekiştiği, coşkulu bir ortamda gerçekleştirilen bir tavrı alış oldu. Bizler, bundan sonra da, nerede ve hangi koşulda olursa olsun, yoldaşlarımıza ve dostlarımıza yönelik saldırılara aynı duyarlılıkla tavrı alarak düşmana daha güçlü vuruşlar yapma kararlılığında olacağımızı belirtirken. Halen Malatya Cezaevi'nde açlık grevinde olan yoldaşlarımızı selamlıyor ve doğabilecek olumsuzluklara karşı düşmanı uyarıyoruz.

BUCA Cezaevi DHKP-C Tutsakları

Cezaevlerine yönelik vahşi saldırılar durmuyor! Faşist sermaye devletinin devrimci tutsaklara dönük yeni bir katliam girişimine bu kez Ümraniye Tabutluğu sahne oldu. Henüz Buca katliamının kanı kurumamışken, katil devlet Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklara saldırdı. Dış güvenlikten sorumlu jandarma ile çevik kuvvete bağlı polislerin, 13.12.1995 günü saat 17'00'de başlattıkları kanlı operasyon sonucu 100'ü aşkın devrimci tutsak yaralandı. 23 tutuklu hastaneye kaldırılırken, durumları ağır olan 4 tutuklunun hayatından da endişe duyulmaktadır.

Olaylar, Ümraniye Cezaevi'nde devrimci tutsakların süresiz açlık grevi sonucu elde ettikleri hakların idare tarafından uygulanmaması sonucu patlak verdi. Görüş hakları gaspedilen devrimci tutsakların direnişe geçmesi üzerine, jandarma güçleri, resmi ve sivil polisler koşullara gaz bombası, plastik mermi ve demir sopalarla hücum etti. Ne var ki kararlı bir direniş tavrıyla karşılaşan düzen güçleri, uyguladıkları pervasız şiddete rağmen 70'e yakın tutsağın yemekhanede kurduğu barikadı aşamadı.

İçeriden silah seslerinin de geldiği sıralarda güvenlik güçleri cezaevinin önünde önlem almaya başladı. Olayların duyulması üzerine cezaevi önüne gelen tutsak yakınları, avukatlar, devrimciler ve duyarlı kamuoyu güvenlik güçlerinin engelleriyle karşılaştılar. Tehdit ve baskıyla uzaklaştırılmaya çalışıldılar. Bu arada 2 tutsak yakını gözaltına alındı. Sabaha kadar önünden ambulanslarla yaralıların taşındığı cezaevinin durumu hakkında hiç bir resmi açıklama yapmayan faşist devlet güçleri, avukatların içeriye girmesini de engelleyerek sağlıklı bir bilgi alışı önünde set oldular.

Bilindiği gibi, Buca katliamıyla birlikte tırmandırılan cezaevlerine dönük saldırılar devrimci-komünist tutsakların kararlı direnişi sonucunda geri püskürtülmüştü. Devrimci iradeye boyun eğdiremeyen faşist sermaye devleti geri adım atmak ve devrimci tutsakların öne sürdüğü bir dizi talebi kabul etmek zorunda kalmıştı. Ne var ki yaşamın her alanında keskinleşerek süren sınıf savaşımı yankısını dolaysız olarak zindanlarda da bulmaktadır. Sermaye, attığı geri adımlarda dahi, dünden daha vahşi ve kanlı yeni saldırıların planını, hazırlıklarını yapmaktadır. Son dönemlerde sermaye rejiminin borozanı medyanın sistemli bir kampanyayla cezaevlerindeki devrimci tutsakları hedef göstermesi yeni katliam girişimlerinin de zeminini döşemiştir.

Ümraniye cezaevine dönük katliam girişimi beklenmedik bir zamanda yaşanmadı. Tersine devrimci tutsaklar, kararlı bir direnişle sindirme ve ehlileştirme saldırılarını geri püskürttükleri sermaye devletinin her an böylesi bir girişimde bulunacağını zaten bekliyordu. Buca katliamını bir karşı saldırıya ve şanlı bir mevziye dönüştüren devrimciler, faşist diktanın en uygun fırsatta öç almak ve geleneksel terör politikalarına yeniden hız kazandırmak isteğinde olduğunun bilinciyle hazırlanmıştı. Ümraniye'de iki gün boyunca aşılamayan barikatlar ve kırılmayan devrimci direniş bunun göstergesidir. Devletin Ümraniye tabutluğuna gömemediği devrimci iradeyi bu kez çıplak terörle boğmaya dönük saldırısı duyulur duyulmaz, başta Buca cezaevi olmak üzere değişik zindanlardan yükselen dayanışma eylem ve direnişleri de buna kanıttır.

Yaşanan son açlık grevi direnişi süreci ve kazanılan zafer düşman karşısında devrimci tutsakların birliği ve dayanışmasını pekiştirmiştir. Devrimci kamuoyunun ve tutsak yakınlarının da desteğini alan direniş cezaevlerini sınırlı da olsa toplumun gündemine taşımayı başarmıştır. Bugün faşist sermaye devletinin zindanlara dönük sürdürdüğü terör ve katliam politikasını boşa çıkarmanın tek yolunu direnişten geçtiği ortadadır. Tutsakların devrimci direnişinin gerçek etkinliğine kavuşmasının koşulları yaratılmalıdır. Buca katliamı sonrasında başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun ezilen kesimlerinin yaygın bir protesto hareketi örgütlenememesi olması ve tutsak yakınlarının ortaya koyduğu etkinliğin kitlesel ve nitel açıdan sınırlı kalması önümüzdeki süreçte hızla aşılması gereken zaafılara işaret etmektedir. Bu ise herşeyden önce, devrimci örgüt ve gruplar arasında cezaevlerine dönük terör ve katliam politikalarına karşı bir eylem ve iş birliğini şart koşar. Kurulmuş ve kurulacak olan platformlarda öne çıkarılması gereken basit grup çıkarları ve çekimeleri değil, düşmana karşı tek yumruk-tek barikat örülmesi gereken direnişin ihtiyaçları olmalıdır. Buca katliamı sonrasında değişik hareket ve örgütlerin devrimci değerler üzerinde kenetlenerek birlikte gerçekleştirdiği süresiz açlık grevi süreci, benzer bir kenetlenmenin dışarıda da yaşanmasının koşullarını çoğaltmıştır. Bu uygun moment etkin bir tutuklu yakınları hareketi ve cezaevlerine dönük geniş bir kamuoyunun yaratılması için yakalanmalı ve faşist sermaye rejimine karşı bir silaha dönüştürülmelidir.

Faşist Sermaye Düzeni Gümrük Birliği "Zafer"ini Tutsaklara Saldırarak Kutladı!

Ümraniye Tabutluğu adıyla ün salmış Ümraniye cezaevi Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girişinin en yoğun bir tarzda tartışıldığı bir süreçte, batılı emperyalistlerin de davet edildiği bir kokteyle açılmıştı. Devrimci tutsakları birbirinden yalıtma ve sindirmek için en "modern" ve "çağdaş" koşulları sunan zindan büyük bir gurur kaynağı olmuştur. Bugün yaşanan Ümraniye zindanına dönük katliam girişimi ise faşist sermaye rejiminin Gümrük Birliği'ne adım attığı günlere denk geldi. Sermayenin sesi medya bir yandan, ucuz emek cenneti Türkiye'yi emperyalist tekellerin "sınırsız" yağmasına açan GB'yi sevinç çığlıklarıyla karşılıyor, diğer yandan da "demokrasi, çağdaşlık, batılılaşma" söylevleri veriyordu. Aynı günlerde, cezaevinde tutuklu ve devrimci onurundan başka silahı olmayan insanlara karşı düşünülebilecek en iğrenç saldırılardan biri olan Ümraniye'ye dönük katliam girişimi, "illegal teröristlerin isyanı bastırıldı", "Ayaklanan teröristlerin başlattıkları isyan güvenlik güçleri tarafından kontrol altına alındı" gibi ulularla karşılandı.

Aynı zamanda insan hakları haftasına da denk gelen Ümraniye katliamı esas olarak devrimci tutsakların can ve kan bedeli kazandıkları hak ve mevzileri gaspetmeye dönüktür.

Bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya kondu ki; kapitalist barbarlık sisteminde demokrasi de, insan hakları da sadece ve sadece burjuvazi içindir. En meşru hakları için mücadele eden işçiye, öğrenciye, kardeş Kürt halkına jopu, dipçigiyle, silahıyla, bombasıyla, tankı, topuyla saldırın sömürgeci sermaye devleti, devrimcileri toplumun ezilen ve çalışan kesimlerinden yalıtma amacıyla inşa edilmiş Ümraniye zindanına dönük katliam girişimiyle bir kez daha en sıradan demokratik haklara dahi tahammülü olmadığını göstermiştir.

Ne Gümrük Birliği, ne İnsan hakları haftasının ikiyüzlüce kutlanması sermaye diktatörlüğünün faşist özünü karartamaz. Cezaevinde bulunan devrimci-komünist tutsaklara yönelen devlet terörü ve katliam politikalarını boşa çıkarmak kokuşmuş düzenden hak beklemele mümkün değildir. Hak verilmez alınır! Faşist sermaye devletinin katliamlarına seyirci kalmak onaylamaktır! Tüm devrimci ve ilerici kamuoyu, tüm işçi ve emekçiler Ümraniye katliamına ve yeni katliam girişimlerine sessiz kalmamalıdır! Bu iğrenç faşist sermaye devletinin karşısına militan, kitlesel ve radikal bir mücadele çizgisiyle çıkılmalıdır.

Faşist sermaye diktatörlüğünün saldırılarına karşı omuz omuza direnen ve kazanan siyasi tutsaklarla görüşme:

Direnenler anlatıyor!

Sermaye devletin, cezaevlerindeki devrimci ve komünist tutsaklara yönelik sistematik saldırıları sürüyor.

Buca Cezaevi'nde üç devrimci tutsağın katledilmesinin üzerinden henüz bir kaç ay geçmişken şimdi de Ümraniye Cezaevi'nde benzeri bir saldırı yaşanıyor. Böyle bir dönemde, devrimci bir direniş hattının örülmesinin önemi bir kat daha artmaktadır.

Aşağıda Buca katliamının hemen ardından GENEL DİRENİŞ bayrağını yükselten devrimci ve komünist tutsakların, kazandıkları zaferden sonra yaptıkları direniş değerlendirmelerini yayınlıyoruz. Bu değerlendirmeler; saldırıların püskürtülmesinde devrimci dostluk ve dayanışma temelinde yükselen genel direniş hattının taşıdığı hayati rolün vurgulanması açısından önemlidir.

Sağmalcılar Cezaevi DHKP-C Davası Tutsakları Adına Tems.: Şadi Özbolat , DY Davası Tutsakları

Adına Tems.: Ahmet Geçkin, EKİM Davası Tutsakları Adına Tems.: Burhan Kartal, HKG Davası Tutsakları Adına Tems.: Hasan Demir, MLKP Davası Tutsakları Adına Tems.: M. Ali Çelebi, TKEP/L Davası Tutsakları Adına Tems.: Ümit Onursal Özat, TKP(ML) Davası Tutsakları Adına Tems.: Cemal Keser

● Son süreçte faşist devletin devrimci tutsaklara değişik biçimlerde saldırılarının gündeme geldiğine ve bu saldırıların Buca'da üç DHKP-C tutsağının katledilmesi ile, katliam boyutuna tırmandırıldığına tanık olduk. Bu gelişmelerin ardından 23 cezaevinde yüzlerce devrimci tutsakla genel direnişe başladınız. Sizleri böyle bir genel direnişe getiren nedenleri anlatır mısınız?

Faşist devletin her alanda olduğu gibi cezaevlerinde de politikası iflas etmiştir. Cezaevlerine devrimcileri doldurarak, devrimci mücadelenin gelişimini engelleme çabaları hep boşuna olmuştur. Devrimciler cezaevlerinde de olsalar, teslim olmamışlar, siyasi kimliklerini korumuşlar, halkımıza hep olumlu, ilerici, devrimci mesajlar iletilmişlerdir...

Bu nedenlerden dolayı faşist devletin cezaevlerine yönelik saldırılarına karşı omuz omuza direnen ve kazanan siyasi tutsaklarla görüşme:

son bulmamıştır. Birçok defa cezaevlerinde devrimci irade karşısında yenilmiş, geri adım atmış olmasına rağmen, her fırsatta yeniden saldırıyı ihmal etmemiştir. Son süreçte ise bu saldırıların daha da boyutlandığını, Buca Cezaevi'ne yapılan saldırıyla ise katliam boyutuna vardırıldığını görüyoruz. Ancak, hemen hemen tüm cezaevlerinde tecrit, sürgün ve imha politikaları değişik boyutlarda hayata geçirilmeye çalışılıyordu. Hemen tüm cezaevlerinde hak gaspları gündemdeydi. Yine Ümraniye tabutluğunun açılması, Sağmalcılar Cezaevi'nin spekülasyon haberlerle hedef haline getirilmesini ve Sağmalcılar Cezaevi'ne yönelik saldırı, tasfiye etme hesaplarını da gösteriyordu. Faşist devlet tüm cezaevlerinde birden toplu bir karşı koyuş istemediğinden, tüm cezaevlerine aynı anda ve aynı nedenle değil, değişik zamanlarda değişik gerekçelerle saldırarak güçleri bölmek, direnişi zayıflatmak ve devrimci tutsak kitlesini teslim almak istiyordu.

Biz ise güçlerimizi organize etmeli ve bu saldırı dalgasını geri püskürtmeliydik. Başta Buca Katliamı'nın hesabının sorulması, katliamı gerçekleştirenlerin pişman edilmesi, Buca Cezaevi'ndeki gündeme getirilen saldırıları geri püskürtmek, çok daha ileri kazanımlar elde etmek, Ümraniye tabutluğunun kapatılması, tecrit ve sürgün politikalarına son verilmesi ve tek tek cezaevlerinde hak gasplarının durdurularak tutsakların taleplerinin karşılanması amaçlanarak bir GENEL DİRENİŞ örgütlendi.

Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırıların BUCA katliamıyla yol açtığı sonuçlar herhangi bir tepki veya tavırla geçirilemeyecek türden sıkı bir duruşu zorunlu kılıyordu. Faşizm, BUCA katliamıyla bütün bir toplumu ve gelişen halk muhalefeti teslim almayı amaçlamıştır. Bu durum karşısında susmak veya hadisenin politik boyutlarını yeterince kavrayamamanın belirleyici olduğu geri ve sağ eylem biçimleriyle, vicdanı rahatlatma manasına gelebilecek tutumlarla aynı zamanda, sürece yayılmış ve katliamla tescillenmek istenen hak gasplarına, tutsak cephesinden onay vermek anlaşılır olamazdı. Kabaca "Genel Direnişimizi" tam da bu mentalite içerisinde bir zorunluluk olarak kavramak gerekiyor.

Düşmanın zindanlara yönelik teslim alma amaçlı saldırıları yeni olmadığı gibi son da değildir. Ne var ki, Buca katliamıyla birlikte devrimci tutsaklara yönelik saldırı fiziki imha boyutuna varılmış; dolayısıyla saldırı bir yıpratma saldırısından çok sistematik bir sindirme ve teslim almayı hedefleyen genel bir saldırı boyutuna sıçratılmıştır.

Ümraniye tabutluğunun devreye sokulması, Bayrampaşa Cezaevi'nin buna paralel olarak tasfiye edilmesinin planlanması tamamen devrimci irade ve inisiyatifi parçalamayı amaçlayan tertiplerdi. Sermaye medyasının Sağmalcılar'a yönelik sürdürdüğü sistematik karalama kampanyasıyla, Sağmalcılar'a yönelik katliam saldırısına zemin hazırlayan düşman, başlatmış olduğu genel saldırıya fırsat kolluyordu. Buca katliamı, düşman saldırısının genel direnişle püskürtülebileceği ve püskürtülmesi gerektiği inancını güçlendirdi. Genel direnişimizin bir diğer nedeni de, düşman saldırılarına bugüne dek mevzi ve yalıtık kalan direnişlerle cevap vermek zorunda kalınmasıydı. Ki bu özünde savunma amaçlı direnişler olduklarından kazanımları da kısmi ve zayıf kalmaktadır. Geline aşamada genel saldırılara mevzi direnişlerle değil genel direnişlerle cevap vermek gerektiğinden genel direnişi örgütledik.

Devrimci tutsaklar olarak örgütlediğimiz süresiz açlık grevi temelindeki genel direniş zorunlu kılan faktörleri ancak devrim ve karşı devrim güçleri

arasındaki mücadelenin bugün var olduğu nokta ve bunun cezaevleri cephesine yansımından hareketle açıklayabiliriz. Egemen sınıfların cezaevi politikası, hemen her dönem için gerek hukuki düzenlemeleri, gerekse pratik yönelimleri itibarıyla devrimci kimliğinden uzaklaşmış, boyun eğmiş, rehabilite olmuş bir tutsak tipini hedefliyor.

Ülkemizdeki faşizm koşullarında ise bu politika ve pratik sürekli biçimde siyasi yaptırımlarla içiçe geçmiş ağır fiziki saldırılarla biçimleniyor. Oligarşinin emekçi halklarımıza karşı açtığı savaşı 1991-1992'lerden bu yana "topyekün savaş" başlığı altında çok yönlü ve sistematik hale getirmesi ile birlikte cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırılarda hız kazanmıştır. Emekçileri öncüsüzleştirme, devrimci öncü güçleri imha ve sindirme politikasının en önemli ayaklarından birini de cezaevleri oluşturmuştur. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırılar özellikle 1994'ten itibaren yoğunlaşmış ve hız kazanmıştır. Bu tarihe kadar ağırlıklı olarak yasa ve yönetmeliklerle tüm cezaevlerini birden hedefleyen saldırılar geliştiren düşman bu nitelikteki saldırıların özel bir organizasyon dahi olmadan genel bir savunma tutumuyla karşılık bulmasından ötürü taktik değiştirmek zorunda kalmıştır. 1994'ten itibaren devrimci tutsakların ortak hareketini engellemeyi hedefleyen, tek tek cezaevlerine yönelik sistematik ve çok yönlü saldırılar başlatılmıştır. 1994'ten bu yana Erzurum, Elbistan, Bursa, Aydın, Elazığ, Diyarbakır, Antep, Ankara Merkez Kapalı ve Buca cezaevlerine yönelik çok sayıda

sistematiik saldırılar (fiziki imhayı da içeren) düzenlenmiştir. Fiziki imha politikasının doruk noktasını ise Buca Cezaevi'ne yönelik son saldırısı oluşturmuştur. Öte yandan Sağmalcılar Cezaevi'nin de tam bir karşı devrimci rehabilitasyon merkezi olarak düzenlenen Ümraniye Cezaevi devreye sokularak eritilmeye ve tasfiye edilmeye çalışılmıştır. İşte bu boyutlu ve sistematiik saldırı dalgasının önüne devrimci bir barikatı tek tek cezaevlerindeki direnişlerle örebilmek mümkün değildi. Bunun tek yolu tüm devrimci tutsakların (ya da en azından bu perspektifle birlikte hareket edebileceklerin) genel bir direnişle karşı koyuşu örgütlemesinden geçmekteydi. Buca Direnişi bu noktada bir kıvılcım oldu.

MLKP Tems.: Faşist diktatörlüğün Türkiye ve Kuzey Kürdistan cephesinde gelişen işçi-emekçi ve devrimci-demokratik halk muhalefeti sindirme çabaları ve Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni kanla, terör politikalarıyla yok etme saldırıları cezaevi cephesinde de yeni biçimler alarak Diyarbakır, Elazığ, Erzurum, G. Antep, Ankara, Yozgat cezaevi örneklerinde görüldüğü gibi, devrimci tutsaklara yönelik genel saldırılar olarak sürdürüldü. Bu saldırıların son örneği olarak Buca'da yaşanan faşist katliam devlet politikasının ulaştığı düzeye işaret ediyordu. Buca Cezaevi'deki katliamcı saldırı bütün devrimci tutsaklara karşı yapılmış olduğundan ancak genel bir direniş ve karşı koyuşla püskürtülebilirdi. Genel direnişin dışında, tekil eylemliliklerle, protesto mahiyetini aşmayacak olan tavırlar, hem bu kapsamlı saldırıyı geriletemez, hem de günü kurtarma mantığının dışına taşamazdı. Özcesi faşist devletin Buca katliamı ve genel saldırısına ancak genel bir direnişle yanıt verilebilir, kapsamlı bir karşı koyuş örgütlenebilirdi. Ve örgütlendi.

TKP(L) Tems.: Aslında, sorunuzun yanıtı, sorunun içinde bulunmaktadır. Gerçekten de, faşist devlet, son dönemde, cezaevlerinde tuttuğu devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını hem kapsam, hem de şiddet yönünden arttırdı. Burada, gözönünde tutulması gereken en önemli nokta, Buca'da devrimci tutsaklara yönelik saldırının, ne tekil bir saldırı olduğu ve ne de oradaki görevlilerin başının altından çıkan bir şey olduğudur. Buca'da katliam amaçlı yapılan saldırı, faşist devletin yaklaşık bir yıl önce Erzurum ve Diyarbakır cezaevlerinde başlattığı saldırı politikasının son halkasıdır. Bu durum, Buca'da saldırıyı yönetenlerin kişisel sorumluluğunu ortadan kaldırmak ya da hafifletmemekle birlikte, soruna ancak bu açıdan bakıldığında doğru değerlendirme ve sonuçlara varılabileceğini, karşı politikaların doğru saptanabileceğini düşünüyoruz. Nitekim, sorunu bu şekilde saptamayan, devletin Buca'daki saldırısını aslında genel bir saldırının son halkası olduğunu göremeyen pek çok örgüt, genel bir direniş örgütlemenin önemini ve aciliyetini kavrayamadı. Elbette, bu örgüt ve akımların sürecin karakterini doğru biçimde kavrayamamaları bir anlık gaflet, aymazlık vb. hataların sonucu değil, onların ideoloji ve politikalarının reformist özünün bir sonucudur.

Bize gelince; yukarıda izah ettiğimiz değerlendirme ve saptamalarımız bizi, bir

genel direniş örgütleme düşüncesine doğal olarak götürdü. Buca Cezaevi'ndeki devrimci arkadaşların yaşamları pahasına ortaya koydukları direniş, devletin saldırı cüretini kısa bir süre için de olsa kırmıştı. Faşist devlet, böyle bir direniş, böyle bir karşı koyuş beklemiyordu. Ortaya çıkan direniş sonucu şaşkına döndü ve Buca Cezaevi'nde iç yönetimi tamamen devrimci tutsaklara bırakarak günlerce cezaevine giremedi. Biz ise, düşmanın bu şaşkın durumundan yararlanarak şaşkınlığı geçmeden, kendini toparlamadan, tepkiler dinmeden, onu mümkün olduğunca geri püskürtmeliydik. Bu anlamda, esasında bu genel direnişimiz bir karşı saldırı anlamını da taşımaktadır. Karşı saldırımızın, devletin işçi, memur ve öğrenci eylemlerinin saldırısı altında bulunduğu bir zamana gelmesi son derece önemlidir. Bir anlamda, işçi, memur, öğrenci ve Kürt halkının saldırısı altında bulunan devlete karşı bir cephe de cezaevlerinden açılmalıydı. Genel direnişimizin zamanlaması konusunda izah ettiğimiz bu düşünceler bizim açımızdan temel bir rol oynamıştı.

TKP(ML) Tems.: Faşist devletin devrimci tutsaklara saldırmasını, dışarda çeşitli millet ve milliyetlerden emekçi halka karşı geliştirdiği topyekün saldırılardan bağımsız düşünmemek gerekir. Düşman, dışardaki kontrgerilla taktiklerini devrimci tutsaklara karşı da uygulamaya çalıştı. Saldırıları aynı anda tüm cezaevlerine karşı geliştirilmeyordu. Tek tek cezaevleri seçilerek hedefe varılmaya çalışılıyordu. Öncelikle Erzurum, Diyarbakır, Antep, Ankara, Bursa, Amasya, Yozgat, Konya olmak üzere tüm cezaevlerinde farklı dönemlerde saldırılar yapıldı. Saldırıların hedefi, devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden arındırıp teslim almayı amaçlıyordu. Bu saldırıları boşa çıkartmak için bazı cezaevlerinde parça parça direnişler örgütlendi. Bu direnişler düşmana karşı etkili olsa da, genel anlamda etkili ve sonuç alıcı değildi. Bunun için Genel Direniş örgütlemenin bir zorunluluk olduğunu tespitini yapmıştık. Bunun hazırlıkları yaparken, düşman özellikle Sağmalcılar ve Buca üzerinde yoğunlaşmıştı. Uşak medya Sağmalcılar ve Buca'yı hedef gösteriyordu. Bu, saldırının işaretiydi. Sağmalcılar nezdinde Ümraniye tabutluğu açılarak adım adım eritilip uygun bir ortam yakalanarak saldırı hedefleniyordu. Tam da böyle bir süreç yaşanırken Buca'da sayım bahane edilerek saldırı gerçekleştirildi. İlk saldırı etten barikatlarla karşılandı. Üç kahraman devrim savaşçısı şehit verildi. Düşman daha ilk saldırıda yenilmişti. Kararlılık ve direngenlik karşısında çareyi geri çekilmekte buldu. Düşmanın bu saldırısı zincirin ilk halkasıydı. Düşman hamlesini yapmıştı. Devrimci tutsakların bu hamleyle karşı yapacakları hamle önemlidir. Ya iyi bir eylem biçimiyle gerekli cevap verilecekti, ya da düşman yeni saldırılar gerçekleştirecekti.

Genel saldırıya karşı tüm cezaevlerinde ortak bir eylem etrafında toplayıp Genel Direniş örgütlemek bir zorunluluktu. Gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra 23 cezaevinde TKP(ML), MLKP, HKG, TKP-L, DEVRİMCİ YOL, EKİM ve DHKP-C tutsakları olarak SAG eylemi başlatıldı.

● Genel Direniş'iniz zaferle sonuçlandı. Kazanımlarınız nelerdir?

Evet, GENEL DİRENİŞ'imiz pürüzsüz denebilecek bir şekilde tam bir zaferle sonuçlandı.

Bu GENEL DİRENİŞ'te zindanlarda devrimci tutsakların gerek siyasi gerek sosyal talepleri açısından gerçekten çok önemli kazanımları olmuştur. Başlı başına Buca Cezaevi'ndeki tutsakların tüm taleplerinin kabul edilmesi, Ümraniye tabutluğunun kapatılarak tutuklu cezaevi statüsüne, tabutluk uygulamalarına son verilmesi ve hükümlü cezaevi olarak yeni düzenlemelerle kullanıma açılacak olması bile çok önemli kazanımlardır. Direnişimiz faşizmin cezaevlerinde gündeme getirdiği genel saldırı politikasının önüne set oluşturmuş ve direniş sonrası devrimci tutsaklar açısından çok daha ileri kazanımların elde edilmesini sağlamıştır... Tecrit, sürgün politikaları boşa çıkarılmıştır. Tutsaklık koşullarında mücadele, Devrimci Halk İktidarı'nın kurana kadar sürecektir. Oligarşinin zindanları baskılara, katliamlara ve bunlar karşısında teslim olmayan özgür tutsağın onurlu direnişlerine tanık olmuştur ve bundan sonra da böyle olacaktır. GENEL DİRENİŞ'imizi tutsaklık koşullarında mücadelemiz açısından önemli bir deneyim olarak da değerlendiriyoruz. 23 cezaevinde yüzlerce devrimci tutsak faşizme karşı organize olmuş, güçlerini birleştirmiş ve kazanmışlardır. Bu zaferden çıkarılacak ve geleceğe taşınacak, geliştirilecek olumlu dersler vardır. Bu açıdan bakıldığında birlikte mücadelemiz, devrimci dostluk ve dayanışmamız önemli kazanımlarımızdan birisidir diye değerlendiriyoruz.

BUCA katliamının sorumlularının görevden alınması ve yargılanması, ÜMRANIYE tabutluğunun kapatılması, sürgün sevk, tecrit, polise alma, ajanlaştırma uygulamalarıyla birlikte tüm cezaevlerinde yaşanan hak gasplarına son verilmesi ve insanca yaşam koşullarının sağlanması talebiyle 25.10.95 tarihinden itibaren başlattığımız Süresiz Genel Açlık Direnişimiz tam bir zaferle sonuçlanmıştır.

Genel direnişimizle sağladığımız tek tek kazanımların ötesinde eylemimizin siyasi muhtevasının içerdiği sınıfsallık ve zenginlikler gelecek mücadele süreçlerine damgasını vuracaktır.

Genel direnişimizin kazanımlarını iki ana başlık altında toplayabiliriz. Bir, siyasi kazanımlar; iki, hak kazanımları...

Siyasi kazanımlar, düşmanın genel saldırısına set çekilmesiyle ve tecrit politikasının boşa çıkarılmasıyla ön plana çıkmıştır. Bu siyasi kazanımlar somutta Ümraniye tabutluğunun kapatılarak hükümlü cezaevi olarak yeniden düzenlenmesi Sağmalcılar'ın tasfiye edilmesinin iptal edilmesiyle biçimlenmiştir. Hak kazanımları ise tüm cezaevlerinde devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle

somutlanmıştır. Bu somut kazanımların yanı sıra bizler için asıl kazanım olan, devrimci dostluk ve dayanışmada ileri birlikteliklerin yakalanmış olmasıdır. Genel direnişimizi birlikte başlatmamız ve bir zaferle ulaştırmamız bir başka kazanımımız olmuştur.

Genel direnişimiz salt cezaevlerindeki özgül sorunlarımızın çözümü ile sınırlı kalmayan, genel siyasi kazanımları da içeren bir zaferle sonuçlanmıştır. Her şeyden önce, devrimci irade oligarşinin politikaları ve iradesi karşısındaki gücünü ve üstünlüğünü genel direnişle bir kez daha güçlü bir biçimde göstermiştir. Devrimci tutsakların siyasi kimliğine ve fiziki imhasına yönelik saldırıların önüne güçlü bir set çekilmiştir. Genel direnişin gerçekleştirdiği cezaevlerinde tüm hak gasplarının önüne geçildiği gibi, yeni haklar kazanılarak yeni mevziler oluşturulmuştur. Ümraniye Cezaevi'nin hükümlü cezaevi haline getirilmesiyle Sağmalcılar Cezaevi'nin tasfiyesi planı bozulmuştur. Oligarşinin saldırıları kamuoyunda teşhir edilmiştir. Genel direniş, aynı dönemde gelişen kamu işçilerinin, öğrenci gençliğin ve memurların eylemlilik ve direnişlerine devrimci bir halka olarak katılmış bu eylemliliklerle birleşerek toplumsal muhalefetin oligarşi üzerindeki basıncını daha da güçlendirmiştir. Genel direniş, tutsak ailelerinin mücadeleye katılımı ve kendi öz deneyimleri temelinde eğitimi noktasında da önemli kazanımlarla doludur. Genel direnişin çeşitli örgütlerden devrimci tutsakları eylem ve güç birliğinin ürünü olması ve bu birliğin zaferle taçlandırılması ise genel direnişin bir diğer önemli siyasi kazanımıdır.

Bu direnişin en önemli kazanımı siyasaldır. Faşist diktatörlüğün gerzek aktörü MGK'nın yüzü açığa çıkarıldığı gibi, kimilerinin iddia ettiği gibi hiç de hükümet boşluğunun bulunmadığını gösterildi. MGK'nın iktidar olduğu bu yolla da kanıtlandı. MGK'nın cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırı startını vermesinden sonra başlayan ve en son Buca'da yaşanan katliamın sonucunda devrimci tutsakların MGK kaynaklı saldırılara karşı geliştirdiği genel direniş eylemi zaferle ulaşarak, MGK kaynaklı kontr-gerilla saldırılarına karşı bir barikat oluşturuldu. Ve saldırı ekile edilen kazanımlarla geri püskürtüldü. Bu siyasi kazanıma bağlı olarak, genel direnişimizin sonucunda 23 cezaevindeki özgül sorunlar nezdinde var olan hak gasplarına yönelik taleplerin büyük çoğunluğu kazanım olarak elde edildi. Tutsakların talepleri doğrultusunda çözüme gidildi.. Buca katliamının sorumluları olan cezaevi savcısı ve 1. Müdür'ün görev yerleri değiştirildi, adli soruşturma açıldı. Ümraniye tabutluğu kapatılıp hükümlü cezaevi statüsü kabul ettirildi. Sağmalcılar Cezaevi'ne yeni tutuklu akışı sağlandı. Genel direnişimizde, eyleme katılan örgütler açısından dostluk ve dayanışmanın güzel örnekleri yaşandı. Devrimci örgütler arasında dostluk bağları daha da güçlendi. Genel direnişimizin en önemli kazanımlarından biri de budur.

Devletin cezaevlerine yönelik saldırı politikasının geçici de olsa kırılması, geri püskürtülmesi, genel direnişimizin en önemli kazanımlarından biridir. Bugün Erzurum Cezaevi dahil Türkiye ve Kürdistan'daki tüm cezaevlerinin durumu, 21 Eylül 1995 tarihi öncesinde olduğundan daha iyidir. Erzurum Cezaevi'nde 12 Eylül döneminin Diyarbakır Cezaevi'ni aratan uygulamalar, vahşet derecesindeki baskılar son bulmuş, tüm talepler kabul edilmiştir. Aynı durum, teslim alma operasyonlarının tüm hızıyla sürdüğü Konya, Amasya vb. cezaevleri için de söz konusudur. Teslim alma operasyonlarının bir parçası olan sürgün-sevk politikası durdurulmuştur. Nihayetinde, devrimci tutsaklar açısından önemli bir yeri olan Bayrampaşa Cezaevi'nin bir saldırıyla kapatılması politikası geri püskürtülmüş, Ümraniye cezaevi hükümlü cezaevine çevrilmiştir. Ama, bizce tüm bunlardan önemlisi, zaferimizin politik yönüdür. Nasıl ki Buca'daki saldırı, Türkiye ve Kürdistan'da sürmekte olan iç savaşı kazanma taktiklerinin bir parçası bir sonucudur. TC, Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçi ve emekçi halklarına karşı savaşı şiddetlendirdiği her dönemde cezaevlerini teslim almayı politikalarının temel taşı yapmıştır. Nitekim, 12 Eylül faşizmi, toplumu teslim alma operasyonlarına cezaevlerinden başlamıştır. Bu anlamda, genel direnişimiz iç savaşta önemli bir mevzi kazanmak için atak yapan devletin geri püskürtülmesi ve mevzi kaybetmesine yol açmıştır. Geçici de olsa devletin cesareti kırılmıştır. Genel direnişimizi olumlayan reformist hareketlerin bu durumun geçici olduğunu ve devletin tekrar saldırıya geçeceğini söyleyeceklerini bildiğimiz için bu duruma işaret ediyoruz. Ama böylesi itirazlarda bulunacaklarsa, şunu anımsatmakta yarar görüyoruz: Bizim mücadelemiz de sürekli. Bu anlamıyla, yani iç savaş sürecinde devletin bir mevzi de geri püskürtülmesi de direnişimizin en önemli kazanımı olmuştur. Bu, sınıf savaşımında güncel de olsa bir politik zaferdir. Ve iç savaş güncel ya da geçici de olsa, politik zaferlerinin Düşman üzerindeki moral bozucu, dağıtıcı etkisi aklı başında herkes tarafından kabul edilir.

Genel direnişe daha başlarken kazanmıştık. Düşmanın genel saldırılarının önüne geçilmişti. Düşman Genel Direnişi kırmak için her türlü hileye başvuruyordu. Daha ilk günden itibaren gittiği tüm cezaevlerinde "Sizin taleplerinizi kabul etmiyoruz, açık grevini bırakın" demeleri bunun en iyi göstergesiydi. Ama tüm bu çabalar boşa çıkartıldı. 23 cezaevindeki devrimci tutsaklar tek yumruk, tek yürek olmuşlardı. Cevapları netti. 6 temel talebimiz kabul edilmedikçe SAG'yi bırakmayacağız. Bu durum düşmanı şaşkına çeviriyordu. Bu kararlılık zafere kadar sürdü. Kazanımları çok yönlü değerlendirmeliyiz Her şeyden önce cezaevleri tarihinde 12 Eylül AFC'si yıllarından bu yana ilk defa ilk defa 23 cezaevinde bu kadar uzun süreli aynı anda başlayıp aynı anda bitirilen bir direniş örgütleniyordu. Bu siyasal açıdan büyük bir kazanımdır. Ayrıca Buca'da devrimci

tutsakların haklarını almaları, faşist savcı Yaşar ASLAN'ın görev yerinin değiştirilmesi, müdürlerin görev yerlerinden alınmaları, kısacası hedeflenen 6 temel talebin kabul edilmesi Genel Direnişin etkisini dostta da düşmana da göstermiştir. Yeri gelmişken şunu da belirtmek isteriz, Genel Direniş başladığında hükümet boşluğunun olması kimi dostlarımızın eyleme başlamama gerekçesi olmuştur. Parlametonun faşist devletin bir peçesi olduğunu Genel Direniş bir kez daha ispatladı. Ayrıca devrimci-demokrat kamuoyu ve tutsak ailelerinin kararlı ve direngen oldukları sürece kazanılamayacak zafer, aşılamayacak engelin olmadığını gösterdi.

● Genel direniş, değişik örgütlerin birlikte mücadele, dostluk ve dayanışmalarının da güzel bir örneğini somutladı. Bunu bir kazanım olarak ele alırsak, bu kazanımı değişik alanlara taşımak ve daha da geliştirmek konusundaki düşünceleriniz nelerdir?

Evet, bu bir kazanımdır. Ve önemli bir kazanımdır. Faşizme karşı mücadele eden, iddia taşıyan anti-faşist güçlerin birliği faşizme karşı mücadele içinde gelişip güçlenecektir. GENEL DİRENİŞ'imiz birlik, dostluk, dayanışma üzerine söylenen pek çok lafıtan, yazılan pek çok yazıdan daha öğretici, eğitici mesajlarla doludur. Güçler birleştirilmiş, faşizme karşı durulmuş ve zafere yürünmüştür. Politik cüret, kararlılık ve kazanmaya kilitlenme temelinde böylesi birlikteliklerin kesin zaferimizdeki payı yadsınmaz. Ortak noktamız düşmanın katliamı, katliam hazırlıkları, teslim alma politikalarına karşı olma. Yani faşizme pratikte karşı olma. Bu ortak noktayı yakalamalı, ayrılıkları öne çıkaran değil, birleştirici, kapsayıcı olmak gerekiyordu. Bu başarılmıştır... Bu kazanım devrimcidir, devrimimizin gelişmesinin çıkarımadır. O halde biz bu kazanımı geliştirerek ve değişik alanlara yaymanın de devrimci olduğunu düşünüyoruz... Faşizm halklarımıza saldırıyor. İşçilere, kamu emekçilerine, gençliğe, emekçi halklarımıza saldırıyor. Mücadelemizin sürdüğü her alanda, Halk Meclislerinde, İşçi Meclislerinde, Gençlik Meclislerinde faşizme karşı olan, mücadele iddiasında olan güçlerin mücadelede birliklerinden, dostluk ve dayanışmayı geliştirmelerinden yana olduğumuzu söylüyoruz. Bu tür birliklerde bugün sorunumuzun ana halkası bütün devrimci, ilerici, yurtsever güçlerle siyasal, askeri, ekonomik-demokratik hemen her platformda anlaşılabilir ortak noktaları bulmak, bu ortak noktaları geliştirerek faşizme karşı savaşı yükseltmektir. Ve dostlukların da mücadele içinde gelişeceğine inanıyoruz. Son olarak ise, tutsaklık koşullarındaki mücadelemizde özgür tutsak kimliğimizle hiçbir gücün hiç bir teslim alma politikasına boyun eğmeyeceğimizi bir kez daha vurgulamak istiyoruz

Hiç kuşku yok ki, genel direnişimizin öne çıkan ve belirleyicisi olduğu asıl kazanım devrimci dostluk ve dayanışmanın

örgütlenilebilmiş olmasıdır. Henüz başlangıçta, bu durumun yaratmış olduğu motivasyon ve ruhsal şekillenmemiz zaferimizin müjdecisi olabildi. Anlaşılması gereken, başlarken kazanmış olmamızdır. Belki de önümüze hedef olarak koyduğumuz birçok talebimizi elde edemeyecektik. Fakat, bunun önemini reddetmemekle beraber onlarca cezaevinden, yüzlerce tutsağın kalbi ve bilinci aynı doğruya ve ortak noktaya vurmayı başarabilmişti. Mevcut kazanımın benzer politik üslupla, sınıf mücadelesinin diğer alanlarına taşınması ve birleşik devrimci muhalefet hareketinin amaçlanması yönündeki temennilerimizi ısrarla tekrarlıyoruz. Genel direnişimizden, sol güçlerin olumlu sonuçlar çıkartması gerektiğine inanıyoruz.

Gerçek dostluk ve dayanışmanın direniş süreçlerinde ve kavga alanlarında yaratıldığı bilinen bir gerçektir. Genel direniş

sürecimiz bu bilinen yalın gerçeği bir kez daha doğrulamıştır. Elbette zindan cephesinde yaratılan ve geliştirilen dostluk ve dayanışmasının kendisi başka alanlarda taşımak gerekir. Ki bu genel direnişimizin özünün korunması ve yaşatılması demektir. Devrimci dostluk ve dayanışmanın geliştirilmesi ve kalıcılaştırılmasının bir yönü düzene karşı militan bir ihtilaleci mücadelenin verilmesi ise diğer bir yönüyle de devrimci birlikteliklere ilkesel ve ciddiyetle yaklaşılması gerektiği konusunda açık bir tutuma sahip olmasından geçmektedir. Sermaye devletin topyekün bir savaş yürüttüğü günümüz Türkiye'sinde topyekün direniş devrimci ve komünist hareketin üzerinde eylem birlikteliklerini oluşturmaları gereken bir mücadele hattıdır. Sermaye cephesine karşı devrim cephesinin yekvücut olması artık bir temenni değil devrimin emrettiği nesnel bir zorunluluktur. Devrimci bir dostluk ve dayanışmamızı devrim ve sosyalizmin çıkarlarını birinci planda tutarak gerçek bir silaha dönüştürebiliriz. Genel direnişimizin ve onun zaferi bizlere bu noktada ışık tutacaktır.

Devrimci hareketler arasındaki ilişkilerde dostluk ve dayanışmanın esas olduğu bilinen bir gerçek. Ancak bu ilkenin yaşam bulduğu ve sınıandığı yer ortak mücadele ve direnişlerdir. Genel direnişimiz bu noktada ışık tutucu niteliktedir. Direnişimiz 7 devrimci örgütün ortak eylemi olarak biçimlendi, ve dar grup çıkarları kaygısının aşılabildiğini, yeni ve her cephede ortak mücadelenin önünün açık olduğunu gösterdi. Buna uygun bir politika ve pratiği her alanla geliştirmek tarihsel bir zorunluluktur, bunun zemininin olduğu görülmüştür.

Partimiz MLKP'nin diğer devrimci örgütlerle eylem birliği geliştirme ve güçlendirme politikası devrimci kamuoyu tarafından

yakından biliniyor. Tutsaklık cephesinde de bizler son genel direnişe bunun güzel bir örneğini gösterdik. İlkeli mücadele ve eylem birlikleriyle, kitle kuynukçusu, sağ kendiliğindenci ve reformistlerin "olmaz", "yapılmaz" dediklerini yaptık/başardık. Bunun yanında devrimci tutsak ailelerinin DETUTAP bünyesine bağlı olarak gösterdikleri faaliyet ve çeşitli eylemlilikler dikkate değerdir. İlerde gelişmelere bağlı olarak eylem birlikleri, devrimci örgütler arasında dostluk dayanışmayı artırıcı bir tarzda süreç ve daha etkili bir biçime kavuşacaktır.

Şüphesiz genel direnişimizin en önemli kazanımlarından birisi, devrimci örgütler arasında ortaya çıkan birlikte mücadele, dostluk ve

dayanışma örneğidir. Partimiz TKEP/L, '92'de yaptığı I.Kongresi'nde aldığı bir kararla devrimci güçler arasında sağlanacak güç ve eylem birliğine özel bir önem verdiğini ortaya koymuştur. Genel direniş süreci, reformist örgütlerle değil ama, devrimci örgütlerle yapılacak güç ve eylem birliğinin yaşam bulacağını kanıtlamıştır. Bu süreç, mücadelede devrimci bir çizgi izleyenlerin nicel olarak küçük bir güçle dahi nitelik açısından önemli işler başarabileceğini göstermiştir. Dolayısıyla, bizce, bu süreçten çıkarılması gereken en önemli ders, en geniş birliktelik adına reformist güçleri de kapsayacak hantal, iş yapmayan, tartışmak ve karar almakla zaman geçiren güç ve eylem birlikleri yerine, devrimci güçleri kapsayan, daha dar daha dinamik, kararlı, iş yapan, mücadele eden güç ve eylem birliklerini örgütlemektir. Demokrasi platformu gibi onbinlerce kişiyi kapsayan, ama en önemli toplumsal sorunlar karşısında bile kılı kırkıdamayan reformist, hantal güç birlikleri yerine, DETUTAP gibi nicel anlamda oldukça mütavazı bir gücü kapsayan, ama politik anlamda son derece etkili olan güç ve eylem birliklerini tercih etmeli, yaratmalıyız. Bu konuda, biz, bugüne değin elimizden geleni yaptık. Bundan sonra da yapmaya devam edeceğiz. Zira, toplumun karşı sınıfları arasında sürmekte olan iç savaşın kazanılması, devrimci güçlerin birliğine bağlıdır; biz, bu bilinçle hareket ediyoruz.

Genel direniş toplam yedi devrimci örgütün ortak eylem birlikteliği idi. Düşmanın kendi cephesindeki çelişkileri bir kenara bırakarak devrim

cephesine topyekün yüklendiği bir ortamda, devrimci cephede güçlü eylem birliktelikleri bir zorunluluktur. Bu içerde olsun, dışarıda olsun mücadelenin her alanında olması gerektir. Bu konuda partimizin anlayışı nettir ve pratiği mevcuttur. Ama genel olarak devrimci cephede bu konuda bazı eksikler vardır. Genel direniş eylem birlikteliğinin güzel bir örneğidir. Düşmana karşı dostluğu ve güveni pekiştirdi. Bu sadece tutsaklar cephesiyle sınırlı kalmadı. Aileler ve dışarıdaki dostlukların zemini oldu. Yakalanan bu zemin farklı alanlarda dostluk ve dayanışmanın zemini olabilir. Bugün güçlü dostluklara ve birlikteliklere ihtiyaç vardır. Dar grup çıkarlarından sıyrılıp, düşman cephesine karşı dostluğu geliştirip pekiştirmek devrim cephesi açısından tarihi bir zorunluluktur. Bu da ancak pratik içinde gerçekleşir.

Devrimci Proletarya'ya Yanıt-2

Demokrasisi Mücadele

“Sosyalizm”, kendi başına soyut bir ifadedir. Tüm sorun, mevcut sınıf egemenliği altında, bugünkü sınıf ilişkileri koşullarında, demokrasi mücadelesinin sosyalizm hedefine somut olarak nasıl bağlanacağını tanımlamakta düğümleniyor. Siyasal geriliğin kaynağı olarak mevcut sermaye iktidarına ve onun gerisindeki emperyalist dünya cephesine işaret edilmeden, Türkiye’de özgürlüğü kazanmanın, bu sınıfı devirmekten, onun iktidarını yıkmaktan, uluslararası emperyalist sermaye cephesi dışına çıkmaktan başka bir yolu olmadığı açıklıkla ortaya konulmadan, bu nasıl başarılabilecektir? Ve en kritik soru Bu perspektife dayalı bir devrim stratejisi, burjuva demokratik devrimi mi, yoksa proleter sosyalist devrimi mi anlatır?

Sol hareketin sağ-solu ve demokrasi mücadelesi

Devrimci Proletarya’nın “Öncülük ve Kuyrukçuluk” başlıklı yazısı, adet olduğu üzere, ele aldığı konuya ilişkin olarak Türkiye sol hareketinin geçmişine şöylece bir “göz atan” kısa bir giriş bölümüne sahip. Bu giriş, bazı genel geçer gözlemlerin ardından, söylediklerinden bir ara sonuç çıkarmaktadır. Buna göre, “devrimci güçler”, işçi sınıfı içinde daha düşük düzeyde olmak üzere, bugüne kadar kitleler içinde “sınırlı bir etkinlik durumunu” bir türlü aşamamışlardır. Tarihsel bir devamlılığa sahip bu temel zayıflığın elbette bir kaynağı olmalıdır. Bu şöyle tanımlanıyor:

“Bu zayıflığın kaynağı, Türkiye devrimci hareketinin en ‘güçlü’ damarıdır. Kendiliğindencilik, kuyrukçuluk, kitle hareketinin öncüsü değil artçısı olmak, onu devrimci iktidar mücadelesine doğru ilerletecek müdahale iradesinden yoksunluk.” (Devrimci Proletarya, Sayı:36, s. 34-35)

Daha ileride, bu “irade yoksunluğu”nun anti-faşist mücadele perspektifindeki darlık ve “halkçı” kimlik üzerinden ideolojik temellerine de değiniliyor. Bunun sunulduğu üzerine söylenecekler elbette var. Fakat bizi şimdilik bu ilgilendirmiyor. Bizi burada asıl ilgilendiren, yukarıdaki aktarmayı hemen izleyen sözlerdir. Bu sözlerin ilk bölümünü aynen aktarıyoruz:

“Sözünü ettiğimiz, Marksist-Leninist bir çizgi ve programa, sınıf mücadelesini ileriye götürecek doğru taktik ve sloganlara sahip olunmakla birlikte kadrosal güçlerin azlığı, özellikle sınıf içindeki bağlarının, volan kayışlarının zayıflığı nedeniyle bunları kitlelere mal etmekte zorlanma değildir. Bugün komünist öncünün durumu budur.” (a.g.d. s.35)

“Durumu bu” olan “komünist öncü”den kastedilen doğal olarak TİKB’dir. Bir “öncü” örgüt olarak

TİKB’nin devrimci konumu, direnişçi geleneği, geleneksel hareket içindeki kendine özgü konumu, tüm bunlar herhangi bir tartışma gerektirmiyor. Hiç değilse bizler için. Komünistler TİKB’yi tüm bu yönleriyle sahiplenmişler, özel bir ilgiye konu etmişlerdir.

Fakat sorun kitleler üzerinde etkinlik kurmak, onların mücadelesine önderlik etmek ve yön vermek bahsine gelince, Devrimci Proletarya’nın “komünist öncünün durumu” üzerine söyledikleri ancak hayretle karşılanabilir. Bu, Devrimci Proletarya’nın, TİKB’nin 20 yıla yaklaşan geçmişini yerli yerine oturtmaktaki yetersizliğini ve yapısal zaafalarını anlamaktaki isteksizliğini gösterebilir yalnızca. Buna kendine nesnel ölçütlerle ve sükunetle bakma planındaki yeteneksizlik de denilebilir.

Diyelim ki, bu yeteneksizlik, başka bazı sorunlar söz konusu olduğunda, önüne geçilmez bir zafiyet olarak kendini gösteriyor olsun. Ama hiç değilse sınıf hareketiyle ve kitlelerle ilişkilerdeki darlık, zayıflık ya da kitle mücadelelerine devrimci bir çizgide önderlik söz konusu olduğunda, Devrimci Proletarya, “komünist öncü” hakkında başka bazı şeyler söyleyebilmeliydi. Ama, hayır! Ona göre, “komünist öncü”de her şey doğru, isabetli, yerindedir de, “kadrosal güçlerin azlığı” ve “volan kayışlarının zayıflığı” sonuca gitmedeki yetersizliğin biricik nedenidir. Bu sonucunu, “komünist öncü”nün işçiler için “kurultay”, öğrenciler için “platform”, mahalleler için “komiteler”, sendikalar için “DSB” türünden “volan kayışları” üretmek hevesine de açıklıklar sağlıyor. Fakat burada gözden kaçırılan basit bir doğru (küçük bir ayrıntı!) yok mudur? Marksist-Leninistler için “volan kayışları” kitlelerin mücadele içinde doğmuş gerçek örgütleridir. Ya “kurultay”, “platform” ve “komite” türünden örgütler? Bunlar kitlelerin mücadele içinde doğmuş kendi örgütleri midir; yoksa, “komünist öncü”nün kendi çepçinirini kapsayan ve elbette bu arada kitlelere de benimsetilmeye çalışılan “yan örgütler” midir?

Kısa bir süre önce bir başka vesileyle de söyledik; ciddi zaafı ya da yetersizlikler, ciddi tahlil ve değerlendirmeler gerektirir. Bunun başarılacağı bir durumda ya zaaf korunur, ya da aynı temel üzerinde fakat bu kez tam tersinden zaafı düşülür.

Devrimci Proletarya’nın Türkiye sol hareketinin tarihini kitlelerle ilişki ve kitle mücadelelerine önderlik açısından irdeleyip de, yalnızca sağcı ve kuyrukçu zaafı ile genel olarak “halkçılığı” görmesi, fakat halkçılığın kendine özgü bir türü olan solcu ve komplocu “öncü savaşı” eğilimleri gözden kaçırması bir rastlantı olabilir mi? Oysa birazcık dikkat ve sükunet gösterilebilse kolayca görülebilirdi ki, “devrimci güçler”in sağcı zaaflarından dolayı gerçekleştiremediklerini, örneğin TİKB’nin kendisi de, “solcu” zaaflarından dolayı gerçekleştirememiştir. “Öncü savaş” anlayışının, bunun ürünü komplocu örgütlenme ve çalışma tarzının aşılama etkileri, bunu olanaksız kılmıştır.

Sık sık ve gururla “‘68’lere kadar giden kökleri”nden söz edilen; TİKB II. Konferans Belgeleri’ndeki değerlendirmelere göre, ilki “1974-75 döneminde”, “ikinci ve daha büyük olanı ise, ... 1977-79 yılları arasında” ele geçen iki tarihi fırsatı “düpedüz harcayan”; yine aynı Belgeler’e göre 1979 yılında marksist-leninist bir kimliğe, programa ve tüzüğe kavuşan; 12 Eylül’deki direnişçi geleneği ile sağladığı büyük bir prestij ve elde ettiği avantajlara rağmen, II. Konferans Belgeleri’ne göre, 1987-89 yılında “üçüncü bir tarihi fırsat”ı daha “harcayan”; ve resmi kuruluş tarihi üzerinden alındığında bile bugün 17 yaşında olan bir “komünist öncü” düşününüz ki, kendi durumunu geleneksel hareketin durumundan ayırırken bunu “güç yetersizliği” ile açıklıyor ol-

sun.

Bu açıklamaya inanılabilir mi? Bu tür bir açıklamada herhangi bir ciddiyet, herhangi bir inandırıcılık olabilir mi? Bütün iyilikleri, doğru çizgi ve “kökleri” ‘68’lere kadar uzanan “TİKB kadroları” ile; bütün kötülükleri ise, bir zamanlar bu aynı “TİKB kadroları” içinde yer alan bazı “dönekler”, “hainler” ve “kaçaklar”la izah eden bu bakış açısını ele almak için vaktimiz olacak. Fakat şimdilik konumuz bu değil. Bunu TİKB üzerine, TİKB’nin tarihsel süreci ve ideolojik evrimi üzerine bütünsel bir değerlendirmede ele almak en doğrusudur. İnaniyoruz ki, bizzat TİKB kaynaklarına dayalı soğukkanlı bir değerlendirmeye, bu yeterli açıklıkla ortaya konulabilecektir.

Yukarıya aktardığımız sözlerin ikinci bölümüyle asıl konuya girmek istiyoruz;

“Kastedilen, Aydınlık gibi işçi sınıfı içindeki burjuva ajanlarından, sağlı ‘sol’lu küçük-burjuva devrimci hareketlere kadar paylaşılan ortak paydadır”

Bu “ortak payda”, hatırlanacağı gibi, “kendiliğindencilik” ve “kuyrukçuluk”tur. Devrimci Proletarya, sözkonusu yazısında, bu “ortak payda” etrafında dört hareketi ele alıyor: İP, TDKP, MLKP ve EKİM.

Yazının EKİM’e ilişkin her satırı, onun buraya kaba bir zorlama olarak, “politik” ihtiyaçların bir sonucu olarak dahil edildiğini gösteriyor. Bu başlangıçta “iki su damlası” teorisi ve “diyalektik çiliği” dokundurmaları ile kamufle edilmeye çalışılıyor (s. 41). Fakat daha ilerideki sayfalarda buna daha ağırbaşlı ve bilimsel bir temel kazandırılıyor. Oradan okuyoruz;

“Ekonomik taleplerin siyasal taleplere, her türden güncel talebin devrim ve sosyalizm hedefine bağlanması, sınıf mücadelesinde temel bir ayırd ediciliği olan, devrimci bir ilkedir. Soruna oportünist yaklaşımlar Türkiye’de asıl olarak iki ana uçta toplanmaktadır: Birincisi ve esas olanı, hareketi ekonomik-sendikal taleplerle sınırlayan, ‘siyasal’ talepler adına da ‘hükümete karşı siyasal mücadele’ çizgisinde yürüyen reformculuk -en kaba haliyle ekonomizm- ve devrim ve sosyalizm hedef ve propagandasının bulanıklaştırılmasıdır. İkincisi ve tali olanı ise -bu, tehlikesiz olduğu anlamına gelmez- devrim ve sosyalizmin taleplerini yükseltmek adına işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyinin göz ardı edilmesi; devrimimizde özgül bir önem taşıyan ve sınıfın öncü misyonu gereği tüm kesimlerden daha fazla omuzlaması gereken anti-faşist, anti-emperyalist mücadele görevlerine horgörüyle bakılmasıdır.”

“Birinci akımı Aydınlık-İP hainleri başta olmak üzere TDKP, MLKP(K) gibi sağ oportünist örgütler, ikinciye ise Kızıl Bayrak dergisi ve Ekim çevresi temsil etmektedir.” (s.46-47)

Bu uzun alıntının ilk paragrafının son sözleri, EKİM’in konumunu değil, fakat TİKB’nin çizdiği ve bir kalıp olarak tekrarlamaktan bir türlü bıkmadığı EKİM karikatürünün ana çizgilerinden birini veriyor. Buna göre, EKİM anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleyi, bir başka ifadeyle, demokrasi ve bağımsızlık istemlerini ve mücadelesini küçümüyor.

Yukarıdaki iddiasını sayısız kez temcit pilavı gibi yineleyip durmaktan bir türlü bıkmayan TİKB, EKİM’in bu kadar çok ilgi gösterdiği bu sözde zaafını nedense bir türlü temel belgelere dayanarak ortaya koymak yoluna gitmiyor. Bu arkadaşlar kanıtlarıyla ortaya konulmayan, fakat buna rağmen yıllarca tekrarlanıp durulan iddiaların, basit ve yakışsız spekülasyonlar sınıflandırılmasına girdiğini nedense bir türlü anlamak istemiyorlar. Çıkışından bu yana EKİM, devrim sorununu ve Türkiye devriminin toplumsal-siyasal sorunlarını bir çok temel belgede yeniden ve

esi Sorunları

yeniden ortaya koymuştur. İlk çıkış belgelerinden **EKİM 3. Genel Konferansı**'nı son değerlendirilmelerine kadar.

Mayıs 1987 tarihli *Platform Taslağı*'nın 74-75. sayfaları demokrasi ve bağımsızlık sorunlarının Türkiye devrimi içinde ele alınışları üzerinedir. Burada, bu sorunların genel devrim mücadelesi içindeki yeri, son derece açık ve net ifadelerle ortaya konulmuştur.

Ocak 1989 tarihli *Devrimci Hareket Reformist Eğilim* incelemesinin ikinci ana bölümü neredeyse tümüyle "*Demokrasi Mücadelesi*" sorunu üzerinedir. Burada sorun geleneksel hareketin perspektifleri üzerinden sayfalar boyu tartışılmıştır. (s. 108-123)

Nisan-Ağustos 1989 tarihli *Devrimci-Demokrasi ve Sosyalizm* kitabı, bu sorunları baştan sona tartışmanın ötesinde, "*Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı Demokratik Devrim*" başlığı altında, "Emperyalizme karşı mücadele(nin) farklı toplumsal ve iktisadi koşullarda farklı anlam ve muhteva taşıdığı" sorununu ele alarak, geleneksel burjuva-demokratik önyargıları eleştiriyor. (2. baskı, s. 120-126)

Mart 1990 tarihli *EKİM 1. Genel Konferansı Belgeleri*'nde, "demokrasi sorunu", önce *Bildiri*'nin temel bir maddesi olarak ortaya konulmuş (s. 37-38) ve sonra da "*Demokratik İstemler ve Sosyalizm Perspektifi*" başlığı altında soruna koca bir bölüm ayrılmıştır. (s. 207-227). Aynı belgeler içinde yer alan ve Türkiye'de demokrasi mücadelesinin temel bir ögesini oluşturan *Kürt Ulusal Sorunu* başlıklı temel bölüm de cabası. (s. 157-205)

Daha yakın zamana gelirse; EKİM'e özünde TİKB ile aynı konumdan eleştiriler yönelten M. Yılmaz'le yapılmış polemikte bu sorunlar etrafıca ele alınmıştır. Ve nihayet, Devrimci Proletarya'nın duyduğu rahatsızlığın asıl kaynağı olan *Liberal Kuyrukçuluğun Eleştirisi*'nde, baştan sona demokrasi mücadelesi sorunlarının tartışılması bir yana, kitabın ana bölümlerinden biri tam da "*Sermaye İktidarı ve Demokrasi Mücadelesi*" başlığı taşımaktadır. (*Liberal Demokratizmin Politik Platformu*, s.37-52) Ve bu başlık altında, hiç de yalnızca *Devrimci Proletarya*'nın pek "ekmeklik" bulduğu TDKP değil, fakat, TİKB de içinde, geleneksel hareketin tümü hedef alınıp eleştirilmektedir. Burada herkesin anlayabileceği bir sadelikte ve en kötü niyetlilerin bile görmezlikten gelemeyeceği bir açıklıkta denilir ki, sorun hiç de demokrasi mücadelesini önemsememek ya da küçümsememek değildir; sorun, sermaye iktidarı koşullarında bu mücadelenin nasıl bir devrim perspektifi içinde ele alınacağıdır. Bu aynı zamanda 1987'den bugüne geleneksel hareketi çekmeye çalıştığımız asıl tartışma ve çatışma platformudur. Ve TİKB de içinde, geleneksel hareketin tümünün "troçkizm", "yarı-troçkizm", "demokrasi mücadelesinin küçümsenmesi", "faşizmin gözden kaçırılması", "küçük-burjuvazinin hesaba katılmaması" türünden içeriksiz bir boş laf yığınıyla boğuntuya getirerek kaçtıkları platform da budur. Buna defalarca işaret ettik. Ne ilginçtir ki, *Devrimci Proletarya*'yı EKİM'i yapay bir biçimde "kuyrukçuluk" paydasına dahil etmeye yöneltecek kadar rahatsız eden *Liberal Demokratizmin Politik Platformu* eleştirisi, aynen şu sözlerle biter:

"Ve artık kavramaları gerekir ki, sermaye iktidarı koşullarında, demokrasi mücadelesi söz konusu olduğunda, bir marksist devrimci ile bir liberal demokratı kesin çizgiler ile birbirinden ayıran temel tartışma eksen, bu mücadelenin önemsenmesi ya da küçümsenmesi değil, fakat onun nasıl bir genel perspektif içinde ele alındığıdır."

"Lenin'in marksist devrimcinin sorunu ele alışına ilişkin olarak söyledikleri şunlardır: 'Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın, bur-

Devrimci Proletarya'nın Türkiye sol hareketinin tarihini kitlelerle ilişki ve kitle mücadelelerine önderlik açısından irdeleyip de, yalnızca sağcı ve kuyrukçu zaaflar ile genel olarak "halkçılığı" görmesi, fakat halkçılığın kendine özgü bir türü olan solcu ve komplocu "öncü savaşçı" eğilimleri gözden kaçırmaması bir rastlantı olabilir mi? Oysa birazcık dikkat ve sükunet gösterilebilse kolayca görülebilirdi ki, "devrimci güçler" in sağcı zaaflarından dolayı gerçekleştiremediklerini, örneğin TİKB'nin kendisi de, "solcu" zaaflarından dolayı gerçekleştirememiştir. "Öncü savaş" anlayışının, bunun ürünü komplocu örgütlenme ve çalışma tarzının aşılamayan etkileri, bunu olanaksız kılmıştır.

juvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve özelemleri kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir."

"İki Taktik'ten olur olmaz aktarmalar yapanların, günümüz Türkiye'si için son derece anlamlı olan bu temel düşünceyi ısrarla görmezlikten gelmeleri bir rastlantı olabilir mi?" (s. 115-116)

Devrimci Proletarya ise hem bu sözleri görmezlikten gelir ve hem de binbirinci kez EKİM'in anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleyi küçümsediği (yeni tabirle "hor gördüğü") üzerine konuşur. Dahası, bunu EKİM'i "sağ oportünist kategori"nin zıddı bir "sol oportünist" kategoriye koymanın temel dayanağı yapar. Ne de kolay bir niteleme! EKİM'in sayısız temel belgesi ortada duruyorken bunların hiçbirini görmez de, gider Sivas katliamını protesto gösterisine katılan bir yoldaşın bir muhabir üslubuyla kaleme aldığı küçük bir yazının küçücük bir ifadesini bulur ve üstelik bağlamından kopararak, demek oluyor ki kabaca tahrif ederek, sözünü ettiği "hor görmeye" bir kanıtlama olarak kullanır. Ne de kolay bir kanıtlama!

Tek başına bu niteleme ve kanıtlama "kolaylığı" bile, *Devrimci Proletarya*'nın EKİM'i gerçek konumu üzerinden tartışıp eleştirmekten aciz olduğunu gösterir. TİKB tartışma ve eleştirilerinde temel belgelerimizi ve gerçek çizgimizi esas almadığı sürece, onun bu acizini de bizler bıkmadan yineleyip duracağız.

Anti-faşizm ve sermaye iktidarı

Fakat temel belgelerimiz üzerinde gerçek görüşlerimizin eleştirisine bu davet, hiç de, okur mektupları da dahil, sayfalarımızda çıkmış her satırın (dolayısıyla şu veya bu yanlısın) sorumluluğunu üstlenmekten kaçınmak için değildir. Biz, yukarıda anılan da dahil, ki tek örnek değildir, *Devrimci Proletarya*'nın "trialzeme" sandığı metinler ve onların tek tek "cimbızlanmış" cümleleri üzerinde özellikle duracağız. Zira bu, EKİM eleştirisi yapmak adı altında nelere ihtiyaç duyulduğunu en vurucu bir biçimde sergilemenin ötesinde, bunu yapanların ideolojik tutumunu ve bu tutumun sonuçlarındaki açıklıklar sağ-

layacaktır. Bu nedenle de konuyu dağıtmak pahasına da olsa, böylesi ayrıntıları atlamadan ilerleyeceğiz. EKİM'e ilişkin her satırı kaba bir tahrifat örneği olan *Devrimci Proletarya* yazısı, aynı tahrifatçı tutumu söz konusu muhabir mektubu üzerinden de gösteriyor.

İddiasına şöyle başlıyor: "*Siz, Sivas Katliamı'nı protesto eyleminde yüzbinlerin anti-faşist solganları haykırmasını küçümseyeceksiniz. Herhalde bunu 'politikleşme' olarak görmeyeceksiniz!*" (s.52)

Oysa söz konusu yazıda sözde küçümsenmeler hiç de "yüzbinler" değil, fakat geleneksel akımların kanıksanmış ve içerik olarak çarpıtılmış anti-faşist sloganlarıdır: "*Belli misyonların temsilciliğini üstlenmiş dergi pankartlarında yazılanlara ve bu pankartların arkasından yükselen sloganlara dikkat ediyorum özellikle. Pankartların bir çoğunda 'Faşizme ölüm halka hürriyet!' ve 'Faşizme Karşı Omuz Omuza!', 'Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat!' ve 'Sivas Faşizme Mezar olacak!' yazıları yazılı. Atılan sloganlar da pankartlarda yazılanlardan farklı bir içeriğe sahip değil. Sanırsın ki 1993'te değil de 1968'te yaşıyorsun. Fiziki olarak 1993 Türkiye'sinde yaşayan bu devrimci hareketler, ideolojik olarak 1968'i yaşıyorlar hala!*"

Bu bir küçümseme değil, fakat doğru ya da yanlış, yalnızca bir eleştiridir. Bunun hiç de soyut ve sebepsiz bir eleştiri olmadığı, az aşağıdaki satırlardan bütün çıplaklığı ile anlaşılabilir. Gösterilerde, Türkiye'nin kendi siyasal mücadele tarihi içerisinde bulanıklaşmış, devletten çok, devlete bağlı bazı yan faşist örgütlenmeleri akla getiren slogan'ar yerine, dosdoğru devleti hedef alan sloganların bizzat kitle tarafından atıldığı belirtilmekte, komünistlerin eylemde bunlara sahip çıkmak, çıplak biçimde devleti hedef gösteren bu sloganları öne çıkarmak tutumunu benimsedikleri vurgulanmaktadır.

Devrimci Proletarya bu sözleri tahrif edip sahte bir öfke gösterisi içinde ideolojik içerikli bir tartışmaya "yüzsüzlük" türünden küfürler bulaştıracağına, bir parça anlama gücü gösterseydi görecekti ki, bu sloganlar geleneksel harekete mensup belli grupların alamet-i farikalarıdır ve eleştiri bu grupları ve onların yerleşik "anti-faşist kültürü"nü hedef alıyor. Bu hiç de bu sloganları reddetmek ya da kullanmamak için bir neden değildir. Fakat zaten söz konusu mektubun amacı ve vurgusu bu da değildir. "*Öncülük ve Kuyrukçuluk*" başlığı taşıyan bir eleştiri girişiminin, anti-faşist mücadelenin bu kadim "öncü"lerinin dar ve çarpık bilincini hedef alan bir eleştiriye anlayamaması gerçekten ilginçtir.

Yapılan pek mi yanlışlar? Eğer gerçekten öyleyse, yazılarının giriş bölümünde kendiliğindencilik ideolojik temeli olarak sunulan şu belirlemenin ne kıymeti olabilir ki: "*Militan ve tempolu bir tarzda sürdürülen anti-faşist mücadelenin emperyalizme, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarına karşı devrim ve sosyalizm kavgası olarak yürütülmesi gerektiği, dergi sayfalarında en fazla bir süs olmaktan ileriye gidemedi.*" (s.35)

Bunu diyenler, Türkiye'de hayli çarpık bir içerik kazanmış, adeta burjuva sınıf egemenliğini ve devleti gizleyen bir örtüye dönüşmüş anti-faşist halkçı retorik yerine, açıkça sermaye devletine işaret eden sloganların öne çıkarılmasına karşı tavır alabiliyorlarsa eğer, ne dediklerinin farkında değiller demektir.

Sivas katliamını protesto gösterileri üzerinden perspektiflerinizi tartışmaya pek hevesli *Devrimci Proletarya*, pekala kusurlar da içerebilecek bir muhabir mektubuna itibar etmek yerine, neden tam da aynı konuyu ele alan Başyazı'yı tartışmıyor? Bakınız orada (ve üstelik aynı konuda) neler söyleniyor:

"Dün, '80 öncesinde, hiç değilse demokratik halk devrimi, demokratik halk iktidarı şiarları sınırında duran bir çok devrimci grup, şimdilerde 'demokrasi mücadelesi' gibi belirsiz, düzen içi kanallarda boğulmaya son derece elverişli bir zeminde hareket etmeye özel bir eğilim duymaktadır. Sivas katliamına karşı yürüylen kitleler sermayenin devletini hedef alan şiarlar atıyorlar. Kitlelerin bu durumu bile 'demokrasi mücadelesi' belirsizliğinin ilerisinde bir tutumun ifadesidir. Komünistler bu tepkileri 'Kahrolsın sermaye iktidarı!' devrimci şiarıyla daha açık hedeflere yönlendirmelidirler. Devrimci iktidar perspektifinin somut bir ifadesidir bu." (Ekim sayı:77)

Devrimci Proletarya, söyleyeceklerini bu sözler üzerinden söylemelidir. Fakat daha şimdiden söy-

lediklerini aktarmadan geçemeyiz. Soylu bir görünüm fakat yapay bir öfke içinde, bize aynen şunlar söyleniyor: "Türkiye'de anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin özgül önemini inkar etmek bir yana, kavga alanlarında bunun hakkını vermeyen bir akımın bile yaşama şansı yoktur!" (s.52)

"İnkâr" bir yana, "küçümseme"nin bile *Devrimci Proletarya*'nın kendi hüsnü kuruntusu olduğu gerçeğini bir yana bırakıyoruz. Fakat bu arkadaşların samimi bir saflıkla "anti-faşist mücadele" sorununu bizim en zayıf yanlarımızdan biri saydıklarını gayet iyi biliyoruz. İşin ilginç ve dikkate değer yanı, ter-sinden de bizim, kendini onunla özdeşleştirecek kadar anti-faşizme duydukları özel eğilimden dolayı bu arkadaşların en zayıf yanlarından biri olarak, geleneksel hareketin demokratizm ideolojisini aşmakta en çok zorlandıkları alanlardan biri olarak, tam da bu aynı konuyu görmemizdir. O halde sorunu her yönüyle tartışmaktan ve bu alanda kesin bir hesaplama yap-maktan başka bir çıkar yolumuz yok. Bu arkadaşlar birazcık sabrederlerse bu tür bir tartışma ve çatışmaya zorunlu olarak gireceklerini görecektir.

Şimdilik şu kadarını söyleyelim. Biz, "Türkiye'de anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin özgül öne-mini inkar etmek bir yana, kavga alanlarında bunun hakkını vermeyen bir akımın bile yaşama şansı" ol-madığını biliyoruz. En az sizin kadar! Peki siz bu mücadeleyi sermayenin sınıf iktidarını güçlerden kaçırarak, faşizmin ve emperyalizmin iktisadi ve toplumsal dayanaklarını karartacak, hiç değilse geri plana itecek kadar öne çıkarmanın ne demek olu-duğunu gerçekten iyi biliyor musunuz? 1930'ların ve 1940'ların görkemli anti-faşist mücadelelerinin tarihini bildiğinizden kuşumuz yok. Peki ya bu görkemli öteki yüzünü ve sonrasını biliyor musunuz? Fransa'daki ve İtalya'daki görkemli anti-faşist kurtuluş mü-cadelelerinin neden devrimle değil de, komünist partilerin burjuva koalisyonları içinde erimesiyle, savaşın sarstığı kapitalist düzenin yeniden otu-rulmasının payandalarına dönüşmesiyle son-uçlandığını biliyor musunuz? Umarız bi-liyorsunuzdur, bunu tartışma zamanı geldiğinde birlikte göreceğiz.

TIKB'nin kendine Doğu Avrupa'daki anti-faşist halk devrimlerini model aldığını bildiğimiz için, şimdiden ek bir soru daha soruyoruz: Siz, Arnavutluk ve Yugoslavya dışındaki Doğu Avrupa ülkelerindeki devrimleri, Kızıl Ordu'nun varlığı ve Sovyetler Birliği ile emperyalist dünya arasındaki güç ilişkileri dışında gerçekten kavrayabiliyor musunuz? Sızce örneğin Polonya'da iktidarın alınması, fakat Fransa'da alınamaması, bu iki ülke partilerinden ilkinin doğru bir anti-faşist mücadele perspektifine sahip, oysa ikincisinin bundan yoksun olmasından dolayı mıdır?

Tabii bir de Türkiye'nin yakın tarihi var. Her şeyi içeriği kitleler tarafından dar ve çarpık anlaşılan anti-faşist şarlara kilitleyen; sermaye sınıfını ve onun devlet iktidarını gölgede bırakan bir anti-faşist mücadelenin akibetini de biliyoruz. Garip olan bunu sizin de biliyor görünmenizdir. Bunu biliyorsunuz da "Sivas'ın katili sermaye devletidir!" diye haykırın sloganları öne çıkarmayı neden anti-faşist mü-cadelenin küçümsemesi sayıyorsunuz ki?

Anti-faşizme pek tutkun, kendini adeta bununla özdeşleştiren *Devrimci Proletarya* 58. sayfasında "anti-faşist anti-emperyalist mücadele diye bir sorunu olmayan Kızıl Bayrak ve Ekim" diye buyurduktan sonra, bir kaç satır altta devam ediyor. "*Ekim ve Kızıl Bayrak* sayfalarında 'faşizm', 'faşist diktatörlük' gibi sözcükleri arayanlar, hayal kırıklığına uğ-rayacaklardır." Görmek istemeyen gözden daha körü olamazmış. Görebilmeniz için kendinizi kendi uydurmanız peri masallarından kurtarmanız gerekir.

Biz, *Devrimci Proletarya*'nın bu pek hüznü sözlerine karşılık olarak, *Ekim*'in daha en baştan sorunu nasıl formüle ettiğini aktarmakla ve onu asıl tartışma alanımıza bir kez daha davet etmekle yet-tineceğiz: "Türkiye'de bugün çıplak bir sermaye diktatörlüğü var. Faşizm bu sermaye diktatörlüğünün aldığı somut biçimdir. Faşizme karşı mücadele, bu diktatörlüğün biçiminde değişim yaratmaya in-dirgenmeyecekse eğer, -ki bu burjuva reformizmine kapının aralanmasıdır-, bu diktatörlüğü yıkmak, burjuvazinin siyasal ve iktisadi egemenliğine son

vermek mücadelesinin bir parçasıdır yalnızca."

"Kapitalist düzene ve burjuva siyasal iktidara verilecek bir mücadele, burjuva güçler hakkında en ufak bir hayal yaratmaz. 'Faşizme karşı ve demokrasi için' mantığı, bu tür hayallerin toprağıdır. Bunu devrimci hareketin son 15 yıllık deneyimi de açıklıkla göstermiştir. Burjuva bir toplumda siyasal de-mokrasiyi -ki burjuva demokrasisidir- siyasal strateji olarak benimsemek, kaçınılmaz olarak reformizme götürür. Devrimci-demokrasinin bugün bu stratejik hedefe devrimci yollardan varmaya amaçlaması, yarın liberalleşerek yozlaşmasına engel değil, 12 Eylül sonrasında, Dev-Yol, Kurtuluş ve TDKP ön-derliklerinde liberal tasfiyecî eğilimlerin bu kadar kolay yeşermesi, binlerce militanın sancısız bir şekilde burjuva reformist harekete katılması, fakat kendini yine de belli bir vicdan rahatlığıyla 'devrimci' olarak görmesi vb. bütün bu olgular rastlantı değildir ve salt karşı-devrimin yarattığı yalınlığını sonuçları olarak da görülemezler." (SHP Solculuğu, Ekim, sayı: 12, Eylül 1988)

Solun gerçek tablosuna ara bir değinme

"İki su damlası" teorisine ve "diyalektiğin cilvesi" espirisine bilimsel bir görünüm kazandıran o ağırbaşlı sözlerle geri dönelim. İP, TDKP ve MLKP'nin sağ tarafında, EKİM'in ise sol tarafında yer aldığı bu tablonun merkezinde kimin yer aldığını kestirmek

zor değil herhalde. Bu "komünist öncü", yani TIKB'dir. Fakat birbirine bağlı iki soru var. İlki bu tablonun hangi ölçülere göre çizildiği ve ikincisi, TIKB'nin bu tablonun merkezinde hangi ayırt edici özellikleriyle durduğudur. Bu soruları *Devrimci Proletarya*'dan yanıt almak için formüle etmiyoruz. Zira "yanıt"ı sözü edilen paragrafa zaten var. Buna göre tablonun sağ tarafı (İP, TDKP, MLKP) güncel talepleri devrim ve sosyalizm hedefine bağlamak niyetinden ya da yeteneğinden yoksun; "sol" tarafı (EKİM) ise, "devrim ve sosyalizm taleplerini yük-seltmek adına", güncel taleplere ve "Devrimimizde özgül bir önem taşıyan... anti-faşist, anti-emperyalist mücadele görevlerine" karşı ilgisiz. "Ekonomik talepleri siyasal taleplere, her türden güncel talebin devrim ve sosyalizm hedefine" bağlayan TIKB'nin yeri ise malum. Tablonun çürüklüğünü göstermek ve Türkiye sol hareketinin bugünkü gerçek tablosu yerine yeni bir karikatür denemesiyle yüz yüze ol-duğumuzu görmek için, tablonun bu özeti bile kendi başına yeterlidir. Zira, örneğin, tablonun "sol" ka-nadına (EKİM) yakıştırdığı şeylerin gerçek değil, fakat *Devrimci Proletarya*'nın kendi hüsnü kuruntusu ol-duğu gösterildiğinde, tablonun bir kanadı çökmekle kalmıyor. EKİM ile TIKB'nin aynı konumda olduğu gibi bir yanılsama da çıkıyor ortaya.

Devrimci Proletarya, sağ ve "sol" gibi kendi başına çok şey anlatmayan sınıflamalar yerine, küçük-burjuva demokrasisinin devrimci ve reformist kanatları ile

Devrimci Proletarya eleştiriyor

Taktik ve sloganlar konusunda öteki uçta ise *Ekim* çevresi ve *Kızıl Bayrak* dergisi yer almaktadır. "Sosyalist devrim"i savunan bu akımlar, Türkiye solunun "en vizyon sahibi" akımı diye geçinmektedirler. *Kızıl Bayrak* kendisine birkaç sayıdır hasım olarak *TDKP*'nin, yükselttiği "iş, ekmek, özgürlük!" sloganını seçmiş; *TDKP*'nin bu sloganı formüle edişindeki halkçı programatik yaklaşımından ve işçi hareketine ekonomist-kendiliğindenci yaklaşım zaaflarından yararlanarak okları, *TDKP* üzerinden "demokratik halk devrimi" perspektifine yönelmeye yeltenmiştir.

Ekim, "sosyalist devrim", perspektifi, işçiliği ve teorik inşayı birinci ve esas halka olarak ele alan parti anlayışı nedeniyle demokratik devrimin antiemperyalist-antifaşist görevlerine, bu görevlerin taşıdığı aynı zamanda güncel ve özgül öneme her zaman soğuk baktı. Demokrasinin kazanılmasını, devrimci bir stratejik hedef olmanın yanında faşizme ve sermayeye karşı günlük planda da dişe diş, can bedeli bir mücadele olarak görmedi. Faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyle, emekçi sınıfların devrimci politizasyonu için temel araçlardan biri olarak yaklaşmadı. Bu kavranın en tutarlı bir biçimde ve sosyalizm hedefine bağlanarak yürütülmesi için, en başta proletaryanın ve onun siyasal öncülerini tarafından verilmesi gerektiğini kavramadı. Demokrasi ve özgürlük istemini ancak küçük-burjuva halkçılık, sendika ağaları, hatta burjuva muhalefet tarafından yükseltilebilecek, onları "liberal muhalefet" çizgisinde birleştiren "lekeli" bir talep olarak gördü. Hatta işçi sınıfının dar ekonomik-sendikal birlikte güdük demokratik hak ve özgürlük taleplerini ileri sürmesini, onun bu mücadeleyi zaen yürüttüğünün göstergesi olarak kabul etti.

Ekim'e göre, işçi hareketinin özel zayıflıklarından biri olan küçük-burjuva sosyalizmi, harekette kendi geri programına dayanaklar bulmaya çalışmaktadır. Oysa tam da bu zayıflığın kendisidir ki, demokratik devrim programlarına "öldürücü darbeyi" bir kısmını kendine şiar edinebil-mektedir. Bu kadar geriye b. İ. "demokratik istemlerin önemli bir kısmını kendine şiar edinebil"mektedir. (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, s.74) Aynı yerde, "işçi hareketinin kendiliğinden gelişme ile ulaştığı bilinç düzeyinin ve bunun yansımaları olan şiarların daha şimdiden bazı devrim programlarını zorladığı"ndan zöz edilir: "Proleter yığınlar, kent ve kır yoksulları, demokrasi mücadelesini şimdiden vermektedirler." (age, s.75)

Ekim ne yapıyor o zaman? İçerik olarak sığ, lafızdan ibaret ve yüzeysel, kuru bir sosyalizm edebiyatı! Ya sınıf *Ekim*'in istediği düzeye nasıl yükseltilecek? *Ekim*, sınıfın politikleştirilmesinden ne anlıyor? '93 Ocak'ında bu şöyle konuluyordu: "Bugün sınıfın iktisadi ve kısmi sosyal taleplerini bir manivela olarak kullanarak aralıksız bir politikleşme saldırısına dönüştürmek gerekiyor. Sınırsız grev ve örgütlenme hakkı, taşeron sisteminin kaldırılması, 6 saat 4 vardiya uygulaması, iş güvencesi, 1 Mayıs'ın yasal tatil günü olması, işçiler tarafından onaylanmayan toplu sözleşmenin kabul edilmemesi gibi taleplerin yanı sıra düzeni doğrudan hedef alan vurucu ve çarpıcı sloganlar ('Ücretli Kölelik Düzenine Son!', 'Kapitalizm Mezara İşçiler İktidarı!', 'Kahrolsun Kapitalist Sömürü Düzeni!' vb.) işçi sınıfı arasında yaygınlaştırılmalıdır. (Ekim, Sayı 64)

"İşçi sınıfını politikleştirmenin" en önemli araçlarından biri olan kirli savaşın durdurulması burda yoktur. En geri işçi eyleminde bile dile getirilen "Özelleştirmeye Hayır!" burada yoktur. Resmi-sivil faşist baskı ve teröre karşı, tutarlı ve tüm kesimleri birleştiren özgürlük ve demokrasi talebi burada yoktur. Uygulanan ekonomik terör programının dayatıcısı, ülkenin her alanında kölelik bağlarının derinlettiği emperyalizme karşı talep de yükseltilememektedir. Ekonomik-sendikal talepler, dahi kuşa çevrilmiştir. 6 saat 4 vardiya uygulaması talebi, bunun örneğidir. Söz konusu uygulama, kapitalistlerin kriz dönemindeki temel uygulamalarından biridir, elbetteki ücreti de 6 saatle sınırlamak koşuluyla. Bu yüzden de 6 saatlik işgü talebinin 8 saatlik ücret talebiyle birleştirmeden öne sürmek, "büyük bir buluş" olamamaktadır. Bu "üstede", anti-kapitalist sloganlar, o halde birer süsten öte işlev görmemektedir.

Siz, *Sivas Katliamı*'nı protesto eyleminde yüzbinlerin anti-faşist sloganları haykırmasını küçümseyeceksiniz -herhalde bunu "politikleşme" olarak görmüyorsunuz! Bunu "popülizm" olarak damgalayıp, "Sanırsın ki 1993'te değil 1968'te yaşıyorsun", "...arkalarında 'Bu adamlar otuz senedir Kahrolsun Faşizm! diye bağırıyorkar kardeşim' diyen insanlar bırakılır" diye alay edeceksiniz; işçi sınıfına resmi-sivil faşist güçlere karşı kendisini savunması için hiçbir özel örgütlülük geliştirmesini önermeyeceksiniz. Bütün bunlar sizin o gültünc bulduğunuz "zam, zulüm, işkence, faşizm"ın en koyu olduğu bir ülkede, Türkiye'de "sosyalizm perspektifi" adına yüzüzce savunulacak!

Devrimci proletarya, böylesi bir yaklaşıma ancak horgörüyle bakabilir. Türkiye'de anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin özgül önemini inkar etmek bir yana, kavga alanlarında bunun hakkını vermeyen bir akımın bile yaşama şansı yoktur!

proleter sosyalizmi gibi temel eğilimlerin temsilcisi akımlar üzerinden düşünseydi, bu sınıfsal konumların programatik ayırt edici özelliklerinden gitseydi, bu konumların sınıf hareketinin sorunlarına yaklaşımlarına yansımalarını da buradan irdeleyseydi, muhakkak ki daha farklı sonuçlara varırdı. Böyle bir durumda, ideolojik plandaki tüm zaafalarına rağmen MLKP gibi bir devrimci gruba, hiç de zaten düzen içi olan İP, ya da artık düzen içi bir akıma dönüşmüş bulunan TDKP ile aynı kefeye koymazdı. İkincisi, temel ölçütler üzerinden gidildiğinde, TİKB lehine olan tüm farklılıklara rağmen, TİKB ile MLKP'nin son tahlilde aynı yerde, sosyalizm ile devrimci-demokratizmin arasında bir yerde bulunduklarını; TİKB sosyalizme daha yakinken, MLKP'nin ise demokratizme daha yakın durduğunu görmekte çok da zorlanmazdı.

Solun tablosunu tahlil için yıllardır tüm temel yazılarımızda ortaya koyduğumuz gerçek bilimsel ölçütleri burada yinelemeyi gerekli görmüyoruz. Bunun yerine, *Devrimci Proletarya*'nın "ekmeklik" bularak sataştığı, fakat nedense içeriğini muhatap alıp tartışmak varken, Sivas katliamı gösterileri ve 1 Mayıs eylemi gibi muhabir yazılarına, ya da "Plaspen bildirisi" türünden gündelik metinlerin tahrifatına sığınarak geri durduğu *Liberal Demokratizmin Politik Platformu*'ndan bir parçayı buraya aktarmakla yetiniyoruz. Burada, sorunun özü, kapitalizm koşullarında demokratik siyasal istemlerin, bunların bir toplamı olarak demokrasi mücadelesinin, siyasal iktidar mücadelesi içindeki konumu ve tanımında odaklaşmaktadır deniliyor ve şöyle devam ediliyor:

"Ya bu istemleri, siyasal özgürlüğün kazanılması genel hedefine göre, aynı şey demek olan 'tam demokratikleşmiş burjuva toplumu' stratejik hedefine göre tanımlıyorsunuzdur; sizin için demokrasinin kazanılması, temel stratejik bir hedef durumundadır. Durum buyusa, bu sizin burjuva-demokratik bir ufku aşamadığınızı ve burjuva sınıf iktidarı koşullarında demokrasi sorununu liberal-reformist bir tarzda ele aldığınızı gösterir. Başka türlü düşünmek mümkün değildir; zira sermayenin siyasal sınıf iktidarı koşullarında, burjuvazinin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi, yani bir proleter devrim perspektifi ve mücadelesi içinde ele almayan, ona bağlanmayan bir demokrasi mücadelesi, burjuva düzenin temellerine dokunmaz ve gerçekte küçük-burjuva demokratik bir platformun ifadesi olarak kalır. Hiçbir ara 'devrimci iktidar' formülü bu hasit teorik gerçeği değiştirmez. Kaldı ki, sorunun bu tarzda bir yanlış ele alınışı, mücadelenin herhangi bir devrimci iktidar mücadelesi düzeyine ulaşmasını da olanaksız kılar. Zira bu, gerçek bir iktidar perspektifinden yoksunluk platformu, bir iktidarsızlık platformudur ki, bu ele alışı reformist niteliği aynı zamanda buradan gelmektedir.

"Ya da, tüm demokratik istemleri, eksiksiz bir biçimde, fakat toplumsal devrim stratejik hedefi içinde formüle ediyorsunuzdur; sizin için demokrasinin kazanılması mücadelesi, sermayenin sınıf egemenliğinin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi mücadelesinin zorunlu bir parçası ve vazgeçilmez bir olanıdır. Bu ise sizin, demokrasi mücadelesi konusunda marksist bir perspektife sahip olduğunuzu, burjuva sınıf egemenliği koşullarında, demokratik istemlerin devrimci bir formülasyonunun tek olanaklı çözümünü ortaya koyduğunuzu gösterir. Bu perspektif içinde, 'burjuva demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin, yani sosyalist devrimin yan ürünüdür'ler (Lenin). Bu perspektif anlamını; tüm temel demokratik istemler uğruna burjuvaziye karşı kararlı bir mücadelenin yürütülmesinde, bu doğrultuda 'yığınları kesin eyleme çekerek, her temel demokratik istem uğruna savaşımı yoğunlaştırıp, proletaryanın burjuvaziye saldırısına kadar, yani burjuvaziye mülksüzleştirilen sosyalist devrime kadar vardırıarak, bu istemlerin, reformist değil devrimci biçimde formüle edilmesi'nde (Lenin) bulmaktadır." (Eksen Yayıncılık, s. 43)

Devrimci Proletarya'nın önünde ise iki yol var. Ya buradaki perspektifin yanlışlığını devrimci teorik eleştirinin gücüyle ortaya koymak, ya da bu perspektifin sunduğu temel akımlar tablosu içinde kendi yerini açıklıkla belirlemek.

Sorun hiç de demokrasi mücadelesini önemsememek ya da küçümsememek değildir; sorun, sermaye iktidarı koşullarında bu mücadelenin nasıl bir devrim perspektifi içinde ele alınacağıdır. Bu aynı zamanda 1987'den bugüne geleneksel hareketi çekmeye çalıştığımız asıl tartışma ve çatışma platformudur. Ve TİKB de içinde, geleneksel hareketin tümünün "troçkizm", "yarı-troçkizm", "demokrasi mücadelesinin küçümsemesi", "faşizmin gözden kaçırılması", "küçük-burjuvazinin hesaba katılmaması" türünden içeriksiz bir boş laf yığınıyla boğuntuya getirerek kaçtıkları platform da budur. Buna defalarca işaret ettik.

Yığın hareketinin nesnel ve öznel yönü

EKİM 1. Genel Konferansının hemen öncesinde, Ocak 1991'de, *Ekim*, yeni mücadele yılını vesile ederek, '91'e Gिरerken başlıklı bir başyazı yayınladı. Bu yazı *Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi* isimli derleme kitapta ayrıca yayınlandı. (Bkz. Eksen Yayıncılık, s. 69-77)

'91'e Gिरerken, '90 yılını baştan başa kaplayan, toplumun çok değişik kesimlerini kapsayan, ama odağında belirgin biçimde işçi hareketinin bulunduğu büyük kitlesel hareketliliği ele almaktadır. Komünistlerin daha sonra özeleştirel bir değerlendirmesini yaptıkları "devrimci yükseliş" tepitinin kesin ifadelerle yer aldığı yazıdır söz konusu olan.

Yazı '90 yılını boydan boya kaplayan kitlesel hareketliliğin Zonguldak madenci direnişiyle doruğuna çıktığı bir esnada ve 3 Ocak eylemi ile Mengen Barikadı'nın hemen öncesinde kaleme alınmıştır. Doruğundaki bir kitle hareketinin yaydığı iyimserlik doğal olarak tüm yazıya hakimdir. Önce 3 Ocak soyları, ardından Mengen Barikadı, nihayet Körfez savaşı bahane edilerek tüm grevlerin yasaklanması ve bunun ardından, büyük bölümü '89-90 yılı eylemlilikleri içinde öne çıkmış öncü kuşak işçilerden oluşan yüzbinlerce kişilik tensikatlar, işçi hareketinde büyük bir kırılmaya yol açtı. Böylece '90 yılı hareketliliğinin yeni bir devrimci yükselişin ilk evresi olma özelliklerine ve dinamizmine sahip olmadığı pratikte görüldü. Olaylar, yanıldığımızı gösterdi ve biz bu yanılgıyı çok erken bir tarihte tahlil edip ortaya koyduk. (Bkz. *Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi*)

Bu giriş nedensiz değildir. Söz konusu yazı, sınıf hareketinin '90 yılı boyunca yaşadığı gelişmeden, özellikle de onun en ileri düzeyi olan ve sadece geniş işçi kesimlerini değil, tüm toplumu da etkileyen Zonguldak madenci direnişinin ortaya çıkardığı bazı dikkate değer belirtilerden hareketle, Türkiye'de, sınıf mücadelesinin ve devrimin sosyal ve siyasal çehresi hakkında belli çıkarsamalar yapmaktadır. (Hemen ekleyelim ki, hareketin sonradan uğradığı kırılma, bu değerlendirmelerin ne doğruluğunu ve ne de önemini hiçbir biçimde değiştirmiyor. Zira söz konusu olan, yalnızca, kitle hareketinin ulaşılmış düzeyden daha ileri bir düzeye o aşamada geçemeyip geçici bir gerileme içine girmiş olmasıdır. Bu tür kısa ya da uzun süreli gerilemeler, gerilemeyi önceleyen gelişme düzeyinin anlamını, önemini ve sunduğu verileri hiçbir biçimde değerden düşürmez.)

Toplumda karşı karşıya duran iki temel sınıf ("sınıfa karşı sınıf!"); işçi sınıfının öteki emekçi sınıf ve tabakaları etkileme ve ardından sürüklemeye gücü ve yeteneği ("devrimimizin sosyal çehresi ve karakteri"); kitle mücadelelerinin o günkü düzeyinde bile "proleter araç ve yöntemler" in baskın niteliği vb. üzerine gözlemlerin ardından, yazıda, şu ifade ile başlayan bir bölüme geçiliyor: "*Son olarak, yığın hareketinin bu genel görünümünün ötesinde, bugünkü düzeyiyle onun bilinç ve önderlik düzeyine, bununla bağlantılı olarak şiarlarına, ileriye sürdüğü istemlerine bir göz atalım.*"

'91'e Gिरerken yazısının bu ifadeyle başlayan bölümünü yandaki sütunlarda olduğu gibi veriyoruz. Hemen altında da *Devrimci Proletarya*'nın eleştirisi adı altında bu bölümden çıkardığı karikatürü koyuyoruz. Okur bunları birlikte incelemeli, *Devrimci Proletarya*'nın tutumunun bir anlama güçlülüğünden mi, yoksa bir DHKİP Arşivi'nde <https://arxiv.org/abs/1905.08111> adresinden mi kaynaklandığına kendisi karar vermelidir.

Bize göre ikisi de söz konusudur. Yapılan tahrifatları somut olarak göstereceğiz. Ama daha önemli gördüğümüz sorun, sergilenen anlayış kıtlığıdır. Tahrifat eğilimi pekala belli bir kolaylıkla terkedilebilir. Ama kitle mücadelelerinin sorunlarına ve özel olarak da demokrasi mücadelesinin ele alınışına ilişkin geleneksel önyargıların terkedilmesi, deneyimlerin de gösterdiği gibi, çok da kolay olmamaktadır. Zira bu içselleştirilmiş bir düşünüş tarzıdır, bir ideolojik költürdür.

Son derece açık bir parçadan eleştirisi adı altında çıkarılan sonuçlar gösteriyor ki, *Devrimci Proletarya*, ne kitle hareketinin nesnel ve öznel yönü arasındaki son derece kritik ayrımı, ne sermayenin

sınıf egemenliği koşullarında demokrasi mücadelesinin devrimci ve reformcu ele alınışı arasındaki temel ayrımı, ve ne de, yığınların demokrasi mücadelesi içinde eğitilmeleri sorununun marksist-leninist anlamını ve içeriğini yerli yerine oturtabilmektedir. Bu üç sorundaki ideolojik zaafiyet ise, *Devrimci Proletarya*'nın ideolojik bilinci açısından hiç de hoş bir tablo sunmuyor. Birinci sorundaki zayıflık, "*Öncülük ve Kuyrukçuluk*" üzerine konuşan bir yazı payına bir talihsizliktir. Son iki sorunla ilgili zayıflık ise, kendini küçük-burjuva sosyalizminden ayrı bir yere koymak iddiasına gölge düşürmektedir.

Elbette işin tahrifat yanını önemsememezlik etmiyoruz. Her şey bir yana, okur dönüp *Devrimci Proletarya*'dan ekte yayınladığımız uzun bölüme bütünlüğü içinde bakarsa, burada tartışmakta olduğumuz eleştirisi karikatürünün, tam da, EKİM'in demokrasi mücadelesine "soğuk bakma"sinin, onun "demokrasi ve özgürlük isteminin... 'lekeli' bir talep olarak görme"sinin ve dolayısıyla bu uğurda mücadele etmeyi reddetmesinin, tüm bu peri masallarının kanıtı olarak ileri sürüldüğünü görecektir. Bu durumda, tahrifatı sergilemek, iddiayı çökertmek için aslında kendi başına yeterlidir. Fakat bu tahrifatın gerisinde aynı zamanda bir "anlama güçlüğü", bir yanlış düşünüş tarzı da bulunduğu için, ve bu ideolojik kavrayışı sergilemek daha özel bir önem taşıdığı için, biz yalnızca tahrifatı göstermekle sınırlamayacağız kendimizi.

Başlayabiliriz. '91'e Gिरerken yazısının, '90 yılı kitle hareketinin ve özellikle sarsıcı boyutlar kazanan Zonguldak Direnişi'nin belirli verilerinden hareketle, Türkiye devriminin karakteri ve sosyo-politik çehresi hakkında bazı çıkarsamalarda bulunduğunu söylemiştik. Buna, komünistlerin, kitle hareketinin bir yükseliş yılında açığa çıkardığı belli verilerden hareketle kendi devrim anlayışlarının doğruluğunu gösterme çabası da diyebiliriz.

Kuşkusuz bu çaba, aynı zamanda, yeni dönemde siyasal demokrasi programına indirgenmiş "geri programlar"a aynı kitle hareketindeki dayanaklar bulma girişimlerini boşa çıkarma amacına da yöneliktir. Bu ilgili bölümde (bkz. 20. sayfada sunulan metin) "*İş-Ekmek-Özgürlük!*" programı üzerinden açıkça örneklenmektedir de. Zonguldak direnişçileri demokratik istemler ileri sürüyor, ekmek ve demokrasi kavgası verdiklerini söylüyor ve buna uygun şiarlar yükseltiyorlardı. Yeni dönem liberalleri başta olmak üzere bazı küçük-burjuva demokrat gruplar ise, açık ya da örtülü, bunda, kendi geri programlarının kitle pratiği tarafından doğrulanmasını görüyorlardı.

Ortada küçümsemeyecek bir sorun bulunduğu tartışmasıdır. Kimler kendi programlarına, daha doğrusu izledikleri devrim stratejilerine kitle hareketinin hangi yönünden nasıl bir dayanak bulmaya çalışıyorlardı, bunun açıklık kazanması önemliydi. Tam da bu noktada, '91'e Gिरerken yazısının yanda sunduğumuz bölümünün giriş cümlesine yeniden bakılmalıdır. Burada, yığın hareketinin "nesnel görünümüleri" ile "bilinç ve önderlik düzeyi", yani öznel yönü/görünümüleri arasında ayırım yapılmakta ve "son olarak", sorunun bu ikinci yönüne geçilmektedir. Zira tasfiyeci oportünizm, demokrasi mücadelesi eksenine dayalı bir sözde devrim stratejisine, tam da kitle hareketinin bu alanda ("öznel yön") sunduğu verilerden hareketle dayanak bulmaya çalışmaktaydı.

Çok biliniyormuş gibi görünen söz konusu ayırım, gerçekte ciddi bir kafa karışıklığı alanıdır. Sınıf hareketinin, daha genel planda kitle hareketinin bu iki farklı yönü/görünümü arasında doğru bir ayırım ya-

pamamak, Türkiye sol hareketinin yaşadığı en temel yanlışlardan biridir. Her türlü abartma ya da tersinden küçümsemelerin temel nedenlerinden biri de budur. Ya hareketin kapsamı ve dinamizminden hareketle, fakat bilinç ve önderlik düzeyi gözden kaçırılarak, abartmalara; ya da tersinden, hareketin nesnel varlığı ve gelişme potansiyeli bir yana bırakılarak, mevcut bilinç ve önderlik düzeyinden hareketle, küçümsemelere düşülür. Aynı özden kaynaklanan bu iki farklı tutum, kendiliğindencilik ve kuyrukçulukta birleşir.

Öyle durumlar olur ki, yığınların eylemi ileri bir düzeyde, fakat bilinci tersinden geri bir düzeyde olur (15-16 Haziran Direnişi). Fakat öyle anlar, durumlar da olur ki, yığınların eylemi, biçim yönünden geri bir düzeyde ve örneğin barışçıl, fakat buna rağmen bilinci nispeten ileri bir düzeyde olabilir. Bizde ilki nispeten kolayca anlaşılabilir. İkincisine pek akıl erdirilememektedir. Bu, kitle hareketini yaratan, sınıf mücadelesini keskinleştiren dinamikler ile, bilincin bundaki rolünü yerli yerine oturtamamaktan kaynaklanan bir kavrayış zayıflığının ürünüdür. (Sorunun daha geniş bir ele alınışı için bkz. *Teorinin Yoksulluğu*, III. Bölüm, *Teori ve Program Sorunları* içinde, s. 63-84). Lenin'in 1913 tarihli bir gözlemini, bu anlama güçlüğüne giderilmesine bir parça katkıda bulunabilir inancıyla buraya aktarmak istiyoruz; "Siyasal ve iktisadi grevler dalgası öylesine yükselmiştir ki, Rusya bu açıdan, bir kez daha, en gelişmiş ülkeler dahil, dünyadaki bütün devletlerden öndedir." diyor Lenin; fakat hemen ardından şunları ekliyor: "Sınıf bilincine varmış işçi, bu gerçeğe hakarak, özgür ülkeler pro-

letaryalarının, örgütlenme ve yığınların sınıfsal eğitimi açısından bizden ne kadar ilerde olduklarını, kuşkusuz, unutmamalıdır." (*Tasfiyecilik Üzerine*, Sol Yayınları, s. 290-91)

İleri eylem düzeyi, fakat nispeten geri bir sınıfsal eğitim ve örgütlenme düzeyi. Ve tersi... Liberal demokratizmin eleştirisi vesilesiyle, yukarıda sözünü ettiğimiz kafa karışıklığı hakkında şunlar söylenmektedir:

"Bu baylar artık kavramalıdır ki, bir marksist, yığın hareketinin kendiliğindenliğine değil, fakat kendisine önem verir. Kendiliğindenlik bu yığın mücadelesinin tamamı değil, yalnızca bir yönü, bir görünümüdür. Ve bu yön, tam da onun öznel yanına, yani bilincine ve ileri sürdüğü istemlere ilişkindir."

"Komünistler yığın mücadelesine, kitlelerin şu veya bu eylemine çok özel bir önem verirler. Ve bunu tam da, onun kendiliğindenliğinden sıyırmak, mücadele içindeki kitlelerin bilincini ve örgütlenmesini geliştirerek hareketin dar ve kendiliğinden çerçevesini kırmak için yaparlar."

"Özetle kendiliğindenlik, yığın hareketinin biricik özelliğini değil, yalnızca bir yönünü, onun zayıf yanını dile getirir. Ekonomist ve tek boyutlu metafizik kafa yapısının bunu anlaması elbette zordur. Ve bunu anlayamadığı içindir ki, parti sloganlarını, kendiliğinden sınıf hareketinin seyrinden ve ileri sürdüğü isteklerden çıkarmayı bir övünme konusu yapabiliyorlar." (*Liberal Demokratizmin Politik Platformu*, Eksen Yayıncılık, s. 70)

Devam etmeden önce, bu sorunun ve tüm bu açıklamaların *Devrimci Proletarya*'nın tutumuyla ilişkisine değinelim. Bu, kısaca şudur:

'91'e *Girerken* yazısı, en açık ifadelerle, kitle hareketinin geri bilinç düzeyini, "geri programlar"ı dayanak yapmaya çalışanlara saldırıyor. Bu bilincin, bugünkü haliyle, eyleme geçmiş kitleleri burjuva kuşatma altında tutabilmenin en temel olanağı olduğunu belirtiyor. Söz konusu bilincin mevcut düzeyi, çarpık ve güdük de olsa, bir "ekmek ve demokrasi" mücadelesi bilincidir. '91'e *Girerken* yazısı, bu noktada yeni dönem liberallerine diyor ki; eğer sınıf hareketinin bugünkü bu geri bilinç düzeyi sizin programınızla çakışıyorsa, tam da bu olgunun kendisi, sizin programınızın devrimci olmadığını ve devrimci siyasal mücadele yönünden bir işlev taşımadığını en iyi göstergesidir. "Öldürücü darbe", "şimdiden zorlanma" ya da "boşa çıkma" iddiaları, tam da bu türden "geri programlar"ın devrimci açıdan işlevsizleşmesine yöneliktir.

Ama eğer anlamamazlıktan gelme tutumunun değil de bir algılama tarzının ifadesiyse, bu durumda, *Devrimci Proletarya*'nın; EKİM'in; kitle hareketinin nesnel yönünden kendi çizgisine dayanaklar bulmaya çalışırken, öznel yönünden hareketle de demokrasi mücadelesinin temel liberal temsilcilerini teşhir etmesini anlayamaması, olsa olsa onun tartışmakta olduğumuz temel ayrımı gözden kaçırmaması anlamına gelir.

Demokrasi mücadelesi ve kitlelerin bu mücadele içerisinde eğitimi

Okur, aktarmaların çokluğu ve ilgili metinler sayfalarımızda ayrıca yayınlandığı halde onlardan bazı parçaların burada yeniden tekrarlanması konusunda bizi anlayışla karşılamalıdır. Bazı şeyleri hiçbir boşluk bırakmayacak bir açıklık ve kesinlikle gösterebilmek, dolayısıyla dayanaksız iddiaları çürütebilmek için, bu gereklidir.

Odaki net bir biçimde proleter kitlelerin durduğu '90 yılı hareketliliğinin nesnel dinamiklerini ve görünümünü irdeleyen ve bunda devrimci stratejiyi pratik yönden doğrulayan ilk belirtileri bulan '91'e *Girerken* yazısı hareketin öznel yanına, ileri sürdüğü istem ve şarlara bakarken ise, şunları söylemektedir:

"Son olarak, yığın hareketinin bu genel nesnel görünümünün ötesinde, bugünkü düzeyiyle onun bilinç ve önderlik düzeyine, bununla bağlantılı olarak şarlara ve ileri sürdüğü istemlerine bir göz atalım. Bu kuşkusuz hareketin en zayıf yanındır. Eyleminin yer yer kazandığı çok ileri biçimlere rağmen hareketin bilinç ve önderlik düzeyi henüz son derece geridir. İşçilerde büyük bir mücadele kararlılığı var. Eylem içinde sürekli artan bir mücadele deneyimi var. Fakat mücadelenin temel sorunları, hedefleri ve yönü konusunda işçi sınıfı henüz burjuva bilincin sınırları içindedir. Bu bakımdan denilebilir ki hareket gerçek bir burjuva kuşatma altındadır. Burjuva muhalefet, sendika bürokrasisi ve sosyal reformizm bu kuşatmanın birbirine eklenen ve birbirini tamamlayan değişik halklardır. İşçilerin kendiliğinden ileri sürebildikleri demokratik hak istemleriyle uyum sağlamak sözü geçen mihraklar için zor olmadığı için, bu kuşatma önemli ölçüde başarılı da olmaktadır. Zonguldak işçileri ekmek ve demokrasi mücadelesi verdiklerini, demokratik haklar için direndiklerini söylüyorlardı. Kurulu düzenin temellerine yönelmeyen bu siyasal reform istemlerine sahip çıkmak özellikle sendika bürokratları ve sosyal reformistler için hiç de zor olmamaktadır." (Age., s. 74)

Şimdi de *Devrimci Proletarya*'nın bu pasajdan çıkardığı sonucu görelim:

"(EKİM) Demokrasi ve özgürlük istemini ancak küçük-burjuva halkçılık, sendika ağaları, hatta burjuva muhalefet tarafından yükseltilebilecek, onları 'liberal muhalefet' çizgisinde birleştiren 'lekeli' bir talep olarak gördü." (s. 51)

Oysa birazcık anlama yeteneği ve birazcık iyi niyet sahibi olan herkes rahatça görebilirdi ki, burada, EKİM'in "demokrasi ve özgürlük istemini" lekeli olarak görmesi bir yana, onu küçümsemesinin zerrisi bile yoktur. EKİM, burada, tümüyle farklı bir sorunu tartışıyor. Liberal oportünizmi ve devrimci halkçılığı demokrasi sorunu üzerinden eleştirdiği her durumda olduğu gibi, burada da, bir kez daha demokrasi so-

EKİM'in devrimci perspektifi

Son olarak, yığın hareketinin bu genel nesnel görünümünün ötesinde, bugünkü düzeyiyle onun bilinç ve önderlik düzeyine, bununla bağlantılı olarak şarlara, ileriye sürdüğü istemlerine bir göz atalım. Bu kuşkusuz hareketin en zayıf yanındır. Eyleminin yer yer kazandığı çok ileri biçimlere rağmen hareketin bilinç ve önderlik düzeyi henüz son derece geridir. İşçilerde büyük bir mücadele kararlılığı var. Eylem içinde sürekli artan bir mücadele deneyimi var. Fakat mücadelenin temel sorunları, hedefleri ve yönü konusunda işçi sınıfı henüz burjuva bilincin sınırları içindedir. Bu bakımdan denilebilir ki hareket gerçek bir burjuva kuşatma altındadır. Burjuva muhalefet, sendika bürokrasisi ve sosyal reformizm bu kuşatmanın birbirine eklenen ve birbirini tamamlayan değişik halklardır. İşçilerin kendiliğinden ileri sürebildikleri demokratik hak istemleriyle uyum sağlamak sözü geçen mihraklar için zor olmadığı için, bu kuşatma önemli ölçüde başarılı da olmaktadır. Zonguldak işçileri ekmek ve demokrasi mücadelesi verdiklerini, demokratik haklar için direndiklerini söylüyorlardı. Kurulu düzenin temellerine yönelmeyen bu siyasal reform istemlerine sahip çıkmak özellikle sendika bürokratları ve sosyal reformistler için hiç de zor olmamaktadır.

Küçük-burjuva sosyalizmi bu gerçeği kavrayamıyor. Proleter yığın hareketinin nesnel görünümü ve öğeleri sahip olduğu geri programları boşa çıkardığı ölçüde, proleter hareketin öznel yönünü oluşturan zayıflıklardan kendi geri programına ve hedeflerine dayanaklar bulmaya çalışıyor. Oysa tam da bu zayıflığın kendisidir ki siyasal demokrasi istemlerine dayalı devrim programlarına öldürücü darbeyi vuruyor. Zira mücadelenin bu geri düzeyinde ve bilinç ve önderlik planındaki bugünkü vahim durumda bile, işçi hareketi demokratik istemlerin önemli bir kısmını kendine şiar edinebiliyor. Zonguldak eyleminin gösterdiği gelişme düzeyi buna örnek. İşçi hareketinin kendiliğinden gelişme ile ulaştığı bilinç düzeyinin ve bunun yansıması olan şarların daha şimdiden bazı programları zorlaması -işte öldürücü olan budur. "İş, ekmek, özgürlük" yalnızca bazı devrimci grupların değil, en az 1988'den beri Türk-İş Yönetiminin de kullandığı temel bir şardır.

Demokratik siyasal istemlere sahip çıkmak, işçi hareketinin bu istemlere dayalı mücadelesini desteklemek, bu mücadele içinde kitleleri eğitmek, tüm bunların taktik önemi büyüktür. Ama şu temel gerçeği de olaylar şimdiden kanıtlamaktadır: Burjuvazinin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi temel hedefine bağlanmamış bir demokrasi mücadelesi kaçınılmaz olarak düzen içi kanallara akar.

Proleter yığınlar, kent ve kır yoksulları, demokrasi mücadelesini şimdiden vermektedirler. Zonguldak işçileri örneğinde olduğu gibi, bu mücadele içinde hızlı bir eğitimden de geçmektedirler. Bütün görev bu mücadeleyi iktidar mücadelesine bağlayabilmek, demokrasi uğruna mücadeleyi sosyalizm uğruna mücadele düzeyine çıkarabilmektir. Hareketin öznel yanını geliştirmenin can alıcı boyutu budur. İşçi sınıfının politik mümkündür. Demokrasi mücadelesini burjuvaziye karşı siyasal iktidar mücadelesine ve sosyalizm için mücadeleye bağlayamadığı sürece, işçi hareketinin değişik düzeylerde gelişiminden söz edilebilse bile, işçi sınıfının politik bağımsızlığından asla söz edilemez."

(Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, Eksen Yayıncılık, s. 74-75)

Ve Devrimci Proletarya'nın karikatürü"

... Demokrasi ve özgürlük istemini ancak küçük burjuva halkçılık, sendika ağaları, hatta burjuva muhalefet tarafından yükseltilebilecek, onları "liberal muhalefet" çizgisinde birleştiren 'lekeli' bir talep olarak gördü. Hatta işçi sınıfının dar ekonomik-sendikal taleplerle birlikte güdük demokratik hak ve özgürlük taleplerini ileri sürmesini, onun bu mücadeleyi zaten yürüttüğünün göstergesi olarak kabul etti.

EKİM'e göre, işçi hareketinin öznel zayıflıklarından biri olan küçük-burjuva sosyalizmi, harekette kendi geri programına dayanaklar bulmaya çalışmaktadır. Oysa tam da bu zayıflığın kendisidir ki, bile, "demokratik istemlerin önemli bir kısmını kendine şiar edinebil"mektedir. (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, s. 74) Aynı yerde, "işçi hareketinin kendiliğinden gelişme ile ulaştığı bilinç düzeyinin ve bunun yansıması olan şarların daha şimdiden bazı devrim program arını zorladığı"ndan söz edilir: "Proleter yığınlar, kent ve kır yoksulları, demokrasi mücadelesini şimdiden vermektedirler."

rununun, demokratik siyasal istemler uğruna mücadele sorununun üzerinden ele alınışı üzerinde duruyor. Sorun, tek tek ya da bir bütün olarak bu istemleri savunup savunmamak değil, fakat onların nasıl ortaya konulduğu, nasıl bir devrim perspektifi içinde, hangi temel devrim stratejisi ekseninde ele alınıp tanımlandığıdır. Anlama gücünü çekenler için örnek olsun, reformistler Kürt sorununu genel demokrasi mücadelesi ekseninde tanımlayarak ele alıyor, bu çerçevede bir çözüm ("siyasal çözüm") arıyorlar. Komünistler ise, aynı sorunu, sömürgeci burjuvazinin sınıf iktidarının devrilmesi ve uluslararası sermaye cephesinin yarılıp dışına çıkılması ekseninde tanımlayarak, yani proleter devrim perspektifi içinde ele alarak, buna göre bir devrimci çözüm arıyorlar. Peki bu durumda, bu ikincisinden, Kürt sorununu küçümsemek, Kürtlerin özgürlüğü istemini "lekeli" görmek ve reddetmek gibi bir sonuç çıkarılabilir mi?

Söz konusu olan kaba tahrifat değilse nedir? Demokratik siyasal istemleri kendi başına, kendi içinde formüle eden "geri program"ların (ki yazıda buna "iş, ekmek, özgürlük" programı örnek veriliyor), gerçekte kendini kitle hareketinin geri düzeyine uyarlayan bir kendiliğindenciliğin ifadesi olduğunu ve bunun her türlü reformizme kapı araladığını anlamak gerçekten o kadar güç mü *Devrimci Proletarya* için? Sermaye iktidarı koşullarında ve demokrasi mücadelesi sorununda, reformizm ile devrimi ayıran temel ayrım çizgisi nedir o halde? *Devrimci Proletarya*'nın sorunu demokratik istemlerin önemsenmesi ya da küçümsemesi sahte ikilemi içinde ortaya koyması, gerçekte, her türlü oportünist çarpıtma ve demagojinin işini kolaylaştırmaktan başka bir sonuca yol açmaz.

İlgili bölümün açık bir perspektif sunarak biten şu sözlerini, *Devrimci Proletarya*'nın demokrasi mücadelesini "lekeli görmek" iddiasıyla karıştırdınız:

"Proleter yığınlar, kent ve kır yoksulları, demokrasi mücadelesini şimdiden vermektedirler. Zonguldak işçileri örneğinde olduğu gibi, bu mücadele içinde hızlı bir eğitimden de geçmektedirler. Bütün görev bu mücadeleyi iktidar mücadelesine bağlayabilmek, demokrasi uğruna mücadeleyi sosyalizm uğruna mücadele düzeyine çıkarabilmektir. Hareketin özne yanını geliştirmenin canılcı boyutu budur. İşçi sınıfının politik bağımsızlığını gerçekleştirmek, işçi hareketine nüfuz eden her türlü burjuva etkiyi felç etmek bununla mümkündür. Demokrasi mücadelesini burjuvaziye karşı siyasal iktidar mücadelesine ve sosyalizm için mücadeleye bağlayamadığı sürece, işçi hareketinin değişik düzeylerde gelişiminden söz edilebilse bile, işçi sınıfının politik bağımsızlığından asla söz edilemez." (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, s.75)

Sorunu bu denli açıkça ortaya koyan; demokrasi mücadelesini kendi içinde amaçlaştıran ve kendi başına programlaştıran liberal demokratizm ve tasfiyeci oportünizm ile araya böylesine kesin sınırlar çizen bir yaklaşımken söz konusu olan, *Devrimci Proletarya* nasıl oluyor da bundan demokrasi mücadelesinin "lekeli" görülmesi gibi bir sonuç çıkarabiliyor, anlamak mümkün değildir. İlgili bölümde, kitle mücadelelerinin o günkü sorunlarından, demokratik istemler ileri süren Zonguldak madencilerine burjuva partiler, sendika ağaları ve liberal sol muhalefet tarafından uygulanan kuşatma ve bunda sağlanan başarı örnek gösterilerek, deniliyor ki, "Ama şu temel gerçeği de olaylar şimdiden kanıtlamaktadır: Burjuvazinin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi temel hedefine bağlanmamış bir demokrasi mücadelesi, kaçınılmaz olarak düzen içi kanallara akar." (s.75)

Devrimci Proletarya'nın bu gerçeğe bir itirazı var mıdır? Yoksa eğer neyi tartışıyor? Varsa eğer "Bu kavga en tutarlı bir biçimde sosyalizm hedefine bağlanarak yürütülmesi" üzerine söylediklerinin ne anlamı kalıyor? "Sosyalizm", kendi başına soyut bir ifadedir. Tüm sorun, mevcut sınıf egemenliği altında, bugünkü sınıf ilişkileri koşullarında, demokrasi mücadelesinin sosyalizm hedefine somut olarak nasıl bağlanacağını tanımlamakta düğümleniyor. Siyasal geriliğin kaynağı olarak mevcut sermaye iktidarına ve onun gerisindeki emperyalist dünya cephesine işaret edilmeden, Türkiye'de özgürlüğü kazanmanın, bu

Peki siz anti-faşist mücadeleyi sermayenin sınıf iktidarını gözlerden kaçırarak, faşizmin ve emperyalizmin iktisadi ve toplumsal dayanaklarını karartarak, hiç değilse geri plana itecek kadar öne çıkarmanın ne demek olduğunu gerçekten iyi biliyor musunuz? 1930'ların ve 1940'ların Fransa'daki ve İtalya'daki görkemli anti-faşist kurtuluş mücadelelerinin neden devrimle değil de, komünist partilerin burjuva koalisyonları içinde erimesiyle, savaşın sarstığı kapitalist düzenin yeniden oturtulmasının payandalarına dönüşmesiyle sonuçlandığını biliyor musunuz?

sınıfı devirmekten, onun iktidarını yıkmaktan, uluslararası emperyalist sermaye cephesi dışına çıkmaktan başka bir yolu olmadığı açıklıkla ortaya konulmadan, bu nasıl başarılacaktır? Ve en kritik soru: Bu perspektife dayalı bir devrim stratejisi, burjuva demokratik devrimi mi, yoksa proleter sosyalist devrimi mi anlatır?

Kuşkusuz *Devrimci Proletarya*'nın genel planda tüm sorunu tüm "gücünü", tüm rahatsızlığı bu temel sorundan kaynaklanmaktadır. Onun EKİM'e yönelttiği hiddetli saldırının gerisinde de temelde bu vardır. Fakat tutup bunu dosdoğru eleştirmek varken, EKİM'in demokrasi mücadelesini "lekeli" ve dolayısıyla liberallerin işi olarak gördüğü üzerine çocuk malsallarıyla uğraşmanın anlamı nedir? Bu bir zavallık değil midir? Bunun kaba çarpıtmalarla kendini gülünç durumlara düşürmek, kendi eliyle kendi saygınlığını zedelemekten başka bir sonucu olabilir mi?

Lenin; Rus, Alman ve Hollandalı "emperyalist ekonomistler"ın kaba yanılgılarını tartışırken diyor ki: "Kautskyciliğin hatası, doğru demokratik istekleri, geleceğe, toplumsal devrime göre değil, geçmişe, burjuva kapitalizme göre tasarlamasındadır." "Kautskycilerin hatası, ancak devrimci bir tutumla öne sürülebilecek bu tür istekleri, böyle bir zamanda reformcu bir tutumla ortaya atmalarındadır." (Marksinin Bir Karikatürü..., Sol Yayınları, 1. Baskı, s.14)

Peki '91'e Girenken yazısında EKİM'in yaptığı, liberal oportünizmle araya aynı leninist ayırım çizgisini çekmek değilse nedir? Yoksa *Devrimci Proletarya* için bu ayırım önemsiz midir?

Lenin bu tersyüz edilmiş Kautskiciliği sergilerken, burjuva sınıf egemenliği koşullarında, "Demokrasi sorununun marksist çözümü"nü en özlü bir biçimde tanımlıyor. "Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın, burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özelemleri, kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir." (age, s.24)

Devrimci Proletarya, bu marksist-leninist ele alış hakkında ne düşünüyor? Neden demokrasi sorunu üzerine onca söz ediyor da, Lenin'in bu temel düşüncesini ele alıp irdeleniyor?

Elbette demokrasi mücadelesi içinde eğitilmemiş bir proletarya, sermayeyi devirmek, iktidarı ele geçirmek ve sosyalizmin kuruluşuna geçmek gücünü, yeteneğini ve dahası olanagını da bulamaz. Peki proletarya ve yığınlar, sermaye iktidarı koşullarında, bu mücadeleyi nasıl verecek ve bu eğitimden nasıl geçeceklerdir? Bunun için önce demokrasiyi kazanmak ve kazanılmış "demokratik düzen" ortamında bir eğitimden geçmek biçimindeki liberal safsata açık olduğuna göre, geriye şu biricik devrimci yol kalıyor. Proletarya, tam da hergünkü mücadele içinde sürekli bir demokrasi eğitiminden geçerek ve demokratik mevziler kazanarak, bu eğitimi ve mevzileri mücadelenin daha ileri bir düzeyi için seferber ederek, sonuçta mücadelesini burjuva sınıf iktidarının devrilmesiyle taçlandırmak çizgisini izleyecektir.

Şu veya bu temel demokratik istemin elde edilmesi, şu veya bu demokratik hedefe somut olarak ulaşılması sorununun bu sürecin seyri ile temelde bir ilgisi yoktur. Proletarya tüm temel demokratik istemler uğruna kararlılıkla mücadelesini yürütür. Ancak devrimci süreç öyle bir seyir izleyebilir ki, bunların bir kısmı, hatta tümüne yakını elde edilmediği halde, fakat tam da yürütülen mücadelenin sağladığı güç ve imkanlarla burjuva sınıf egemenliği devriliş proletarya diktatörlüğüne geçilebilir. Böyle bir durumda eski düzende gerçekleştirilemeyen demokratik görevler yeni iktidarın ilk devrimci icraatları kapsamına gireceklerdir.

Lenin meseleyi aynen şöyle koymuştu: "Demokratik isteklerimizin her birini, bu sonal amaç için a'dan z'ye kadar tutarlı devrimci bir yolda formüle etmeliyiz. Bazı ülkelerde, tek bir temel demokratik reform bile yapılmadan önce, işçilerin burjuvaziyi devirmelerinde akla aykırı hiçbir yan yoktur. Ne var ki, tarihsel bir sınıf olarak proletaryanın en tutarlı ve kararlı devrimci bir demokrasi ruhuyla eğitilerek hazırlanmadıkça burjuvaziyi yenebilmesi aklın alabileceği bir şey değildir." (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, s. 231)

EKİM'in demokrasi mücadelesini ele almasına, proletaryanın ve emekçi yığınların bu mücadele içerisinde eğitilmesine bakışına, başından itibaren Lenin'in bu özlü sözleri ışık tutmuştur.

Devrimci Proletarya EKİM'i hedef alarak itham ediyor: "Hatta işçi sınıfının dar ekonomik sendikal taleplerle birlikte güdük demokratik hak ve özgürlük taleplerini ileri sürmesini, onun bu mücadeleyi zaten yürüttüğünün göstergesi olarak kabul etti." (s. 51)

Fakat tam da bu ithamın kendisi, *Devrimci Proletarya*'nın yığınların demokratik hak ve özgürlükleri uğruna mücadele vermesi ve bu mücadele içinde demokratik siyasal eğitimden geçmesi sorunu üzerine çok fazla düşünmediğini, bu konuda açık ve somut bir fikre sahip olmadığını gösterir. Komünistler elbette ki tüm temel demokratik istemleri en tam, en doğru biçimde formüle ederler, ve yığınları bu tutarlı devrimci istemler uğruna ve iktidar hedefine dayalı bir mücadele içine çekmeye çalışırlar. Her gün her an yığınları bu istemlerin devrimci ruhuyla eğitmeye çalışırlar. Ne var ki, komünistlerin özne çabası ile sürecin nesnel seyrini, bu seyrin kendine özgü mantığını, dinamiklerini ve özelliklerini birbirlerine karıştıranlar, gerçekte kendi rolleri konusunda da yeterli bir açıklığa sahip değiller demektir. Biz genel planda devrimi de, devrim ve iktidar mücadelesinin temel istemlerini de, yığınlara en tam ve en doğru biçimde mal etmeye çalışırız. Onları tutarlı bir devrimci ruh ve iktidar perspektifi ile eğitmeye çalışırız. Fakat bu hiç de yığınların devrimci gelişiminin ve devrimci sürece fiili katılımının bizim çizdiğimiz bu çerçeve içinde ve bu sayede gelişeceği anlamına gelmez. Yığınlar demokrasi mücadelesine de, bunu kapsayan genel devrim mücadelesine de, kendilerine özgü bir tarzda katılacaklardır. Yalnızca bizim çabalarımız değil kendine özgü sayısız faktör bu süreci koşullayacak ve etkileyecektir. Bunlar sınıf mücadelesinin, devrimci gelişiminin, yığın hareketinin abc'sidir.

Yığınların ekonomik-sendikal taleplere ve "güdük demokratik hak ve özgürlük talepleri"ne dayalı mücadelesinin, tutarlı devrimci bir demokrasi mücadelesi olmadığı üzerine birbirimizi ikna etmemize gerek yok. Peki ama dar, güdük ve henüz düzenin sınırlarını hiçbir biçimde aşmıyor olsa da, bu mücadelenin demokrasi mücadelesi, demokratik haklar uğruna bir mücadele olduğundan *Devrimci Proletarya*'nın bir kuşkusu var mıdır? Aynı şekilde tüm darlığına ve geriliğine rağmen, yığınların bu mücadelenin pratik seyri içinde sürekli yeni deneyimler kazandığı, belli bir eğitimden geçtiği konusunda *Devrimci Proletarya*'nın bir kuşkusu var mıdır? Düşününüz ki, '91'e Girenken yazısı, '90' yılı kitle hareketliliği ve onun doruğu olan Zonguldak madenci direnişi üzerinden konuşmaktadır. *Devrimci Proletarya*'nın bir kuşkusu var mıdır? Düşününüz ki, '91'e Girenken yazısı, '90 kitle hareketliliği ve onun doruğu olan Zonguldak madenci direnişi üzerinden konuşmaktadır. *Devrimci Proletarya* bu hareketliliğin demokratik eğitim de dahil yığınlara kazandırdıklarından bir kuşku duyuyor mu? Duyuyorsa eğer, o zamannasıl oluyor da, işçi sınıfının geçmiş mücadele birikimlerinin güya reddedildiği

konusunda başkalarını itham edebiliyor? Nasıl oluyor da, TİKB II. Konferansı, '89 Bahar Atılımını, '90 1 Mayıs'ını, Zonguldak Grevi ve Ankara Yürüyüşünü (ve maalesef bu arada 3 Ocak Eylemini!), "şimdiden Türkiye işçi sınıfı tarihinin unutulmaz eylemleri arasına giren kitlesel direnişler" diye sıralayabiliyor?

Elbette *Devrimci Proletarya* bu mücadelelerin ne önemini ve ne de kitlelere kazandırdıklarını reddediyor. Fakat gariptir ki o, bunların yığınların demokratik haklar uğruna mücadelesinin somut bir ifadesi olduğu gerçeğini gözden kaçırabiliyor. Bugün yığınlar henüz devrim ve iktidar mücadelesi vermiyorlar. Fakat onların bir demokrasi mücadelesi vermekte olduklarından kuşku duyabilmek için, siyasal demokrasi konusunda teorik bir kafa karışıklığı içinde olmak gerekir. Siyasal demokrasi burjuva demokrasisidir. Teorik planda ve kendi başına ele alındığında, bu hedef uğruna mücadele, burjuva düzen sınırlarını hiçbir biçimde aşmaz. Modern sınıf ilişkilerinin egemen olduğu bir kapitalist toplumda, sermayenin sınıf egemenliği koşullarında, bu mücadelenin kendi başına bir program, bir sözde devrim stratejisinin eksenini değil, fakat sermaye iktidarının yıkılması genel mücadelesinin bir parçası, proleter devrim stratejisinin bir "taktik" bileşeni olarak ele alınmasının büyük önemi de zaten buradan gelmektedir. Kendi içinde stratejik bir program haline getirilmiş bir siyasal demokrasi mücadelesinin her türlü reformizme kapı aralaması da bundan dolayıdır. Türkiye'de, Portekiz'de, İspanya'da, Brezilya'da, bir zamanlar devrimci olan bazı "kardeş parti"lerin, düzen sınırları içine bu kadar rahat kapaklanması, dahası bu kadar kolay yok olup gitmesi, öteki nedenler yanında, bu temel gerçeğin gözden kaçırılmasından dolayıdır. Kapitalist bir ülkede, devrim stratejilerini "siyasal demokrasi"nin ya da "demokratik cumhuriyet"in kazanılması üzerine kuranlar, bu zemin üzerinde ve uzun vadede, devrimci iktidar perspektifini koruyamıyorlar. Zira, gerçekte teorik açıdan ele alındığında, bu stratejide devrimci herhangi bir şey yoktur. Uğruna devrimci bir tarzda da mücadele edilse, söz konusu olan, özünde burjuva demokratik reformlardan oluşan bir programdır. EKİM'in "sermaye iktidarı ve demokrasi mücadelesi" sorunu üzerinde bu kadar ısrarla durması da elbette bundan dolayıdır.

Devrimci Proletarya, yığınların demokratik haklar uğruna mücadelesini "demokrasi mücadelesi" saydığı için mi EKİM'i eleştiriyor, yoksa bu mücadelenin henüz dar, geri, kısmi ve dahası barışçıl olduğunu gözden kaçırıldığı için mi? Herhalde bu ikincisi olamaz. Zira hedef aldığı parçanın kendisi, tam da bu geriliği ve darlığı tanımlayıp tartışıyor. Sorun, demokrasi mücadelesine devrimci bir ruh, içerik ve iktidar hedefi sağlamak gerektiği sorunu ise eğer, bu durumda *Devrimci Proletarya* boşuna tartışıyor demektir. Zira '91'e *Girerken* yazısı, bunu tartışmıyorsa neyi tartışıyor?

Yalnızca '91'e *Girerken* makalesinde değil, EKİM'in konuya ilişkin tüm metinlerinde, demokrasi üzerine tutarlı bir devrimci perspektifin ve yığınların demokratik haklar uğruna mücadelesini tutarlı bir devrimci çizgide geliştirebilmenin sorunları tartışılır. Bunun ise, ancak, bu mücadelenin, burjuvazinin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi perspektifi içinde ele alınmasıyla olanaklı olduğu önemle vurgulanır.

Biz elbette, teori bir yana, Türkiye'nin kendi deneyiminden hareketle de, bir "ara" devrimci çözüm ve program olduğunu biliyoruz. Fakat yine Türkiye'nin kendi öz deneyimi, bu "ara" devrimci programın zamana dayanıklı olmadığını gösteriyor. Gerek olayların mantığı ve gerekse bu "ara" programların kendi öz mantığı, zaman içinde bozulma ve çözülme kaçınılmaz kılıyor. Geriye en iyi durumda, "İş-Ekmek-Özgürlük platformu" kalıyor. (Kurtuluş, Devrimci Yol, TKEP vb. örneklerde durumun ne kadar beter olduğu biliniyor.)

'91'e *Girerken* makalesinin kitle hareketinin (somutta Zonguldak Direnişi'nin) istemleri karşısında "şimdiden" zorlandığını iddia ettiği "geri programlar" tam da bunlardır. İlgili bölümü sayfalarımıza yeniden almış bulunuyoruz. "Geri program" denilerek, dos-

Devrimci Proletarya, sağ ve "sol" gibi kendi başına çok sey anlatmayan sınıflamalar yerine, küçük-burjuva demokrasisinin devrimci ve reformist kanatları ile proleter sosyalizmi gibi temel eğilimlerin temsilcisi akımlar üzerinden düşünseydi, bu sınıfsal konumların programatik ayırt edici özelliklerinden gitseydi, bu konumların sınıf hareketinin sorunlarına yaklaşımlarına yansımalarını da buradan irdeleseydi, muhakkak ki daha farklı sonuçlara varırdı.

doğru "İş-Ekmek-Özgürlük" programına işaret ediyor orada. *Devrimci Proletarya*'nın bunu genel olarak "demokratik devrim programları" üzerinden algılaması için bir neden olduğunu zannetmiyoruz. Örneğin TİKB'nin bugünkü devrim aşamasına ilişkin programı, yalnızca "siyasal demokrasi istemlerine dayalı (bir) devrim programı" mıdır ki, kendi üzerine alınabiliyor? Elbette değil!

Dahası, çünkü TDKP programı da değildi. Fakat gelişmelerin gücü bu programın eklektik yapısını zorlayıp boşa çıkarınca, ve bu TDKP'nin yaşadığı ideolojik tasfiye ve çürüme zeminiyle de birleşince, eski programın yerine yenisi geçirildi. İşçi hareketinin bugünkü "geri düzeyinde bile" ileri sürülebildiği istemlere denk düşmesi ise, bu yeni programın doğruluğuna ve gücüne bir kanıt olarak sunuldu. Peki bu, "proleter hareketin öznel yönünü oluşturan zaafırlıklardan kendi geri programına ve hedeflerine dayanaklar bulmaya çalışmak" değilse nedir? *Devrimci Proletarya* bunun farkında değilse eğer, nasıl oluyor da "Öncülük ve Kuyrukçuluk" üzerine bu kadar iddialı bir biçimde kalem oynatabiliyor?

Devrimci Proletarya'nı "talepler listesi" merakı

Devrimci Proletarya, bütün bu anlama güçlükleri ve onunla el ele giden tahrifatların ardından, EKİM'in demokrasi mücadelesini "lekeli" gördüğünü, onu red ve inkar ettiğini göstermiş olmanın huzuruyla, sözü "EKİM ne yapıyor o zaman?" sorusuna getiriyor. Temel demokratik sorunlarla bir işi kalmadığına göre, elbette geriye, "içerik olarak sığ, lafızdan ibaret ve yüzeysel kuru bir sosyalizm edebiyatı!" ile yeni bir soru kalıyor: "EKİM, sınıfın politikleştirilmesinden ne anlıyor?"

Devrimci Proletarya sorduğu soruya, "'93 Ocak'ında" ve *Ekim*'in 64. sayısında yayınlanmış "İşçi Sınıfı Sessizliği Yırtıyor" başlıklı bir güncel siyasal değerlendirme yazısından nispeten uzun bir parçayı güvenle kanıt gösteriyor. Okur bu paragrafı, *Devrimci Proletarya*'dan sayfalarımıza aldığımız uzun parçanın içinde bulup okuyabilir.

Bunu aktaran yazar, sanki bir "dönemsel program", bir "talepler liste"si ya da bir "mücadele platformu" üzerine konuşuyormuşcasına, burada nelerin eksik olduğunu heyecanla sıralamaya başlıyor.

Yoksa bu arkadaşlar sınıf hareketi üzerine yazdıkları her yazıda, onu politikleştirme ve devrimcileştirme görevlerine işaret ettikleri her vesileyle, beraberinde bir de temel ve taktik talepler ile temel ve taktik şiarlar listesi mi sunuyorlar. Biz kendini böyle gülünç durumlara düşürmenin *Devrimci Proletarya*'ya yakışmadığına hala ve içtenlikle inanıyoruz. Fakat yazık ki onlar bunu kendilerine yakıştırıyorlar.

"Talepler listesi"nde neler bulamadıklarını sıralamanın heyecanı, tahrifatın ötesinde "eğlenceli" bulunabilecek durumlara da yol açıyor. Örneğin "liste"de olmayanlar sıralamasına şöyle başlanıyor: "İşçi sınıfını politikleştirmenin" en önemli araçlarından biri olan kirli savaşın durdurulması burada yoktur." Acaba? Kendi aktardığı paragrafta gerçekten yoktur da, ya bu paragrafı hemen önceleyen paragrafta yok mudur? Okuyalım o halde;

"...Proletaryanın kardeş Kürt halkının mücadelesini desteklemesi, devlet terörüne karşı çıkması doğrultusunda her türlü propaganda-ajitasyon aracı devreye sokulmalıdır. Öne çıkarılması gereken başlıca sloganlar: 'Kirli Savaş Alet Olmak İstemiyorsan Askere Gitme!', 'Somürgeci Ordu Kürdistan'dan

Derhal Çekilsin!', 'Devlet Terörüne Son!' olmalıdır."

Tekrar ediyoruz, aktardığımız bu paragraf Devrimci Proletarya'nın aktardığı paragrafın hemen öncesinde yer alıyor! (Dahası, Kürt sorunu, kirli savaş, devlet terörü vb. üzerinde bu kısacık güncel siyasal yazıda döne döne duruluyor!) Peki bu durumda ne dememiz gerekiyor bu denli kaba ve ölçsüz davranışlar gösterenlere?

Bir de "liste"nin eksikliklerine ilişkin ikinci cümleyi görelim: "En geri işçi eyleminde bile dile gelen 'Özelleştirmeye Hayır!' burada yoktur". Değil mi? Acaba?!

Peki Devrimci Proletarya'nın saygıdeğer yazarları, Ekim'den aktarmaya, "'93 Ocak'ında" diye başlıyorlar da, '93 Ocak'ı ile *Ekim*'e eleştirilerini kaleme aldıkları '95 Ocak'ı arasında, tam iki koca yıl bulunduğunu neden bu kadar kolay gözden kaçırıyorlar? '95 Ocak'ında, "Özelleştirmeye Hayır!" sloganının "en geri işçi eyleminde bile dile geldiği"ne kuşku yok. Peki, ya "1993 Ocak'ında" bu böyle miydi? '1993 Ocak'ında" geçtik en geri işçi eyleminden, en ileri işçi eyleminde bile bu slogan iddia edildiği gibi güncelleşmiş miydi? Acaba?!

Yazık ki *Devrimci Proletarya* bizi böyle saçmalıklarla uğraştırıyor! Yazık ki *Devrimci Proletarya* büyük emeklerle yarattığı kendi saygınlığını bizzat kendi eliyle bu denli kolayından zedeliyor!

EKİM'in "zaaf"larının gerçek alanı

Devrimci Proletarya'nın soyutta dayanaksız spekülasyonlara ve somutta şaşırtıcı kabalıktaki tahrifata dayanan bu sözde eleştirisini reddederken, biz hiç de EKİM'in hatasız ve kusursuz olduğuna dair budalaca bir düşünceyle hareket ediyor değiliz. EKİM'de yeni olan temel özelliklerden birinin de kendi teorik ve pratik yanlığı ve yetersizlikleri üzerinde açıklıkla durması olduğunu görebilmek için, başta konferanslarının belgeleri olmak üzere, onun temel yayınlarına bakmak yeterlidir. EKİM geleneksel hareketten koparak ortaya çıkan, oluşum süreci içindeki bir parti-öncesi harekettir. İdeolojik olarak, ulusal ve uluslararası planda popülizmden ve demokratizmden; pratik olarak, Türkiye'nin 20 yıllık dönemi içinde küçük-burjuva katmanların damgasını vurduğu bir sosyal hareketlilikten beslenen bir "geleneksel devrimci hareket"ten kopmak iddiası taşıyan EKİM'in, kendi yeni kimliğini oluşturmaya kaçınılmaz olarak sancılı bir süreç biçiminde yaşanabilir. Diyalektiksel cilveleşmelerin gelişme diyalektikliği ışığında bunu kavramaları çok güç olmamalıydı aslında. Yine de, kendileri de son tahlilde "geleneksel devrimci hareket"in ileri ucunda duranların bunu anlayamamasının bir mantığı vardır.

Bilmek gerekir ki, var olandan, geleneksel olandan kopanların, iki temel potansiyel zaaf alanı vardır. İlkin, geçmişin düşünsel ve pratik alışkanlıklarının tam aşılabilmesi, "geçmiş" olanın yeni olanda şu veya bu ölçüde varlığını devam ettirmesidir. Ve ikinci olarak, geçmişin aşılması adına, bazı sorunlarda ve alanlarda, şu veya bu ölçüde, "geçmiş" olanla aynı öze dayanan tersten savrulmalardır.

Her yeni harekette bu potansiyel zaaf alanları kendini mutlaka belli alanlarda, belli düzeylerde gösterme imkanı bulurlar. TİKB yayınlarının EKİM'e yönelik "tersinden savrulma" ithamlarını elbette biliyoruz. Fakat bunun gerçek alanını, mahiyetini ve sorunlarını doğru anlamak bugünkü konumuyla TİKB için mümkün değildir. Şu ana kadar sergilediğimiz ve daha da sergileyeceğimiz spekülasyon ve tahrifatlar silsilesi, bu iddiamızın somutta kanıtlanmasıdır. TİKB EKİM'i, gerçek zaafırları üzerinden değil, fakat hayali yakıştırmaları üzerinden eleştirmektedir. TİKB üstünlükleri ve zaafırları ile gerçekte var olan EKİM'i değil, kendi keyfi muhayyilesinin ürünü bir EKİM karikatürünü eleştirmektedir. EKİM'in gerçek zaafırlarıyla ancak EKİM uğraşabilir ve ne iyi ki o bunu fazlasıyla yapıyor. Hem de herkesin gözleri önünde. Açıkta ve açıklıkla!

1894 yılında kaleme aldığı çok bilinen eserinde Lenin, şöyle bir vurgulamada bulunur:

"Genel olarak, Rus komünistleri, Marksizm yanlıları, herkesten fazla kendilerine SOSYAL-

DEMOKRAT adını vermelidirler ve faaliyetlerinde **DEMOKRASİ'nin** büyük önemini asla unutmamalıdır. (Halkın Dostları Kimlerdir..., Sol Yayınları, 3. Baskı, s. 186)

Bunu, Rusya'nın kendine özgü toplumsal-siyasal koşullarında, demokrasi mücadelesinin anlamı ve kapsamı üzerine uzun açıklamalar izler. Rusya gibi feodal aristokrasinin egemen sınıf olduğu bir Çarlık ülkesinde, Lenin'in demokrasi mücadelesinin önemine büyük harf kullanarak vurgu yapmak ihtiyacı duyması, ilk bakışta şaşırtıcıdır. Fakat bunun hiç de nedensiz olmadığını, aynı vurgulu sözlerle düşülen dipnot tüm açıklığı ile ortaya koyuyor. Şimdi de bu dipnotu okuyoruz: "Bu çok önemli bir noktadır. Plehanov, devrimcilerimizin "iki düşmanı" olduğunu söylerken çok haklıdır; "bir yandan, henüz tümüyle yok edilmemiş olan eski önyargılar, öte yandan da yeni programa ilişkin dar bir anlayış." (aynı yer)

1890'lar Rusya'sında "henüz tümüyle yok edilmemiş olan eski önyargılar"ın kaynağı, '70'li yıllara egemen Rus devrimci popülizmidir. Toprak ve özgürlük bayrağı altında çarlığa karşı siyasal mücadele yürüten devrimci Rus narodnikleri, siyasal mücadele ve örgütlenmeyi komplocu bir tarzda ele almaları bir yana, popülist ütöpik yanılgılarından dolayı, bu mücadeleyi sosyalizm mücadelesine de bağlayamıyorlardı. Buna rağmen, tümüyle demokratik siyasal istemlerden oluşan programlarını "sosyalist" olarak görmekten de geri durmuyorlardı. Plehanov önderliğindeki Emeğin Kurtuluşu Grubu'nun çıkışı, bu halkçı gelenekten marksist bir kopuştu. Fakat çok geçmeden bunun beraberinde, "yeni programa ilişkin dar bir anlayış" a yol açtığı da görüldü. Bu, popülizmden kopmak adına demokratik siyasal sorunların ve mücadelenin küçümsenmesi eğilimiydi. Bilindiği gibi bu eğilim, marksist kılığa bürünmüş Rus liberal aydınlarının oluşturduğu "legal marksist" akımın Marksizm'i bayağılaştırmasının da etkisiyle, Rus sosyal-demokratik hareket saflarında daha sonraları ekonomizm denilen akımı ortaya çıkardı. Bu açıdan, daha ortada böyle bir akım yokken, yalnızca "yeni programa ilişkin dar bir anlayış"ın ilk belirtilerinden hareketle, Lenin'in demokratik siyasal mücadelenin önemine ve bunun herkesten çok Rus marksistleri tarafından yürütülmesine çok özel bir vurgu yapması, dikkate değer bir öngörüdür. Daha da dikkate değer olanı, bunu, tam da "eski önyargılar"ı, Narodnik görüşleri hedef alan bir temel çalışmada yapmasıdır. Lenin'in eserinde, bir yandan "eski önyargılar" a yeni darbeler vurulurken, öte yandan da, demokratik istemler uğruna siyasal mücadelenin marksist ele alınışı üzerine sağlam bir tutumun temelleri atılıyor.

Komünistlerin, başından bugüne tüm temel belgelerinde, popülizmden kopuşun bu "yan etkileri"ne karşı özel bir hassasiyet gösterdiklerini görmek için bu belgelere şöylece bir göz atmak yeterlidir. Bunu görmek isteyenler, dönüp ilk iki temel belgemizden biri olan *Platform Taslağı*'mıza bakabilirler.

Yukarıdaki tarihsel örnekte söz konusu olan, tarihsel gelişme düzeyi nedeniyle, nesnel olarak burjuva demokratik devrim aşamasında olan bir ülkedir. Oysa biz, emperyalist savaş döneminde, bir yandan savaşın "cumhuriyetle monarşi arasındaki farkı yok etme"sinin etkisiyle, öte yandan ise Kautskici akımın demokratizmine bir tepki olarak, kapitalist ülkelerde demokratik siyasal istemler uğruna mücadeleyi yadsıyan emperyalist ekonomizm deneyimini de göz önünde bulundurmştuk. Lenin'in "Marksizm'in karikatürü" bu modern ekonomist eğilimi hedef alan

eserini, "demokrasi mücadelesi" üzerine tartışmalarımızda döne döne kullanmamız bu açıdan elbette nedensiz değildir. Bunu görmek isteyenler, örneğin Ocak 1989 tarihli "*Devrimci Harekette Reformist Eğilim*" tartışmasına bakabilirler. (Bkz. Eksen Yayıncılık, s. 108 ve sonrası)

Komünistlerin geleneksel hareketin popülist ideolojik-siyasal önyargılarını eleştirme çabası, bu mücadelenin saflarımızdaki muhtemel "yan etkileri"ne karşı bilinçli bir mücadeleyle birleştirilmiştir. Fakat bu hiç de bu "yan etkiler" in içimizde ve pratiğimizde ortaya çıkmasını engellemedi, engelleyemezdi de.

"Eski önyargılar"ın saflarımızda boy veren temsilcileri tasfiyeciler oldular. Koşullardaki belli değişimler ile hareketimizin gelişme güçlükleri bu bayları "eski önyargılar" a dönüş üzerinden liberalizmin saflarına itti. "Yeni programa ilişkin dar bir anlayış" ise, kendini her safhada belli biçimlerde hissettirdi. İlk yıllarda bunu anlayış düzeyinde belli belirsiz gösteren bazı tipler, yürütülen iç mücadelenin gücüyle saflarımızın dışına itildiler. Fakat kişilerden de önemli olan, bu "dar anlayış"ın, pratik çalışmamızın gelişmesine olumsuz etkisiydi. Bugün için belki artık çok fazla değil, fakat birkaç yıl öncesine kadar, pratik politikadaki zayıflığımızın temel bir nedeni de kuşkusuz buydu. Ve daha EKİM I. Genel Konferansı'ndan itibaren, komünistler bunu açıkça teşhis ettiler ve bu amaçla çizgimizin doğru kavranması doğrultusunda daha bilinçli bir mücadele yürüttüler. Bu mücadele yalnızca içte sürmedi, yalnızca pozitif çözümlemeler içinde örtük biçimde hedeflenmekle de kalmadı; yanı sıra, örneğin sosyalizm perspektifi adına ve burjuva demokratik bir perspektifin ifadesi olduğu sözde gerekçesiyle, "Özerk-Demokratik Üniversite" şiarına karşı "soğuk" davranan bazı genç yoldaşlarımızın bu yanlış tutumu cepheden eleştirilere de konu oldu. Merak edenler arayıp *Ekim Gençliği* sayfalarında bu eleştirileri bulabilirler.

Sorun çizgimizden değil, çizgimize kazanılan ve büyük bölümü geleneksel önyargılarla eğitilmiş kadro malzemesinden kaynaklanıyordu. Bu insanlar ya "eski önyargıları" hareketimizin saflarına taşıyorlar, ya da demokratizm eleştirisi adı altında demokratik siyasal mücadelenin önemini küçümsüyorlardı. Biz bu olguya çok şaşırnadık, fakat buna karşı sürekli bir ideolojik ve pratik mücadeleden de geri durmadık. Etkilerini tümüyle kazıdık mı? Hayır, hiç de değil! Bu etki yer yer hala da sürüyor. "Yeni programa ilişkin bu dar kavrayış", özellikle saflarımıza yeni katılan yoldaşlarda kendini hala da gösterebiliyor. Dahası bu, yakın zamandaki bazı örneklerde görüldüğü gibi, *Kızıl Bayrak* sayfalarına kadar bile tırmanabiliyor. Ve dahası, kendini şu veya bu nedenle yeniden üretecektir de. Tıpkı uygun ortamı doğduğunda "eski önyargılar"ın da yer yer depresmesi gibi.

Bu çizgimizin değil pratik çalışmamızın bir sorunudur. Bizim için partileşme mücadelesi, bizim için devrimci sınıf hareketine dayalı, onunla organik olarak bütünleşmiş bir öncü kimlik kazanma mücadelesi, aynı zamanda bu tür "yan etkiler" i en aza indirme mücadelesidir de. Bunun kolay olmadığı ortada. Ama bu güçlüğün bugüne kadar temel perspektiflerimizde hiçbir bozulmaya yol açmadığı, bundan sonra ise hiç açamayacağı da ortada. EKİM'in, saflarında ortaya çıkan tasfiyeciliğe karşı direnci, "eski önyargılar" a dönüşe direnciydi. EKİM'in pratik politika alanındaki yetersizliklerine karşı mücadelesi, aynı zamanda "yeni programa" ilişkin "dar anlayış"lara karşı da bir mücadeledir.

Bu, EKİM'in gerçek "zaaf"larının, geleneksel hareket içindeki konumu ve bu "eski önyargılar"ın bir parçası olması nedeniyle *Devrimci Proletarya*'nın hiçbir zaman doğru anlayamayacağı temel alanlarından biridir. *Devrimci Proletarya* bunu doğru anlayamaz; zira o, pratiğe ait bir sorunu, yeni çizginin kendi pratiğini yaratmada karşılaştığı güçlükler ve karşı karşıya kaldığı "yan etkiler" kapsamında bir sorunu alıp, EKİM'in ideolojik çizgisine ait bir sorun sayıyor. Böylece de muhababının gerçek konumu ve kavrayışı konusunda bilerek ya da bilmeyerek, kendini aldatıyor. Bu "aldanma"yı kanıtlayamadığı için de, soyutta spekülasyon ve somutta tahrifat yapıyor.

(Devam edecek)

Eksen Yayıncılık Kitap Listesi

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. BASKI	120 000 TL
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	230 000 TL
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı	50 000 TL
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim	150 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları	210 000 TL
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	50 000 TL
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	180 000 TL
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Roman: Orhan İyiler)	350 000 TL
9. EKİM I. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar	200 000 TL
10. ekimler-1, (Tükendi) Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	250 000 TL
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	250 000 TL
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	135 000 TL
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık	160 000 TL
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları	260 000 TL
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Tükendi)	240 000 TL
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Kopanlar ve Kapılanlar	180 000 TL
17. Devrimci Gençlik Hareketi (Tükendi)	50 000 TL
18. Gebze Direnişinin Ardından	50 000 TL
19. 20 Temmuz Dersleri	50 000 TL
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	50 000 TL
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu	100 000 TL
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	250 000 TL
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	210 000 TL
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	310 000 TL

SOSYALİZM YOLUNDA Abone Formu Kızıl Bayrak

**Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
1 Yıllık

Yurt içi 375 000 TL.
Yurt dışı 75 DM.
Yurt içi 750.000 TL.
Yurt dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için : 0079219-2,
DM için : 3002891-9 No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ekteyir.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

DÜZELTME

Geçen sayımızda yayınlanan "*Devrimci Proletarya'ya Yanıt-1: Sınıf Hareketi Değerlendirmeleri*" üst başlıklı taşıyan yazının son iki satırı teknik bir hata yüzünden basılamamıştır. Okurlarımızdan özür diliyor, metnin son paragrafını aşağıda yeniden yayınlıyoruz:

Şimdi de biz söyleyebilir miyiz: TIKB'nin, "zıt kutbunda yeralan Aydınlik'la birbirine iki su damlası gibi benzeyen tespitlerde bulunması, 'diyalektiğin bir cilvesi' olsa gerek!"
(Devam edecek)

Grev ve eylem dalgası Fransa'yı sardı!

Fransız işçi ve emekçilerinin,

öğrencilerinin eşzamanlı olarak sokağa dökülmeleri
sıradan bir eylem olarak da
değerlendirilemez.

Özellikle dikkate alınması
gereken, Fransa'da patlak
veren belli ölçekteki bir
kitle hareketinin
uluslararası veya
en azından Avrupa
düzeyinde yarattığı
etki ve oluşturduğu
yankıdır.

Fransa'da uzun süredir beklenen eylem dalgası nihayet patladı ve hızla yayılarak ülkenin tamamını zafer ve yenilgileriyle insanlık tarihine, uzun aralıklarla da olsa, damgasını vurmuş, insanlığın ufkunda yeni mücadele perspektifleri açmıştır. Büyük Fransız Devrimi ve Paris Komünü herkesin bildiği, en önemli örneklerdir.

Açıktır ki bugün farklı bir dönemi yaşıyoruz. Ne var ki, ekonomik ve demokratik talepler doğrultusunda da olsa, Fransız işçi ve emekçilerinin, öğrencilerinin eşzamanlı olarak sokağa dökülmeleri sıradan bir eylem olarak da değerlendirilemez. Özellikle dikkate alınması gereken, Fransa'da patlak veren belli ölçekteki bir kitle hareketinin uluslararası veya en azından Avrupa düzeyinde yarattığı etki ve oluşturduğu yankıdır.

Bu nedenle sorunun aritmetik muhasebesini yapmaktan öte özüne yönelinmelidir. Eylemlerin patlak veriri vermez çıg gibi büyümesinin esas nedenlerine, dayandığı dinamiklere, toplumsal mücadelede açtığı kanallara ve muhakkak ki taşıdığı zaafırlara ilişkin değerlendirme ve irdelemelerde bulunmak gerekmektedir. Kaldı ki bu eylem vesilesiyle Fransa özelinde irdelenecek olan olgular, yapılacak olan değerlendirmeler, başta tüm Avrupa ülkeleri olmak üzere, bir çok ülkede süren sınıf mücadeleleri açısından ortak dersler taşıyacaklardır.

Burjuva basını, Fransa'yı saran eylem dalgası karşısında yangına körükle gitmemeye dikkat etmektedir. Eylemin gücünü ve kamuoyunda gördüğü önemli desteği

hesaba katmak zorunda kalmıştır. Emekçilere mümkün olduğunca şirin görünmeye çaba sarfeden burjuva medya, aslında alışılmış zehirini sinsice kusmaktadır. Emekçilere sahte bir sempati ile yaklaşılmaktadır. Fakat eylem, milyonlarca insanın işsiz olduğu, sefaletin ortalığı kasıp kavurduğu ağır bir kriz ortamında, ayrıcalıklarını korumaktan ve yenilerini elde etmekten başka hiçbir endişeleri olmayan, ülke ekonomisini iflasa sürükleyecek kadar sorumsuz davranan bir asalak katmanın çılgınlığı olarak tanıtılmakta, yani, diplomatik bir dille kınanmaktadır.

Emperyalist tekeli burjuvazi arasında gün be gün keskinleşen rekabetin at başı gittiği bir ortamda. Fransız ekonomisini iflasa sürüklemekle suçlanan işçiler ne istiyorlar?

Fransız emekçileri ve öğrenci gençliği uzun bir durgunluğun ardından dev adımlarla mücadele alanına çıktılar. İşçiler, bundan on yıllar önce çetin mücadeleler sonucu kazanılmış emeklilik için çalışma süresi, sosyal sigortalar gibi bazı en temel hakları korumak amacıyla sokaklara dökülmektedirler. Verdikleri kavga şimdilik bir meşru müdafaa sınırlarını aşmamaktadır. Bu olgu bile Fransız işçilerinin ve emekçilerinin burjuvazinin saldırıları karşısında ne kadar gerilere itilebildiğini göstermektedir. Açıkçası burjuvazi bugün meşru müdafaa hakkını dahi emekçilere çok görmektedir.

Emekçiler cephesinde, ucu çoktan kemiğe dayanmış olan bıçağın sapının 2. Juppé hükümetince biraz oynatılması öfkenin taşmasına yetti. 14 yıl sürmüş olan Mitterrand döneminin ardından Chirac, popülist ve demagojik bir kampanyayla Mayıs ayında kendisini cumhurbaşkanı seçtirmeyi başarmıştı. Chirac, seçim kampanyası boyunca savurduğu

vaadlerinin yarattığı nispi baskı sonucu birkaç ay bocaladı, kıvırmayı denedi. Ancak, sermaye çevreleri ona bu belirsizliği daha fazla sürdürmenin gereksiz hatta zararlı olduğunu hatırlattılar. Borsada spekülasyon artışı, sermaye kaışı, Fransız Frank'ının Alman Mark'ına karşı değer kaybetmesi hızlanıyordu.

Uyarılan artmasının ardından, Chirac üstlendiği misyonun hakkını vermek için nihayet 7 Kasım günü sağın değişik kanatlarını da kapsayan 2. Juppé hükümetini kurdu. Parlamentoda ezici bir çoğunluğa sahip gerici iktidarın 2.Juppé hükümetine tam destek vermesi karşılığında işçi-emekçilere yapılan saldırılar yıldırım hızıyla yükseltildi. Bugün yaşanan sosyal patlamaya neden olan tasarılar birkaç gün içinde hazırlandılar. En kısa zamanda yürürlüğe girmeleri için parlamento hükümete kanun hükmünde kararname ile hareket etme yetkisi tanıdı.

Hükümetin bir haçlı seferi gibi başlattığı bu saldırı ilk etapta kimi hedef almakta ve ne yapmayı amaçlamaktadır? Bu konuda detaylı

teknik bir döküm yapmak gereksizdir. Sadece tasarının ilk biçiminin bilinen yanlarını özeteleyelim ve amaçlanan nihai hedefin özüne sonra dönelim:

Hükümetin sosyal sigorta sistemi ve kamu kuruluşları statüsüne ilişkin en can alıcı konularda önerdiği reform paketi, yapılması planlanan değişiklikler konusunda herhangi bir açıklık getirmiyor. İlke düzeyinde reform paketi kabul ettirildikten sonra içeriği henüz bilinmeyen kanun hükmünde kararnamelerle, yani bakanlık bürokratasının hazırlayacakları önlemlerle tamamlanacak. Amaç sosyal sigortalar sisteminden hareketle tüm sağlık sektörünü kapsayacak ve her türlü keyfi uygulamalara açık bir süreci başlatmaktır. Sosyal Sigortalar Kurumu'nun statüsünde öngörülen değişikliğin bilinen diğer bir yanı ise kurumun yönetiminin işçi-işveren temsilcileri tarafından seçimle işbaşına getirilme ilkesini kaldırmak, bu yetkiyi bakanlar kuruluna devretmektir.

Kamu kuruluşlarında ise hükümet, işçilerin statüsünü özel sektör standartlarına indirmeyi planlıyor. Şöyle ki, emeklilik yaş haddinin artırılması; zor çalışma koşullarını telafi etmek için bazı kategorilerin yararlandıkları kazanımların lazedilmesi; üretim sürecinin bölünmesi; kâr arayışının zorunlu bir işletme kriterine dönüşmesi; kısacası özel işletmelerin uyguladığı ultra liberal rasyonelleştirme planlarını uygulamanın koşullarını hazırlamak.

Kamu çalışanları

hükümetin bu saldırı kampanyasına karşı mücadele etmek için birkaç haftadır akın akın sokaklara dökülmeye başladılar. Emekçilerin direnişine eğitim sektörünün ihtiyaçlarının karşılanmasını talep eden öğrenci hareketinin eşlik etmesi, toplumda farklı bir cereyanın esmesine neden oldu. Farklı cephelelerden yükselen mücadele dinamiklerinin birbirlerini karşılıklı beslemeleri, uzun yıllardır topluma hakim olan teslimiyetçi atmosferi yavaş yavaş yırtmaya başladı. Emekçilerin nispeten yaşlı olduğu, gençlerin ise ezici bir çoğunluğukla işsiz bırakıldığı bir toplumda işçi-emekçi kesimlerin üzerindeki ölü toprağını atması ve mücadelenin kendisine sanerli da olsa bir yol açması başı başına bir iştir

Toplumun sessizliğe gömülmesinin içsel nedenlerinin başında, sınıfın ideolojik ve politik önderliğinin sağlıklı bir ayrışma ve saflaşma yaşamadan evrimeci bir tarzda ıtlas etmesi gelmektedir. Fransız işçi sınıfının partisi FKP'yi, geline aşamada artık en kaba sosyal-demokrat partilerden ayırt etmek imkansızdır. Bu dev partinin

yaşadığı yozlaşma sonucunda, on yıllar boyu ona umut bağlamış, her şeyini feda etmiş, Nazi işgali döneminde 70 bin evladını direniş alanlarında şehit vermiş işçi sınıfı burjuvazinin saldırıları karşısında yalnız kaldı. İdeolojik yozlaşma bilinç ve perspektif kaybını, perspektif kaybı zamanla umutsuzluğu ve umutsuzluk da sonuçta burjuvazinin saldırıları karşısında yenilgiyi ve teslimiyeti getirdi. Sınıfın önderliğinin iflas etmesi ve ona bir alternatif yaratılamaması burjuvazinin hareket alanını genişletti, saldırı olanaklarını artırdı.

Eski cumhurbaşkanlarından Georges Pompidou bundan yirmi beş yıl önce "Eğer Fransa'da işsiz sayısı bir milyonu bulursa devrim için koşullar olgunlaşmış olur." demişti. 1968 eylemlerinden sonra sarfedilmiş bu sözlerde biraz da o dönemin kitle hareketinden kaynaklanan korku dile gelmektedir. Ama, işsizliğin sayısı resmi rakamlara göre üç, gerçek rakamlara göre ise beş milyonun üstüne çıktı. Devrimin olgunlaşması bir yana, günlük lafızda izine dahi rastlanmaz oldu.

Bu öngörüye boşa çıkartan faktörlerden birisi de burjuvazisinin işçi sınıfına karşı giriştiği ideolojik saldırı ve uyguladığı basıncın dozudur. Koşullar ne olursa olsun toplumu katı bir ideolojik baskı altında tutmak Fransız burjuvazinin Paris Komünü'nden bu yana sürdürüldüğü bir gelenektir. Bugün patlak veren eylem dalgasının bir benzeri, 1980'li yılların başlarında patlak vermişti. Burjuvazi Mitterand'ı ve onun sosyalist partisini devreye sokarak bu patlamayı on dört yıl erteledi.

Revizyonist bir temele dayalı sosyal-demokrat iktidarın çabaları sadece toplumsal muhalefetin patlak vermesini ertelemekle kalmadı. Emekçi kitleleri terbiye etme, düzene sadıklaştırma, onların örgütlülüklerini sulandırma, yozlaştırma, dağıtma... burjuvazi bu temel politikasını sosyal-demokrat iktidar sırasında zirveye tımandırdı. Bu ülke toplumunun üzerine ölü toprağı ekenler ve burjuvazinin mevzilerini sağlamlaştırıcılar onlar oldular.

Önderlikten yoksun işçi sınıfının burjuvazinin saldırıları karşısında tam bir bozgun yaşadığı sektör, özel işletmelerdir. Esas olarak sosyal-demokrat hükümetler döneminde yapılan icraatın meyvelerini burjuvazi bugün toplamaktadır. Örneğin, kamu sektörü çalışanları günlerdir grevde. Öğrencilerin eylemlerini başlatılı haftalar oldu. Ülkede bir genel grev atmosferi hakim. Hiçbir kamu kuruluşu doğru dürüst işlemiyor. Devlet demiryolları, ulaşım personeli, posta, telefon, elektrik, gaz işletmeleri çalışanları, hastahane, eğitim sektörü, itfaiye çalışanları, kamyon sürücüleri, sular idaresi, hatta polisin bazı bölümleri ya tamamen grevde ya da işi yavaşlatmış durumdadır. Bu koşullarda sendikaların döne döne özel sektöre çağrı yapmalarına rağmen, birkaç istisna dışında özel sektör çalışanlarında henüz kayda değer bir hareketlilik gözlenmiyor.

Özel sektördeki bu uyuşukluğun arkasında Mitterand döneminin uygulamaları yatmaktadır. İşçi-işveren arasındaki tarihsel husumeti gidermekle, işçiyle müteşebbis arasında barışı sağlamakla övünen sosyal-demokrat hükümetler bu ülke tarihinde eşine rastlanmamış bir doğal işçi önderi-sendikacı kıyımı politikası uyguladılar. Fransız işletmelerinin uluslararası pazarlarda rekabet gücünü artırmak adı altında, işverenlere her türlü imtiyaz tanıdı. İşverenler ise bir yandan sömürünün dozunu arttırarak kârlarına kâr

katarlarken, aynı zamanda keyfi uygulamalarının önündeki engelleri tek tek söküp attılar.

Üretim birimlerini bölerek işçileri birbirinden yalıtma, yabancılaştırmak, kâra orantılı teşvik primleri uygulayarak bencilleştirme, sendikaların mücadelecı elemanlarını ve doğal işçi önderlerini ya satın almak ya da çeşitli baskılarla tasfiye etmek vb. çalışma hayatının doğal yasaları olarak uygulandı.

Ard arda uygulanan rasyonelleştirme planlarının sonunda özel sektör işletmelerinde üretim

süreci son derece sinsice tasarlanmış kriterlere göre bölünmüştür. Örneğin bazı işletmelerde işçiler kendilerini işçi olarak algılamıyorlar. İşçi olmak onların lafızlarından, belleklerinden silinmiş. Herkese sözde onur verici bir "şef" sıfatı uydurulmuş, eğer işçinin çalıştığı atölyede yanında makinadan başka kimse yoksa ona "makinanın şefi" gibi bir ünvan atfedilmiştir. Sınıfsal bilinçleri tamamen köreltilmiş işçiler de bu uygulamaya seviniyor, sosyal konumlarının değiştiğini, horlanmakla eşdeğer olmuş işçi

Fransa'da Sendikal Hareket

İşçi sınıfı sendika bürokrasisinin oluşturduğu engelleri aştığı veya ona alternatif örgütlenmeler yarattığı ölçüde sesini duyurabilecektir. Günümüzdeki sosyal patlamanın bugüne kadar gecikmesinin nedenlerinden birisi de sendika bürokrasisinin tavidir.

FKP'nin

ekseninde, onun bir yan kolu olmakla tanınan ve bu nedenle burjuvazinin hep kenarda tutmaya çalıştığı CGT ülkenin en büyük sendikasıdır. FKP'nin yaşadığı sosyal-demokratlaşma evrimine paralel bir süreç yaşayan CGT epeyce kan kaybetmesine rağmen gücünü korumaktadır. Bu eylem vesilesiyle oldukça ihtiyatlı davranarak, diğer sendikaların karşı karşıya kaldıkları zorluklardan ders alarak konumunu sağlamlaştırmayı hesaplamaktadır. Bir yandan tabanın talepleri doğrultusunda eylemin radikalleştirilmesi için çağrıda bulunurken, öte yandan da diğer sendikalara göre daha güçlü bir konumda hükümetle pazarlığa oturma fırsatlarını kollamaktadır. Grevin sürdürülmesinde belirleyici rolü oynayan ve sonuçlandırılmasında da anahtar bir konuma sahip güç CGT'dir.

Force Ouvrière: Sendika değil iş garantisi

Bu günlerde adı sık sık geçen FO'ya (Force Ouvrière) gelince. Bu sendikanın kısa bir tarihçesine ve ansızın militan kesilmesinin arkasında yatan gerçek nedenlere bakmak gerekir. FO sendikası 1947 yılında CIA'nın doğrudan müdahalesi ve finansmanı sonucu CGT sendikasının bölünmesiyle ortaya çıktı. İşçi sınıfı hareketinde yaşanan ideolojik yozlaşma, Troçkist akımların bu sendikanın bünyesinde örgütlü olmaları, aradan geçen zaman ve FO'nun küçümsenemeyecek üye sayısı gibi faktörler, onun alındaki bu kara lekenin önemli ölçüde unutturulmasını sağladı. Genç nesiller ve hatta FO sendikasının üst düzeyde görev yapan genç kadroları içinde bu tarihsel garabetten habersiz olanlara dahi rastlamak mümkündür.

FO sendikası ortaya çıktığından bu yana

kendisine rüşvet olarak sunduğu sayısız nimetlerden faydalanmaktadır. Örneğin Sosyal Sigortalar, işsizlik sigortası gibi kurumlar Fransa'da işçi ve işveren temsilcileri tarafından yönetilmektedirler. On yıllardır FO bu tür önemli kurumların yönetim kurullarından bir arpalık gibi yararlanmaktadır. Çünkü işveren temsilcileri seçimlerde "komünist" CGT'yi dışlamak için istisnasız olarak FO ile işbirliği yapmakta ve onun adaylarını desteklemektedirler. Mesele o kadar ayyuka çıkmıştır ki, FO kadrolarının yaşamlarını yakından bilenler, FO'yu "bir sendika değil, ömür boyu iş garantisi" olarak tanımlamaktadırlar.

Günümüzde sürmekte olan grev dalgasında FO'nun radikal tavırda başa oynamakta olduğu bir gerçektir. Bu, bu tavrın iç yüzünü bilmeyen veya takip etme olanaklarından yoksun olan kitleler üzerinde yanıltıcı bir etki yapmaktadır. İnsanlarda FO'nun emekçilerin taleplerini en radikal, dolayısıyla en tutarlı bir biçimde savunduğu kanısı doğmaktadır. Ancak bu, tabanın basıncıyla takınılan ikiyüzlü tutumun yanılsamasıdır.

FO'nun üst düzeydeki yöneticileri eskiden beri sosyalist partisi üyesi olmakla ama aynı zamanda De Gaulle'un parti yönetimi ile ahab çavuş ilişkisi sürdürmekle ünlüdürler. İkili oynamak onların en temel karakteristiklerinden biridir. Son cumhurbaşkanlığı seçimlerinde FO genel sekreteri Marc Blondel'in Chirac lehine el altından kampanya yürüttüğünü, sınırsız bir samimiyet ve dostluk içinde olduklarını geniş kitleler değil ama bazı dar çevreler çok iyi bilmektedirler. Son günlerde grevler vesilesiyle ilişkiler iyice su yüzüne çıkmıştır.

Bu desteğin karşılığında FO

işverenlerin tek muhatabı olmayı hedefliyordu. Daha doğrusu sahip olduğu bu konumunu diğer sendikalara karşı kullanmayı, mevzilerini, biz arpalık diyelim, pekiştirmeyi umuyordu.

Oysa Juppé hükümetinin önerdiği sosyal sigortalar reformu FO'nun bu beklentilerini bir anda tuz buz etti. Reforma göre yukarıda sözünü ettiğimiz kurumlar

devletleştirilmektedir. Yönetim kurulları sendika ve işveren temsilcileri arasında seçimle işbaşına gelmeyecek, bakanlar kuruluna atanacak. Böyle olunca FO'nun tüm hesapları suya düşmüş, konumu kökten sarsılma tehlikesi ile karşı karşıya kalmış oluyor. On yıllar boyu kullanıldıktan sonra ihanete uğradığına kanaat getiren FO'nun şefi Marc Blondel bu hezimetini örtbas etmek, sendikasının alacağı yaralara karşı şimdiden tedbir almak için sorunu neredeyse kişisel bir meseleye dönüştürdü. Chirac'ı kendisine yalan söylemekte suçlayıp, gününbirlik genel grev çağrılarında bulunuyor, tehditler savuruyor. Bu zavallının kişisel hesapları ne olursa olsun, sonuç şimdilik kitle hareketinin gelişmesine yaramaktadır. Fakat, bu entrikaları hesaba katılarak düşünülüğünde işçi dostu görünen sendika şeflerinin özde ikiyüzlülüğün tipik bir karikatürü oldukları ortaya çıkıyor.

Burjuvazi on yıllar boyu kullandığı bir sendikayı elbette alternatifini hazırlamadan böyle kirli çorap gibi kenara atmaz. FO'nun oynadığı rol bu kez CFDT adında, Sosyalist Partisinin en gericisi kanadına yakın hristiyan-demokrat kimlikli sendikaya oynatılmak isteniyor. Büyük bir ihtimalle kapalı kapılar arkasında sağlanan mutabakat sonucudur ki CFDT genel sekreteri Nicole Notat hükümetin tüm reform tasarılarını başından beri destekliyor. Ancak, Nicole Notat'ı yürüyüş alanında tekme tokat kovalayan CFDT'li işçiler önemli ölçüde greve katılmaktadırlar. Yani işçiler sokaklara dökülürken sözde temsilcileri olan sendika şefleri hükümetle kulislere mevki pazarlığı yapıyor ve karşılığında da açtıkları grev kırıcılığına soyunuyor, eylemin fiyasko ile sonuçlanmasını sabırsızlıkla bekliyorlar.

statüsünden kurtulduklarını sanıyorlar.

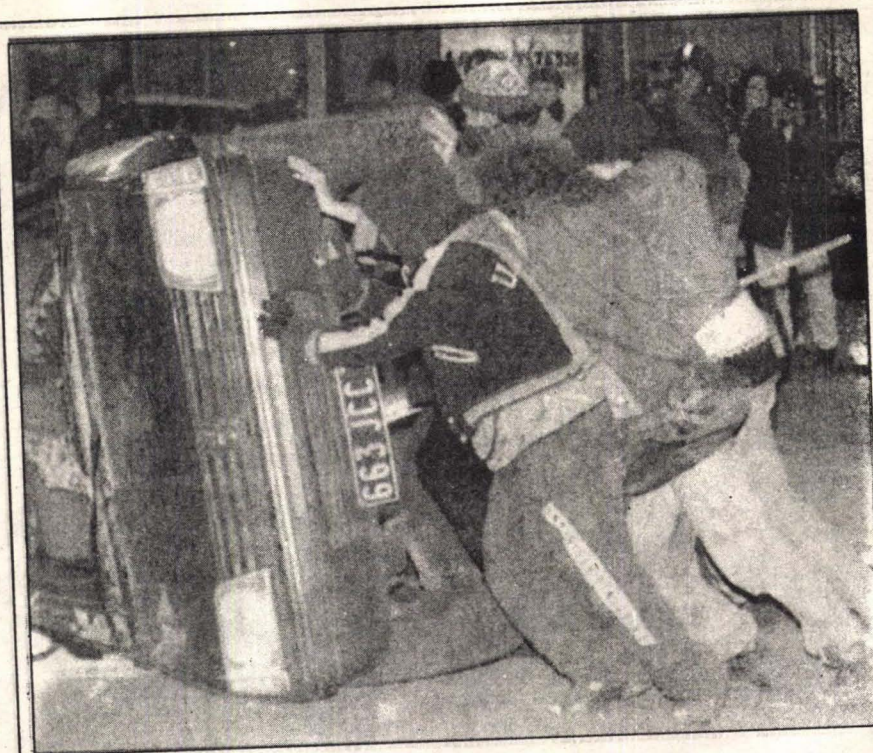
İki yıl önce özel sektörde emeklilik için çalışma süresi tek çırpıda 37,5 yıldan 40 yıla çıkarıldı. Tepki göstermek, karşı çıkmak bir yana, uygulamadan kimsenin haberi dahi olmadı. İnsanlar işten atılımlar korkusuyla yaşıyorlar. Sabah işe giderken akşam işçi mi yoksa işsiz mi döneceklerinden emin değiller. Ücret zammı istemek, çalışma koşullarının düzeltilmesini, iş saatlerinin azaltılmasını talep etmek bir yana, asgari ücretle de olsa bir işte çalışmak, bir şans sayılmaktadır.

Özel sektör çalışanlarının durumunu kısaca özetlemek bize sınıf hareketinin önemli bir handikapına işaret etme olanağı vereceği gibi aynı zamanda da hükümetin kamu sektörüne ilişkin projelerinin nihai hedefine ışık tutacaktır. Özel sektörde yaşanan bu değişimin ardından ortaya çıkan panorama devletin kamu sektöründe yürürlüğe koymak istediği reformların nihai hedefi hakkında bir ön fikir vermektedir. Bu nihai hedef Anglo-Sakson ülkelerinde olduğu gibi kamu kuruluşlarını özelleştirmektir. Fransız devlet demiryolları, telefon, posta, elektrik ve gaz işletmeleri Avrupa'nın, hatta dünyanın en iyi işleyen kamu kuruluşlarıdır.

Bu birkaç örnek sağlık, eğitim, hava taşımacılığı vb. hizmet sektörü işletmeleri birlikte düşünüldüğünde, mükemmel bir altyapısı, dorukta bir teknolojik donanımı, yetkin bir kadrosu olan bu ekonomik kolların ulusal düzeyde bir pazarı kucakladıkları görülür. Bu pazara burjuvazinin günümüzdeki küreselleşme perspektifiyle bakıldığında ise, önünde ucu bucağı belirsiz alanların olduğu da bir başka gerçektir. Üstelik demir yolları, telefon, elektrik üretimi gibi sektörlerde Fransız tekelleri ile rekabet edecek yetkinlikte Avrupa kökenli rakibe pek rastlanmamaktadır. Her şeyin toplumsal ihtiyaçlara değil de, salt kâr oranına endekslediği günümüzün liberal dünyasında bu gerçeklerin neden bu kadar iştah kabarttıkları anlaşılmaktadır.

Kamu sektörü emekçileri, bu denli can alıcı sektörlerin özelleştirilmesinin nasıl sonuçlar doğurduğunu ABD ve İngiltere örneklerinden hareketle görebilmekteyiz. Bayan Thatcher'ın İngiltere'de elektrik işletmesini özelleştirmesinin en temel argümanını sektörü rekabete açmak ve rekabetin baskısı sonucu tüketiciler için fiyatların düşmesini sağlamak oluşturmıştı. Özelleştirme gerçekleştirildi, ama fiyatlar düşecekleri yerde birkaç yılda %30 civarında bir artış kaydettiler. Bu örneğe sık sık atıfta bulunan Fransız kamu çalışanları, değişik hükümetlerin bugüne kadar özelleştirme doğrultusunda attıkları adımlara direndiler.

Hükümetin kamu işletmelerine parça parça dayatmak istediği önlem paketinin arka planını oluşturan esas hedefe gelince, sorunu liberalizmin küreselleşmenin bir parçası olan Avrupa Birliği çerçevesinde irdelemek gerekiyor. Nihai hedef uluslararası liberalizmin Avrupa

Fransız emekçileri ve öğrenci gençliği uzun bir durgunluğun ardından dev adımlarla mücadele alanına çıktılar. Yer, yer militan sokak çatışmalarına da giren Fransız emekçiler hükümetin dayattığı politikaları kabul etmek niyetinde değil.

versiyonu olan Maastrich anlaşması kriterlerine ayak uydurmak için kamu sektörünü dağıtmaktır. Onu özel sektöre peşkeş çekmektir.

Ama kamu sektörü emekçileri toplumun önemli bir kesiminin desteğini de arkalarına alarak direniyorlar. Bu direnişin geçmiş örneklerine Chirac yakından şahit oldu. 1968 yılında başbakanken devlet demiryolları için öngördüğü plana emekçiler üç hafta süren çetin bir direnişle cevap verdiler ve geri adım attırdılar. Dolayısıyla özelleştirme planını doğrudan dayatmak mevcut koşullarda imkansızlaşıyor. Bu gerçek karşısında bu kez hükümet başka bir yöntem seçmiş durumda.

Burjuvazi milyonlarca işsiz bulunduğu, özel sektörde ücretlerin sürekli aşağıya çekildiği bir ortamda, devlet memurlarının ve çalışanlarının iş güvencesini onlara karşı bir silah olarak kullanmaktadır. Şantaja başvurmaktadır. İlk etapta statülerini değiştirmeyi ve ardından parça parça dayatacağı değişikliklerle özelleştirmeye engel teşkil eden faktörleri ezmeyi planlamaktadır. Bu faktörlerin başında ise kamu çalışanlarının tıpkı özel sektörde olduğu gibi direniş azmini kırmak, sendikalarını etkisizleştirmek, işletmeleri coğrafik sektörlerle bölerek emekçiler arasındaki dayanışma ve birlik koşullarını yok etmek gelmektedir. Çalışanların direniş ruhu kırıldıktan sonra özelleştirmenin önünde kayda değer engel kalmayacaktır. Fransız burjuvazisi için uluslararası pazarlarda rekabet gücünü artırmak ve faaliyet alanını genişletmek açısından bu hedefe en kısa zamanda varılması can alıcı bir öneme sahiptir. Hükümetin tez canlılığı ve katı tavrı bu ihtiyacın sadece politik uzantısıdır.

Eylemin başlangıç noktasının yükseltilen saldırılara karşı bir direniş, bir nevi meşru müdafaa olduğunu belirttik. Ama, savunma

hattından hareket ederek gelişen eylemin arka planında henüz formüle edilemeyen daha köklü talepler saklıdır.

Toplumun bu derece ağır bir pasifizme saplandığı bir ortamda hükümetin reform paketi tek başına bu kadar güçlü bir eylemin başlamasına neden olamazdı. İşçilerin ve memurların bu seferberliğinin esas nedenleri daha derinlerdedir. Zincirlerinden boşalan bu öfke seli on yıllardır uygulanan kemer sıkma ve liberal rasyonelleştirme politikalarının reddini kapsamaktadır. Eylemin önünün açılması, meşru müdafaa sınırlarını aşması, ister istemez arka planda duran sorunlara dönük yeni taleplerin gündeme getirilmesi şeklinde kendini gösterecektir.

Eğer işçiler eylemin kitlelerde yarattığı mücadele dinamizmini sendika bürokratlarına teslim etmezlerse eylemin geleceği umut vaat eden bir sürece girecektir. Kaldı ki, grev dalgasının başlamasından bu yana hızlı bir radikalleşme gözlemlenebiliyor. Hükümet kuru sıkı tehditlerine rağmen projesini geri çekmeye ve daha uygun bir ortam beklemeye razı olabilir. Ancak burjuvazinin bu kızgın ortamda atacağı en ufak bir geri adımın eylemdeki emekçi kitlelerinin geri çekilmek yerine mücadele dinamizminin ve birikmiş öfkenin etkisiyle ileri doğru sıçramalarına neden olacağından korkulmaktadır.

Grev ve ona eşlik eden eylemler halihazırda sendika bürokrasisinin denetiminden çıkmış değildir. Sendikalara paralel bağımsız grev komiteleri oluşturulamadı. Buna rağmen eylemde dikkati çeken bir özellik var. Sendika bürokrasisi inisiyatifini tabanın talepleri doğrultusunda ortaya koymakta, tabanın doğrudan baskısı altında hareket etmektedir. Öğrenci hareketinin sınıf hareketi ile aynı zaman kesitine denk gelmesi sınıf hareketi ve öğrenci hareketi için bir şanstır. Yüzüncü kuruluş yılını

kutlayan CGT sendikasının olağan kongresinin de eylemin dorukta olduğu günlere tekabül etmesi ise ayrı bir şanstır. Reformistlerin revizyonistleri elemekle meşgul oldukları kongreden olağanüstü bir tavrın alınmasını beklemek bir hayaldir. Ama kongrenin eylem alanının yanı başında yapılması dahi eylemcilerin kitle dinamizmini canlı tutmuştur.

Eylemin en güçlü yanlarından biri, geniş bir emekçi kitlesini seferber etmesidir. Bilinç düzeyi geri de olsa, talepler asgari bir düzeydeyse de, bu eylem bağrında olumlu potansiyel dinamikler taşımaktadır. Bu dinamiklerin kendilerini somut olarak nasıl ifade edeceklerini önümüzdeki süreç gösterecektir. Ancak, şimdiden açık olan, eylemin önce işçiler, işçilerle toplumun diğer katmanları ve özellikle öğrencilerle bir yakınlaşma, kaynaşma, dayanışma vesilesi olduğudur. Bu, işçilerin mücadele azmini körüklediği, kendilerine olan güveni artırdığı gibi, toplumsal sorunlarda görece bir bilinçlenmenin de ortamını oluşturmaktadır. Grev onların toplumsal sorunlara bakış açısını, yaklaşımını radikal bir biçimde değiştirecektir.

Toplumun sosyolojik yapısının radikal bir değişime uğradığı, makinanın insanın yerini aldığı ve sonuç olarak işçi sınıfının sonunun geldiğine ilişkin nice teoriler geliştirildi. Bugün ise emekçiler yaşamı felce uğratarak güçlerini gösterdiklerinde, kimileri solu maskelerini vestiyere bırakarak karalamanın, kimileri de kulislerde eylemin ganimetlerini şimdiden paylaşmanın hesaplarını yapıyorlar.

Sosyalist partisi hükümetleri döneminde Fransa emekçileri sözde dost elinden zehir içmeye zorlanmışlardı, sermaye altın çağını yaşamıştı. Bugün aynı sosyalist parti yöneticileri sadece muhalefette oldukları için, işçilerin bulundukları sokaklara bile çıkmadan, yaldızlı meclis sarayında hükümetin işçilere karşı tavrını sözüm ona mahkum etmeye çalıştılar. Samimiyetlerini kanıtlamak için de gensoru önergesi verdiler. Sosyolog Alain Touraine'den filozof Jacques Ricoeur'e, olağan dönemlerde son derece keskin konuşan solcu aydınlar ise grevin başlamasının hemen ardından Le Monde gazetesinde sayfa kiralayıp hükümeti destekleme çağrısı yapmakta, imza kampanyaları başlatmaktadırlar.

FKP'ye gelince mesele biraz daha karmaşık. Chirac kemer sıkma politikasını açıklamadan önce parti yönetimi yeni bir politik çizgi saptamıştı: "Hükümete yapıcı muhalefet." Chirac karşısında böylesi bir politika izleyen bir parti önderliğinin aynı Chirac'a karşı sokaklara dökülen milyonlarca işçiye söylecek söz bulması kolay değildir. Belki de onun içindir ki gösterdiği tavrı: "Pazarlık masasına oturmak gerekir." demekle sınırlı kalıyor. Bu arada tarihsel bir gerçeğe işaret etmek gerekir. Bugüne kadar ülkede sosyal bir kargaşa belirince gözler hemen FKP'ye çevrilir, onun alacağı tavra göre senaryolar hazırlanır, hareket edilirdi. İlk defa bu kez işçiler gibi

Bir ucuz emek cenneti ENDONEZYA

Endonezya rejiminin, ülkeyi modern bir "Asya Kaplanı" haline getirmek demagogik söylemiyle uyguladığı politikaların faturasını işçi sınıfı ödüyor. Endonezya'da hüküm süren faşist sermaye rejimi, ülkeyi uluslararası tekellerin yatırımlarına cazip hale getirmek istiyor. Bunun ve yanısıra da ulusal tekellerin kârlarının palazlanmasını sağlamak için asgari ücreti sefalet sınırının da altında tutuluyor. Söz konusu politika, tekellerin astronomik kâr elde etmesine yol açıyor. Örneğin, 1993'te, bir Amerikan firması olan Nike, Endonezya'da pazara sürdüğü ayakkabılardan 2 milyon dolar kâr elde etti. Nike kapitalisti Endonezya'da ayakkabı fabrikası inşa etmeyi dahi gerekli görmemektedir. Bunun yerine yerli kapitalistlerden ayakkabının tanesini 20 dolardan satın alarak 100 dolara satmayı tercih ediyor. Yerli kapitalisti ise aldığı 20 dolardan yalnızca 1,3 Amerikan centini işçilere ödeyerek olağanüstü boyutlarda kâr elde ediyor.

İşçilere sefalet ücretleri ödenen Çin'de dahi asgari ücret Endonezya'dan daha yüksek. Endonezya ekonomisi geleneksel olarak ham petrol ve kereste üretimine dayalıydı. 1970'den bu yana, ülke uluslararası emperyalist kuruluşların dayatması sonucu ihraç mallarını çeşitlendirme yoluna gitti. Nitekim, bugün Endonezya'nın tekstil ve hazır giyim sanayi ihracatı önemli ölçüde arttı. İşçi ücretlerinin düşüklüğü uluslararası rekabette kolaylık sağlıyor. Endonezya asgari ücretin, Bangladeş'i dısta tuarsak, Güney Doğu Asya ülkeleri arasında en düşük olduğu ülke.

Ülkede ekonomik büyümeden işçiler ve emekçiler yararlanamıyorlar. Zengin ile yoksul arasındaki uçurum, görece yüksek ekonomik büyümeye rağmen son süreçte daha da derinleşti. 180 milyonu bulan nüfusun yarısından fazlası asgari geçim standartı seviyesinde ya da altında yaşıyor. Rejim sendikalaşma özgürlüğünü ve diğer siyasi özgürlükleri sınırlandırarak toplumsal mücadeleyi zor yoluyla susturmaya çalışıyor.

Endonezya kapitalizmi işçilerin örgütlenme hakkını gaspetmiş durumda. Yalnızca bizzat rejim eliyle kurulan sözde işçi sendikası SPSI'nın devlet icazetiyle işçileri oyalama ve kandırma faaliyetlerine izin verilmektedir. Doğrudan ordu tarafından yönetilen, kilit mevkileri ordu tarafından işgal edilmiş olan bu sendikanın bürokratları sınıfın ihtiyaçlarına herhangi bir yanıt veremiyorlar. Açık bir tarzda hâin konumunda bulunuyorlar.

Sermayedarların çoğunun, kendi yasalarına dahi uymayarak işçilere asgari ücretin altında maaş ödemesi işçi sınıfı içerisindeki huzursuzluğu gün geçtikçe artırıyor. Hükümet asgari ücret uygulamasının patronlar tarafından ihlal edilmesine göz yummakla kalmıyor, arsızca bu uygulamayı onaylıyor. Bugün işçilerin gerçekleştirdiği grev ve eylemlerde yükseltilen en temel talep asgari ücretin yükseltilmesidir.

Ülke burjuvazisi sözde emekle sermayeyi uzlaştıran bir harmoni modeli uyguluyor. Bu modelle sınıfı her türlü baskı aracını kullanarak susturmak ve en yüksek produktiviteye ulaşmak istiyor.

Sınıfta derinden derine mayalanan hoşnutsuzluk 1992'de SPSI'ye alternatif SBSI'nın kurulması ve Medan'da 14 Nisan 1994'de gerçekleşen kitlesel işçi direnişleriyle tepe noktasına ulaştı. Rejim hala SBSI'yi tanıma eğiliminde değil. Aksine, SBSI'nin kurucusu ve başkanı Muchtar Pakpahan faşist burjuva mahkemelerince dört yıl hapis cezasına mahkum edildi.

Sendikal faaliyet yürüttüğü için kaybedilen, işkence ve tecavüze uğradıktan sonra öldürüldüğü anlaşılan fabrika işçisi Marsina'nın başına gelenler, Endonezya'da önemli bir yer tutan tekstil sektöründe kadın işçilerinin yaşadığı baskı, sömürü ve ayrımcılığa yalnızca bir örnektir. Ayrıca bu fail-i meçhul cinayet muhalif sendikacılar üzerindeki baskıyı da göstermektedir.

ILO'nun bir araştırmasına göre asgari ücret alan kadın işçilerin % 88'i beslenme yetersizliği ile karşı karşıya. Kadın işçilerinin yanısıra çocuk işçiler de asgari ücret seviyesinde veya altında çalıştırılıyorlar. Endonezya'da 2,3 ile 2,9 milyon arası, 10-14 yaşları arasında çocuk işçi kaçak çalıştırılıyorlar. Bir çok çocuk, aile geçimini sağlayamadığından dolayı çalışarak ailelerine katkıda bulunmak zorundadır. Endonezya'da yürürlükte olan faşist burjuva yasaları 14 yaşından küçük çocukların haklarını güvence altına alan anlaşmanın altına imza attı. Anlaşmaya göre çocuklar insanca yaşama, yeteneklerini geliştirme ve korunma hakları var. Ne var ki kapitalist Endonezya'da bu anlaşma uygulanmıyor. Örneğin Medan'da 9 ile 14 yaş arasındaki onlarca çocuk işçi sabah saat 7'den akşam 10'a kadar, haftada altı gün ve sefalet ücreti karşılığı çalıştırılıyorlar.

Kısacası Endonezya, ulusal ve uluslararası sermaye için bir ucuz emek cennetidir. Hüküm süren faşist rejim işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü daha da katmerleştirmek için azgın bir devlet terörü uygulamaktadır. Faşist cuntanın '68'de ezdiği devrimci hareketin bir daha toparlanmasına izin verilmedi. Endonezya'da temel demokratik haklar gaspedilmiş olduğu gibi, en cılız muhalefet girişimleri de daha filiz halindeyken şiddetle bastırılmaktadır. Ne var ki proletaryanın safları, özellikle son on yılda katlanarak büyümektedir. Toplumdaki genel huzursuzluk had safhadadır ve en yoğun bir şekilde işçi sınıfında hissedilmektedir. Sınıf çelişkilerin keskinleşmesi, yaşama koşullarının sefalet sınırının çok altında olması işçi sınıfındaki mücadele eğilimini körüklemekte, devrimci dinamikleri beslemektedir. Öyle ki, uzun senelerdir faaliyetlerine ara veren veya bu faaliyeti sürgündeki cılız çalışmalara endeksleyen Endonezya'lı devrimci örgütler yeniden siyaset sahnesine çıkmaktadır.

Ken Saro-Wiwa İdam Edildi! SHELL'in taşeronları Nijerya'da kan döküyor

Uluslararası tekelci sermaye, yayılcı-emperyalist politikasını katliamlarla sürdürmeye devam ediyor. Kasım ayının ortalarında, İngiliz ve Hollanda ortaklığından oluşan SHELL Holding'in emri ve militarist-faşist Nijerya hükümetinin işbirliği ile Ogonili yazar Ken Saro-Wiwa ve sekiz muhalif katledildi. Yakın zamanda ise on muhalifin daha tutuklanması, önümüzdeki günlerin yeni katliamlara gebe olduğunu göstermektedir.

Nijerya OPEC ülkeleri arasında petrol üretimi bakımından 5. sırada yer almaktadır. Ne var ki, petrol gelirinin büyük kısmına yönetimdeki komprador burjuvazi el koyarken, halkın büyük bir bölümü açlık ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edilmiştir. Halen askeri rejimin başında bulunan general Sani Abacha iktidara 1993 yılında zorla yerleşmiştir. O yıl yapılan seçimleri kazanmış olan Moshood Abiola ise bugün zindandadır. İşlerine gelen yerde demokrasi tellallığını ellerinden bırakmayan Batılı "uygar" ülkeler, uluslararası sermayeyle işbirliği yaptığı sürece bu rejimin meşruluğunu sorgulama ihtiyacı duymamaktadırlar.

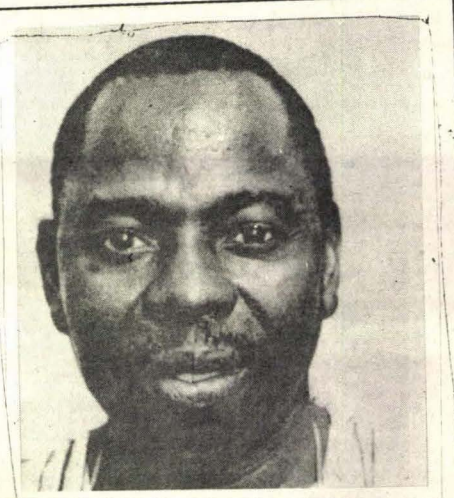
Petrolün yoğunluklu olarak çıktığı Nijer Deltası denilen bölgede 20 değişik etnik grup yaşamaktadır. Nüfusları 500 bini bulan Ogoniler de bunlardan biridir. Geçimlerini balıkçılık ve çiftçilikle sağlayan Ogoniler'in arazileri Nijerya'daki askeri rejim tarafından gelir ortaklığı karşılığında SHELL'in talanına açılmıştır. SHELL, 94 petrol kuyusu ve 6000 kilometrelik boru hattı ile bölgenin tüm ekolojik dengelerini altüst etmiştir. Sonuç olarak yaşanan çevre felaketi yüzünden Ogoniler, temel geçim kaynakları olan su ve tarım ürünlerinden mahrum kalmışlardır. Mahkum edildikleri geri üretim ve yaşam tarzı bile ellerinden alınmıştır. Ogoniler arasından yükselen, Ken Saro-Wiwa'nın başında yer aldığı muhalefetin istekleri, petrol gelirlerinden pay almakla sınırlıdır. Buna rağmen SHELL kapitalisti, anlaşmalarının Nijerya'daki askeri rejimle olduğunu ve Ogoniler'in taleplerini, ülkenin bir iç meselesi olarak gördüklerini açıklamıştır. Ne var ki, Ogoni köylerini yerle bir etmeye giden askeri birlikleri, bizzat SHELL'in kamyonları taşımıştır.

Tüm bu gelişmeler, hala "uygar" Batılı ülkelerin yardımından medet uman Ken Saro-Wiwa'nın kardeşi Owens Wiwa, bir kısım burjuva basın ve bazı sivil toplum örgütleri tarafından gündeme getirilmiştir. Bazı sözde yaptırımlar ve içi boş kampanyalarla gündem geçirilmeye çalışılmaktadır. Örneğin üç yıldan beri uygulanmakta olan silah

ambargosunun daha da sıkılaştırılması gündeme getirilmiştir. Ki bu, şimdiye kadar uygulanan silah ambargosunun göstermelik olduğunun itirafından başka bir özellik taşımamaktadır. Diğer yandan Nijerya'nın İngiliz Milletler Topluluğu üyeliği askıya alınmıştır. Ancak bunun pratikte ne gibi bir yaptırım gücü olduğu belli değildir. Bir petrol ambargosu uygulaması ise, Amerika ve İngiltere'nin şiddetli itirazları yüzünden gündemin kıyısına bile yaklaşmamıştır. Oysa sorunun temeli petrol kaynaklarının sınırsızca talanına, bu uğurda insanların toplu halde katledilmeleri ve ezilmelerine dayanmaktadır. Varlığı talan ve sömürüye dayanan emperyalist devletlerin sorunun kaynağına ilişkin çözüm üretmeleri kendi doğalarına aykırıdır.

Sorunun kaynağı olan kapitalist sistemin kendisi hedef olarak gösterilmediği sürece tepkiler gündelik hedeflere yönelik kalacak, aynı sorunun farklı şekillerde tekrar tekrar ortaya çıkması zamanla toplumu umutsuzluğa ve duyarsızlığa itecektir.

Uluslararası tekelci sermaye büyüyüp geliştikçe, ülkelerin doğal zenginliklerini talan etmede, işçi ve emekçilerini sömürmede daha da pervasız olabilmektedir. SHELL örneğinde olduğu gibi işi, katliamları bizzat destekleme boyutuna varılabilmektedir. Modern çağın başında enerjiye duyulan aşırı ihtiyaca paralel olarak hızla büyüyen petrol üreticisi tekelci sermaye, zamanla kurduğu petro-kimya sanayii sayesinde petrol ürünlerine bağımlı bir uygarlığın gelişmesini sağlayarak kendi konumunu daha da güçlendirmiştir. Ancak tüm bunları yapabilmesini tek bir şeye borçludur: işçi ve emekçilerin alınterine ve nasırlı ellerine.

10 Kasım günü Nijerya'daki Ogoni azınlığının hakları için mücadele veren 9 aktivist idam edildi. Bu hareketin lideri Ken Saro Wiwa idama giderken af edilmeyi değil, Ogoni halkının mücadeleyi yükseltmesini istedi.

Aşağıda Ekim'in 134. sayısından aldığımız Seçimler ve Sol Hareket isimli başyazıyı yayınlıyoruz. Bu yazı gerçekte Ekim'in bir önceki sayısında yayınlanan ve seçimleri düzen cephesinden inceleyen Seçimler ve Sermaye Düzeni isimli başyazının devamı niteliğindedir. Seçimlere dönük komünistlerin tavrını ele alan her iki yazının bir bütünlük içinde okunması özel bir anlam taşımasına rağmen, biz yer darlığından dolayı ikisini birlikte yayınlamıyoruz. Seçimler ve Sol Hareket isimli başyazının bağımsız olarak okunduğu takdirde de değerinden bir şey kaybetmeyeceği inancıyla okurlarımıza sunuyoruz.

EKİM

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:134, 1 Aralık '95

Seçimler ve sol hareket

Baskın seçim yalnızca aniden gündeme getirilen değil, fakat aynı zamanda çok kısa bir ön hazırlık dönemine sığdırılmak istenen bir seçim olma özelliği taşıyor. Düzen bununla kitlelerin daha geniş bir zaman dilimi içinde yaşayabileceği bir politik ilgi yoğunlaşmasını da böylece engellemiş oluyor. Ön hazırlık sürecinin çok kısa tutulması düzen partileri için herhangi bir sorun oluşturmuyor. Tersine, kitlelere söyleyecek çok fazla sözü olmayan bu partiler, böylece uzun süreli bir sıkıntıdan da kurtulmuş oluyorlar. Oysa daha geniş zaman dilimine yayılmış bir seçim dönemi, devrimciler için düzenin, devletin, parlamentonun ve kokuşmuş düzen partilerinin bu vesileyle yaygın ve etkili bir teşhiri için son derece önemli bir olanak olurdu. Baskın seçimle aynı zamanda bu da engellenmiş oldu.

Birkaç haftalık bir seçim döneminin sol hareket tarafından düzenin teşhiri ve yığınların aydınlatılması genel amacı çerçevesinde ne ölçüde başarıyla kullanılabileceği henüz belli değil. Henüz hissedilir bir çalışma başlatılmış da değil. Bugüne kadarki süreç seçim politikaları oluşturmak ve bu çerçevede bazı güç birliği girişimleri geçti. Bunun soldaki gerçek konumlara ve iç saflaşmalara şimdiden yeni açıklıklar sağladığı görülmektedir.

Genel planda devrimci ve reformist iki ana kesimden oluşan sol hareketin reformist kesimi seçim döneminden daha etkin bir biçimde yararlanacak gibi görünmektedir. Bunun tek nedeni yasal konum ve hareket tarzının avantajları değildir. Devrimci akımların ortak tutum ve çalışma planındaki zayıflıkları da reformist odakların işini kolaylaştıracaktır. Yine de bunu bir ölçü de olsun sınırlama olanağı bugün hala vardır. Devrimci bir seçim bloku yaratılmamış olsa bile, devrimci örgütlerin yürütecekleri çalışmalarda pratik işbirliği ya da hiç değilse dayanışmaları halen olanaklıdır. Düzenin ve devletin teşhirini öne çıkaran, bunu devrimin ve sosyalizmin propagandası ile birleştiren bir çalışma zemini bunu kolaylaştıracaktır.

Seçimler ve reformist sol

Bilindiği gibi sosyal-demokrat partiler de yığınların karşısına "sol" adına çıkıyorlar. Fakat onlar düzeni değiştirmek bir yana, reforme etmek iddiasını bile 12 Eylül'le birlikte bir yana bıraktılar. Bu kokuşmuş düzen partilerinin mevcut düzenin tam hizmetinde olduğu konusunda yığınların geri kesimlerinde bile bugün artık herhangi bir tereddüt yoktur. Dolayısıyla solun reformist kesimleri derken biz, kurulu düzeni ve devleti aşan bir mücadele ve örgütlenme perspektifine ve tarzına sahip olmayan, fakat buna rağmen bu iddiayı taşıyan grup ve partileri kast ediyoruz. Bunlar gerçek politik konumlarıyla reformizmin platformunda durdukları halde, yığınların karşısına devrim ve sosyalizm iddiasıyla çıkabiliyorlar.

Oysa bu iddiaların dayanaksızlığı, bizzat gündemdeki seçimler vesilesiyle oluşturdukları platformlarla da açığa çıkmaktadır. Bu platformların hiçbirisi, düzenin ve devletin cepheden reddi, devrimin ve sosyalizmin cepheden bir savunusu üzerine oturmamaktadır.

Seçim platformları olağan dönemlerin taktik platformlarından farklıdır. Seçimlerde siyasal akımlar, toplumun gündemindeki temel sorunlara ilişkin temel tutumları ve çözüm önerileri ile çıkarlar yığınların karşısına. Devrimci bir parti de, eğer gerçekten öyleyse, bugünkü kokuşmuş sosyal ve politik düzen karşısındaki tutumu neyse, seçim platformunun ve tüm seçim çalışmalarının temelini bunu yerleştirerek çıkar yığınların karşısına. Dahası sorun, savunulan bir dizi temel talebin ne olduğundan da ibaret değildir. Bundan da önemli olan, bu taleplerin nasıl formüle edildiği ve elde edilmesinin yolu ve yöntemi konusunda yığınlara ne söylediğidir. Örneğin bugün "sosyalist" solda herkes demokrasi, bağımsızlık ve hatta sosyalizm diyor. Bu taleplerin genel bir savunusu üzerinden bakıldığında ortak bir payda varmış gibi görünüyor. Gerçekte ise kendi başına bunun hiçbir anlamı yoktur. Zira gerçek ayrım çizgisi, bu taleplerin ve onların önündeki engellerin tanımında, bu hedeflere nasıl ulaşılacağı, engellerin nasıl aşılabileceği, bertaraf edileceği sorunlarına yaklaşımda ortaya çıkar. Demokrasi yokluğu ve dolayısıyla siyasal özgürlük, yığınların temel bir istemidir. Peki bunun elde edilmesinin bugünkü sermaye iktidarının yıkılmasından, faşist devlet mekanizmasının zor yoluyla parçalanmasından başkaca bir yolu var mıdır? Emperyalist kölelik ilişkilerinden kurtulmak, bağımsızlığı kazanmak temel bir sorun ve yığınların temel bir istemidir. Peki ama bağımsızlığı elde etmenin mevcut bağımlılığın sınıfsal dayanağı olan tekelleri sermaye egemenliğinin yıkılmasından, burjuva mülkiyet ilişkilerinin tasfiyesinden başkaca bir yolu var mıdır? Aynı şey Kürt sorunu, aynı sorular toplum gündemindeki tüm öteki temel siyasal ve toplumsal sorunların devrimci çözümünü için geçerlidir. Kurulu düzen koşullarında devrimciliğin asgari koşulu, ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların temel taleplerini gerçekleştirmenin ancak mevcut sınıf egemenliğinin (ki bu çıplak bir sermaye diktatörlüğüdür) yıkılmasından geçtiğini kabul etmektir. Her türlü taktik soruna bu temel stratejik düşünce üzerinden yaklaşmaktır. Dolayısıyla, seçimler gibi bir siyasal vesileyle yığınların karşısına da, bu konum üzerinden çıkabilmektir.

Reformist akımların mevcut seçim platformları ise bu temel koşuldan yoksundur. Bu onların reformist kimliklerinin seçim platformu vesilesiyle yeni bir tezahüründen ve tescilinden başka bir şey değildir.

İP: Kemalist reformizme kemalist aydın "taze kanı"

Kuşkusuz bunların başında İP gelmektedir. Her şeyiyle kendini mevcut düzenin icazet sahasına hapsedmiş bu sicili bozuk partinin, düzen ve onun devletiyle temelde bir sorunu olmadığını 25 yıllık siyasal yaşamı yeterli açıklıkta göstermiştir. Bu partinin sorunu kurulu düzen ve devletle değil, onun yetersizlikleri ya da aşırılıklarıyla, bunun ifadesi politika ve uygulamalardır. İP, tipik reformist bir düzen partisidir. Fakat '60'lar sonrasının sol-kemalist geleneğine uyarak, "devrim" ve "sosyalizm" iddiasından da geri durmamaktadır. Böyle yapmasa

liberal işçi politikacılığını "sınıf devrimciliği" olarak sunma olanağını yitirir. Bu ise İP'i tümüyle boşlukta bırakır. Zira o "işçi sınıfı partisi" olma iddiasına dayalı bir siyasal var oluşa sahiptir. İP düzen içi politika platformudur. Fakat özellikle içinde bulunduğumuz yeni dönemde tüm gücüyle işçiler ve emekçiler içinde güç olmak için uğraşır. Düzen bünyesinde üstlendiği misyon bunu gerektirmektedir. İP tipik bir burjuva işçi partisi olmak hevesindedir.

Bir orta sınıf hareketi olarak mevcut düzen politikalarıyla sorunları bulunan İP'in bu desteğe özellikle ihtiyacı vardır. Zira "cumhuriyet devrimi mevzileri" bununla savunulacak, Türkiye'nin mevcut devlet bağımsızlığı "Yeni Dünya Düzeni'nin sömürgeleştirme tehtidi"ne karşı bununla korunacak, itibarsızlaşmış ve işlevsizleşmiş parlamento bununla yeniden itibarlı hale getirilecektir. Ve elbette bununla, Türkiye'nin "bölüşüm ilişkilerine" de müdahale edilecek, mevcut sınıf egemenliği altında "sosyal adalet" sağlanacak, mümkün olursa eğer, işçi-emekçi desteğine dayalı bir politik yaşam da bu sayede sürdürülebilecektir. Bunlar bir arada bir bakıma İP'in 24 Aralık seçimleri için ortaya koyduğu platformun da ana unsurlarıdır.

Gerçek platformu bu olan bir partinin, sermayenin tüm temel politikalarına destek veren DSP ve CHP gibi kokuşmuş düzen partileriyle sözde "sol birlik" kurmak istemesi elbette bir rastlantı değildir. Rastlantı olmadığı gibi, düzen içi kimliklerinin de kendi ağzlarından tescildir. '80 öncesinde CHP ile açık bir işbirliğini savunan ve açık bir destek eşliğinde örtülü bir işbirliğini uygulayanlar revizyonist partilerdi. Şimdi aynı şeyi bugün tek başına İP yapıyor. (Yarın yaşamayı başarır ve kendinde bir parça güç bulabilirse eğer, BSP de bunu yapacaktır. Genel Başkan Sadun Aren bunu şimdiden savunuyor.) İP'in "sol birlik" için tek koşulu, bugünkü CHP ve DSP'nin geçmiş CHP çizgisine, onun "kuvayi milliye ruhu"na dönmeleridir.

Birer gericilik yuvası ve çıkar şebekesi gibi çalışan sosyal-demokrat partilerin bugün için böyle bir "dönüş" yapmayacaklarını İP de gayet iyi bilmektedir. Buna rağmen bu çağrısını yıllardır döne döne tekrarlıyor. Bu elbette nedensiz değildir. Bununla tekelleri burjuvaziye gerekli mesaj veriliyor ve böylece geleceğe yatırım yapılıyor. Gelecekte, sınıf mücadelesinin keskinleştiği, yığınların hızla devrimcileştiği bir evrede, bu gelişmenin önünü kesmek için, "sol blok" bir ara çözüm olarak pekala bir işlev görebilir. İP kendini bu misyona hazırlıyor. Fakat kendisine iş düşebilmesi için de liberal işçi politikacılığına sınıf ve sendika hareketi içinde bir güç kazandırması lazım. Sınıfın en geri eğilimlerini okşamaya ve kısıktırmaya dayalı çabaları ile her türlü ilkesizliğe, en bayağı bir oportünizme dayalı Türk-İş şaşakçılığı tam da bunun içindir.

24 Aralık seçimleri için Kemalizm'in geleneksel temsilcisi partilerden şimdilik yüz bulamayan İP, "seçim çıkışı"nı kendini "sosyalist" sanan ya da öyle görünmekten yarar uman kemalist aydın kitesine dönerek yaptı. Sözde "aydın" ağırlığı ile kendini pazarlama yoluna gitti. Bunu bir kısım sosyal-demokrat sendika ağasının desteğiyle takviye etmeye çalıştı. İmzacı aydınların bir "ağırlığı" olup olma-

dığını olaylar gösterecek. Fakat "Türkiye'nin gurur tablosu" diye pazarlanan bu seremoninin gerçekte bir utanç tablosu olduğunu söylemeliyiz. Türkiye'de son 15 yıldır devrimci hareket ve emekçi sınıflar ağır bir saldırının hedefidirler. Kardeş Kürt halkı son 10 senedir özgürlük için mücadele ediyor ve bunun için kurnasız bir kirliliğin her türlü ağır sonuçlarını yaşıyor. Sistematiğe işkence, kayıplar, sokak infazları bu toplumun gündelik gerçekleridir. Peki bu kadar sol ve hatta "sosyalist" aydınımız var da, bu koca kitlenin neden yıllardır hiç sesi çıkmıyor? Bir İsmail Beşikçi, bir Haluk Gerger, bir Yaşar Kemal bireysel çıkışlarıyla rejime ciddi sıkıntı yaratabiliyorlar bugün. Eğer bu çıkışların benzerlerini bu "sosyalist aydınlar"ımız göstereceklerdi, sonuç ne olurdu acaba?

Ama hayır, onlar bunu bugüne kadar yapmadılar. Rejimle problemleri hale gelmemeye özel bir özen gösterdiler. Onlar sorumsuz, korkak tatlı su aydınları olduklarını 12 Eylül'den bu yana geçen 15 yıllık koca bir dönemde yeterli açıklıkta göstermişlerdir. İP destekçisi aydınların büyük bir kısmının İP'e sundukları destek, gerçekte bugüne kadarki tutumlarının mantıksal bir uzantısıdır. Onlar sosyalizm adına kemalizm borazanı bir düzen içi partiye destek sunarak, düzen dışına çıkamayan ve rejimle bozuşmak istemeyen sözde aydınlar olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. Onlar sosyalizm ve işçi sınıfına değil, Kemalizm'e ve Türk sosyal şovenizmine destek vermişlerdir. Atilla İlhan gibi "devlet sanatçısı" olmayı bir övünç konusu yapabilen bir sahte "sosyalist" kemalist aydınların tercihi en veziz biçimde özetliyor: "Bu Mustafa Kemal'in tercihi!" Destegin özü budur.

Bunun içindir ki İP, "Seçim Bildirgemizi bilerek 10 Kasım günü ilan ediyoruz" diye övünebiliyor. IMF'ye karşı tutumunu "Kuvva-i Milliye'nin devrimci ruhuyla" tanımlayabiliyor. Bu İP'in anti-emperyalizm ve bağımsızlık üzerine keskin demagogik yaygarasının gerçek kapsamını ve sınırlarını da veriyor. Düzenin temelleriyle bir sorunu olmayan bir partinin emperyalizme bağımlılığın temellerine de yönelmeyeceği aşikardır. "Kuvva-i Milliye ruhu" şakşakçılığı, "Cumhuriyet devriminin mevzileri"ni savunma, "Yeni Dünya Düzeni'nin sömürgeleştirme tchdidini"ne karşı Türkiye'nin "devlet bağımsızlığı"ni koruma, özelleştirmeye karşı devlet mülkiyetine sığınma, Kürt sorununun çözümü için bile Kemalizm'e başvurma (ki bu artık arsızlıkta sınır tanımamak oluyor) vb.. vb., tüm bunların mantığı bir bütündür. Bu geleneksel sol-kemalist platformun bugüne uyarlanmasıdır. Orta sınıf aydınlarının '60'lardaki çıkışının günümüze uzantısıdır. Dolayısıyla, '60'lardaki kemalist-solcu aydın patlamasından bugüne kalan orta sınıf aydınlarının kemalist İP'e destek vermesi c.c. anlaşılır bir şeydir. Bu aydınlar solculuk adına yıllarca CHP geleneğini desteklediler. CHP'nin faşist bir polis-asker rejiminin hükümet ortağı olduğu ve DSP'nin ise bir çok konuda MHP'ye benzediği bir aşamada, bu aydınlar için desteklenebilecek en uygun reformist odak ancak İP olabilir.

Son bir nokta. Bugün düzen parlamentosunun tümünden çürüyüp kokuştüğünü, biçimsel bakımdan bile bir işlev yerine getiremez hale geldiğini düzen cephesinden bile çok kimse kabul ediyor. Başta Ecevit, düzenin bir kısım akıl hocaları bundan büyük kaygı duyuyorlar. Parlamento'ya yeniden biçimsel işlevini kazandırmak, onu yeniden itibara kavuşturmak, uzun vadeli düşünen tüm düzen savunucularının bugün ortak kaygısı durumundadır. Bu kaygının aynı zamanda İP lideri Doğu Perinçek tarafından da dile getirilmesi ise kuşkusuz dikkate değerdir. 24 Aralık üzerine yazdığı bir yazıda, sanki mevcut olan bir başka şeymiş gibi bir "polis rejimi tehdidi" korkuluğu eşliğinde, aynen şunları söylüyor:

"Türkiye'de çoğulculuk, bir tek emekçi halkın mücadelesiyle işlerlik kazanabilir. Ancak emekçi halkın vereceği taze kanla seçim yeniden seçim haline gelir ve parlamento da çürümekten kurtulur. Bunun için mafyalaşan sermayenin parlamento ile halk arasında açığı uçurumu kapatmak gerekiyor." (Aydınlık, başyazı, 28 Ekim 1995)

Parlamento'ya yeniden işlev kazandırmak! Parlamento'yu çürümekten kurtarmak! Parlamento ile halk arasındaki uçurumu kapatmak! Tüm bunlar ancak kurulu düzenin sadık bir uşağının ağzına

yaraşabilir. Kuşkusuz Perinçek'e de çok yakışıyor. Perinçek, tüm bunların "ancak emekçi halkın vereceği taze kanla" olanaklı olabileceğini açık açık söylüyor. Bu, başını çektiği grubun emekçi halk içinde güç olmak çabasının düzenin bekası için ne anlam ifade ettiğine de dolaysız bir kanıt oluşturuyor. Perinçek bu sözleriyle kendisinin ve partisinin misyonunu en açık, en dolaysız biçimde açığa vurmuş oluyor. Aynı sözlerin devamında, Kızılay'da toplanan yüz binlerce işçinin "Hükümeti yıktık, sıra mecliste!" dediğini ciddi bir tehlike uyarısı olarak düzen çevrelerine duyuruyor. Parlamento ile halk arasında oluşan "uçurumu kapatmak" gerektiğine ilişkin sözlerle birlikte değerlendirildiğinde, kısaca şu söylenebilir: Ancak bu kadar açık konuşulabilir!

Sonuç olarak, 24 Aralık seçimleri, İP'in düzen partisi kimliğinin yeni bir tesciline vesile olmuştur.

EP Girişimi: Demokratik muhalefet seçeneği

Reformist solun seçim platformundaki bir öteki temsilcisi Emek Partisi Girişimi'dir. Seçimlere bağımsız adaylarla giren ve bunu "emekçilere seçenek" olarak sunan bu çevre okurlarımız için yeterince tanındıktır. İP bu seçimlerde kendini "Cumhuriyet devriminin mevzileri"ni savunma misyonuyla tanımlarken, EP'çiler, "muhalefet değil fakat iktidar partisi" olduklarını sık sık söylüyorlar. Ama "iktidar" partisi olduklarını gösterir tek bir ifade ya da işaret görmek mümkün değil seçime dair açıklamalarında. Tam boy gazete ilanlarında iktidar, devrim ve sosyalizm üzerine, kapitalist düzenin ve devletin suçlanması üzerine, tek kelime yok. Kitlelerin devlete ve düzene karşı devrim ve sosyalizm için mücadeleye çağrılması üzerine tek kelime yok. Ya ne var? "Özgürlük ve demokrasi için çağrı" var.

"Sistem tıkanmıştır" demek kimseyi devrimci yapmıyor. Bunu bir kısım gericiiler ile Amerikancı Boyner'in YDH'sı bile söylüyor. Seçim gibi bir siyasal vesileyle işçi sınıfı ve emekçilere "sistem", kurulu toplumsal düzene, onun devletine karşı ne dendiğidir önemli olan. "Tıkanan sistem"e karşı önerilen devrimci çıkış ve çözümdür. Seçimler temel devrimci ilkeleri ve hedefleri en geniş yığınlara açıklamak için özel bir fırsattır. Tam boy gazete ilanlarını bunun için değil de, "özgürlük ve demokrasi" için, "İş-Ekmek-Özgürlük" için kullananlar, devrimci değil, fakat yalnızca ilerici demokratlar olduklarını ortaya koymuş olurlar. Böyleleri devrimci iktidar alternatifini değil, çok çok ilerici bir "muhalefet" hareketi olabilirler ancak. 12 Eylül yenilgisinin dolaysız bir sonucu olarak devrimcilikten demokratlığa düşenlerden daha fazlası da zaten beklenemez.

12 Eylül karşıdevrimi, '80 öncesinde küçük-burjuva devrimciliğinin ana akımlarını temsil eden üç ana grubu ideolojik ve örgütsel bir tasfiye sürecine sokarak, gelinen yerde her birini kendine özgü bir tarzda düzenin icazet sınırları içine itti. "Legal parti açılımı" devrimci iktidar mücadelesinden bu köklü kopuşun aktığı yeni kanallardan birini oluşturuyor. Birileri çoktan BSP çatısı altına sığındılar. Diğer birileri devrim ve sosyalizme tövbe ederek "Kitlel Parti Girişimi" meşalesine sığındılar. Üçüncü grubun temsilcileri ise bugünkü EP Girişimi'ni oluşturuyorlar.

EP Girişimi, devrimci ideolojik ve örgütsel temeller üzerinde mücadele yürütme gücünü yitirmiş 12 Eylül yorgunu küçük-burjuva demokratları ile bir kısım "dürüst", "namuslu", fakat reformist ara kademe sendika yöneticisinin ittifakına dayanıyor. Bunu bir reklam ögesi olarak, bir kısmı aynı zamanda "oylarımız İP'e" kampanyasına destek veren, TİP-TKP'den yadigar bazı reformist aydınlar tamamlıyor. Devrimcilikten düşenler ile hiçbir zaman devrimci olmadıkları bileşiminden oluşan EP Girişimcilerinin, kendini devrim değil de her yere çekilebilir bir "demokrasi" mücadelesi üzerinden tanımlamaları gerçek konumlarına tümüyle uygundur.

Legal parti platformunun bunlar için düzenin icazetine hapsolmak anlamına geldiğinin son bir "pratik" kanıtı, son haftalardaki "EP Destekçileri" ilanlarıdır. Çoğu muhakkak ki samimi devrimcilerden ve devrim sempatisizlerinden oluşan yüzlerce insanın isim listesini gazete ilanlarıyla sunmanın mantığı ve anlamı ne olabilir acaba? Bu da gösteriyor

ki, söz konusu olan legal olanakları kullanmak değil, fakat "açığa çıkmak"tır. Bir kontr-gerilla rejiminde bunu kaygısızca yapanların, böyle yapmakla her türlü devrim ve iktidar kaygısını da bir yana bıraktıklarının bundan daha açık göstergesi ne olabilir ki?

EP Girişimi seçimlere bağımsız adaylarla giriyor ve bunu "bağımsız sınıf tutumu" nun bir ifadesi olarak sunuyor. Legalizm batağınagömülerek düzene bağlananların "bağımsız sınıf tutumu" iddiası her türlü dayanaktan yoksun bir ciddiyetsizliktir. "İş-Ekmek-Özgürlük" platformu, liberal demokrat bir platformdur ve bugünün Türkiye'sinde geniş bir reformist sol kesimin bu platformda birleşmesi için herhangi bir güçlük yoktur. Buradan bakıldığında, EP Girişimi'nin neden "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku"yla ortak bir seçim platformu oluşturmadıklarını anlamak da güçtür. Bunun tek engeli, olsa olsa "HADEP çatısı"nın kendine özgü güçlükleri olabilir.

"Emek, Barış ve Demokrasi Bloku"

HADEP çatısı altında seçimlere giren "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku", seçim platformundaki bir üçüncü reformist oluşumdur. Geniş bir gruplar çevresini bir araya getiren ve ulusal hareketin kitle tabanından dolayı da önemli bir kitle desteğine sahip bulunan bu blok, reformist seçim platformları içinde kuşkusuz en dikkate değer olanıdır. Bu seçim blokuna HADEP, Burkay çizgisindeki DDP, BSP, SİP ve diğer bazı sol gruplar katılıyorlar.

HEP geleneğinin devamı olan HADEP hakkındaki değerlendirmelerimiz bilinmektedir. Bu kendine özgü oluşumu ve işlevini burada ayrıntıya girerek değerlendirmek bu nedenle gerekli değildir. HADEP devrim ya da sosyalizm adına hiçbir açık iddia taşımayan, Kürt ulusunun ulusal demokratik hakları uğruna yasal platformlarda demokratik bir mücadele yürütmek iddiası taşıyan, ilerici-demokratik bir oluşumdur. Bu çizgi, Kürt orta sınıf katmanlarının Kürt sorunu çerçevesindeki politik tutum ve eğilimlerinin özlü bir ifadesidir.

HADEP'in durumu belli bir özgünlük kazandıran temel faktör, Kürdistan'daki devrimci özgürlük mücadelesine verdiği destektir. Bunu tersinden ve daha doğru bir biçimde şöyle ifade edebiliriz: HEP-DEP-HADEP çizgisi, Kürdistan'daki devrimci özgürlük mücadelesinin etkilediği, harekete geçirdiği ve kendi politik yörüngesine çektiği orta sınıf kesimlerinin politik platformudur. Bu özgün konum, başından itibaren ciddi karşılıklardan da asıl nedevidir. HEP-DEP-HADEP çizgisi, yalnızca devlet tarafından değil, çoğu kere devrimci çevreler tarafından da Kürt devrimci hareketiyle özdeşleştirilebilmektedir. Dolayısıyla bu çizgiyle (ve partiyle) ilişkiler ile devrimci Kürt hareketi birbirine karıştılabilmektedir. Devlet bunu bilerek, kasten yapmaktadır. Bazı sol çevrelerin tutumu ise çarpık bir bakışın ürünü olarak göstermektedir kendini.

Nitekim pek "sosyalist" olmak iddiasındaki bazı çevreler, şimdiki seçim blokunu, ciddi ciddi "işçi dinamiği ile Kürt yoksul köylü dinamiğinin buluşması" olarak niteleyebilmektedirler. Kuşkusuz bu değerlendirme böylelerinin gerçek sınıf perspektifleri ve ölçütleri konusunda dolaysız bir kanıt sunmanın ötesinde bir anlam ifade etmemektedir. Böyleleri kurdukları blokla, gerçekte, HADEP şahsında Kürt orta sınıflarının politik platformuyla yakınlaşmışlardır. Bunun farkında olmadıklarını düşünmek ise mümkün değildir. Zira "Barış ve Demokrasi" platformu bu gerçeği yeterli açıklıkta sunmaktadır. Tutup buna kendi başına hiçbir açık politik tanım ve kimlik bildirmeyen bir "Emek" ibaresi eklemek, böylece bunu işçi sınıfı dinamiğinin Kürt yoksul köylü dinamiği ile buluşturulması olarak sunmak, dayanaktan yoksun bir başka ciddiyetsizliktir.

"Emek, Barış ve Demokrasi" bloğunun gerçekte hangi "dinamik"leri birleştirdiğini görmek için bloğun isminin yeterli açıklık sunduğunu söyledik. "Barış" talebi, çok bilinen ve çok tartışılan Kürt sorununa "siyasal çözüm" politikasının bir ifadesinden başka bir şey değildir. Bunun ise, geçtik sosyalist sınıf politikasından, genel devrimci bakış açısından bile gerçekte ne ifade ettiğini defalarca ortaya koyduk. Son olarak EKİM 3. Genel Konferansı bu sorunu ayrıntılı olarak ayrıca tartışıp değerlendirdi. "Demokrasi" talebinin kapsamı da, "Barış" talebinden kendiliğinden çıkmaktadır. Türk

ve Kürt reformist solunun geniş kesimlerinin yıllardır ortak argümanı şudur: Türkiye'de Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü demokrasiye giden tek yoldur. Kemal Burkay liderliğindeki PSK'nın "Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a otonomi" biçimindeki ünlü formülü, bilindiği gibi bunu ifade etmekteydi.

Türkiye'de Kürt halkı üzerindeki sömürgeci boyunduruğun demokrasi sorununun kilit unsurlarından biri olduğu kuşkusuzdur. Fakat bu ne tek unsurdur ve ne de Kürt sorununun düzen içi kısmı bir çözümüyle Türkiye'ye demokrasi gelecektir. Bu en büyük aldatmacadır. Reformist odaklar "siyasal çözüm" basıncı çerçevesinde yığınlara sürekli bu yalanı pompalamaktadırlar.

Emperyalizme dayalı sermaye düzeni siyasal gericiğin temel kaynağıdır. Bu sınıf devrilmeden, onun egemenlik aygıtı olan devlet, yığınların devrimci zoruyla parça parça edilmeden, Türkiye'de demokrasi mücadelesi de zafere ulaştırılmaz. Bu düzen, bu düzenin mevcut sınıf ilişkileri, bu düzenin bugünkü uluslararası ilişkiler sistemi içindeki yeri bulunduğu süreç, Türkiye'ye demokrasi gelebileceği hayalini kitleler içinde yaymak, gerçekte en berbat, en bayağı bir reformizmdir.

Bugünkü "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi"nin politik bileşenlerine baktığımızda gördüğümüz nedir? HADEP'in kendisi üzerine gerekeni söyledik. DDP ise, bilindiği gibi Kürt reformizminin baştemsilcisi Burkay çizgisinde bir partidir. Bu parti yıllardır Kürt sorununa bizzat emperyalist odakların koyacağı ağırlıkla bir çözüm aramaktadır. BSP'ye gelince, dünün revizyonist bugünün liberal çevreleriyle, dünün devrimci bugünün yorgun demokrat unsurlarının üst üste yığıldığı bir belkemiksiz oluşumdur. Liberal troçkistler bu bulamacı ayrıca renklendiriyor. Devrim, iktidar, sosyalizm BSP'yi ilgilendirmiyor. BSP bulamacını oluşturanlar, uysal bir demokratlığı Kürt halkının acılarına duydukları yakınlıkla birleştiren, devrimci siyasal mücadelede hiçbir yeri olmayan, devrimci örgüt ve mücadele kaçınılmazdır. Şimdi devrimi ve sosyalizmi bir söz olarak bile yük sayan Dev-Yol artıklarıyla birleşerek tam bir liberal yamalı bohça olmaya hazırlanıyorlar. "Barış ve Demokrasi" tamı tamına bunların platformudur. Her şey bir yana, yorgun ve ürkek demokratlar olarak bu onların siyasal huzuru için gereklidir.

Geriye son bir bileşen olarak SLP kalıyor. Devrimci söylem, fakat legalist-reformist pratik; denebilir ki, bu partinin en ayırdedici özelliğidir. Ve ne iyi ki, onlar reformist blokta yerlerini tereddütsüz biçimde alarak bunu herkese en açık biçimde göstermiş oldular. TİP Türkiye'de reformist-legalist geleneğin temsilcisiydi. Geleneği devrimci-leştirildikleri iddiası taşıyanların, iddiaları doğrultusunda atacakları en temel adımlardan biri, faşist bir polis-asker rejiminin icazet sınırları dışına çıkmak, düzen karşısında ihtilalcı bir örgütsel konuma geçmek olabildi. Oysa iddia sahipleri bunu düşünmek bile istemediler. Bu onların gerçek ideolojik-politik kimliklerinin de aynasıdır. Bu partinin değişik politik sorunlarda aldığı belli olumlu tutum ve davranışları elbette önemsememezlik etmiyoruz. Fakat her şey bir yana, legal konumlanışın kendisi bile, bu "radikalizm" in hem sınırları ve hem de geleceği konusunda herhangi bir tereddüt de bırakmıyor. Zamanında "Gelenek" e fikir ve ruh verenlerin bugün BSP bileşeni olmalarına da çok şaşırmıyoruz bu nedenle. Bugünkü "seçim bloku" geride kalanların konumu konusunda da bir fikir vermektedir. Aynılar aynı yerde toplanmıştır. HADEP, DDP, BSP ve SLP tablosu gerçekten açıklayıcıdır.

SLP Genel Başkanı "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi" hakkında şunları yazıyor: *"Seçimlere emek ve özgürlükten yana bir ittifak halinde gitmeye karar veren partiler Türkiye siyasetinde yeni bir ufuk açıyorlar. ... 'Düzen Partisinin' karşısında bir emek ve özgürlük kutbu yerini alacaktır. Bu yerin güçlü bir biçimde tutulacağı daha baştan bellidir. ... Burjuva siyaseti devrimciler tarafından son dönemlerde ilk kez bu denli geniş bir ölçekte dinamitlenmiş olacak."* (Sosyalist İktidar, 17 Kasım '95)

Bir reformist partiler blokunu "devrimciler" olarak niteleyebilenler, pelteleşmiş liberallerle Kürt burjuva demokratlarında burjuva siyasetini dinamitleyecek bir devrimci dinamizm görebilenler, böylece kendi konumlarına da açıklık getirmiş

oluyorlar.

"Türkiye'nin siyasetinde yeni bir ufuk açma" ya gelince. Seçimi izleyen dönemde, emperyalistlerin basıncı ve bazı sermaye çevrelerinin daha etkin bir ağırlık koymasıyla, önce "ateşkes" ve ardından da "siyasal çözüm" süreci işlerse, ki yabana atılır bir olasılık değildir, bu gerçekten "Türkiye'nin siyasetine yeni bir ufuk" açacaktır. Bu gerçekleşirse eğer, hiç kuşkusuz bunda "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi"nin de bir nebze olsun rolü olacaktır. SLP ve Genel Başkanı, o zaman bununla haklı olarak övünebilirler.

"Siyasal çözüm" denilen şeyin son tahlilde esaret ve sömürü mekanizmalarının zaferi" demek olduğunu bildikleri konusunda herkesi temin edenler bilmelidirler ki, mevcut blok, HADEP'i emekçi dinamizmine yaklaştırmıyor, tam tersine, bu bloğun basıncıyla ve kendileri gibilerin desteği ile, emekçi dinamizmini "siyasal çözüm" denilen politikanın yedeğine koyuyor. Kürt devrimci hareketinin son yıllardaki değişmez politikası da zaten budur.

"Politika yapmak" güzel ve arzu edilir bir şeydir de, onun ancak bağımsız gelişmeyle yaratılmış güçlerle yapılabileceğini; bu güçten yoksun "politika" yapanların ise, başkalarının politikalarına dolgu malzemesi olmaktan öteye gidemeyeceklerini, politik yaşamın dışındaki insanlar bile biliyorlar. Ama eğer gerçek politik platformunuz, devrim ve iktidarı değil de "demokrasinin genişletilmesi" ve bu çerçeve içinde az çok barışçıl bir politik yaşamsa, bu demektir ki, muhataplarınızın politik stratejileri ile sizin politik platformunuz zaten doğal bir biçimde keşişiyordur. Bu durumda herhaşha bir sorun da kalmaz. Örneğin BSP için gerçekten sorun yok. Sorun olmak bir yana "siyasal çözüm" arayışları nedeniyle büyük bir rahatlama ve "barış" üzerine politika yapma olanağı var.

EKİM 3. Genel Konferansının aşağıdaki değerlendirmesi, HADEP-DDP-BSP-SLP ittifakı tablosunun mantığını önden tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır:

"PKK'nin izlediği yeni politik çizgi, Türkiye için devrimi değil, fakat demokrasiye geçişi esas alan bir çizgidir. PKK, Türkiye'nin işçi-emekçi hareketini ve onun devrimci-politik güçlerini devrim sürecinin dinamikleri olarak değil, fakat Kürdistan'daki özel savaş baskısını azaltacak, giderek Kürt sorununun 'siyasal çözüm'ünü kolaylaştıracak 'demokrasi güçleri' olarak görüyor. Bu bakış açısının bir yansıması olarak, 1993 yazında gündeme getirilen ve çok geçmeden dağılan Devrimci-Demokratik Güç Birliği için hazırlanan mücadele platformunda, devrim ve iktidar hedeflerinin açık bir tanımından şaşkırtıcı bir ısrarla kaçılmıştır. PKK'nin bu politik yaklaşımının, 'siyasal çözüm' çizgisine de bağlı olarak, Türkiye solunun reformist kesimlerinden ve sendika bürokrasisinin reformist temsilcilerinden destek bulması anlaşılır bir durumdur." (EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, s.106)

Bu değerlendirme aynı zamanda, PKK'nin "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi"ne verdiği desteğin mantığını ve amacını da ortaya koymaktadır. Değişik vesilelerle tartıştığımız bu sorunun burada ayrıca bir izah gerektirdiğini zannetmiyoruz.

Seçimler ve devrimciler

Devrimci gruplar seçim dönemine ortak bir devrimci platformdan yoksun olarak girmektedirler. Bunun önemli bir zafiyet göstergesi olduğu açıktır. Dahası bu grupların bir kısmı seçimlere bağımsız devrimci adaylarla girerken, diğer bir kısmı seçimleri boykot etmektedir. Ortaktutum ve politika alanındaki bu dağınıklığa rağmen, ulusal hareketin etki alanındaki bazı çevreler hariç, hemen tüm devrimci örgütlerin reformist odaklar üzerinden yaratılan "Barış ve Demokrasi Cephesi" ile aralarına bir sınır çekmeleri olumlu bir göstergedir. Devrimci hareketin devrim ve iktidar mücadelesi eksenine oturan bir seçim politikasında ısrarı, sol hareketteki iç ayrışmada bir bulanıklığa olanak tanımamaları, devrimci siyasal mücadelenin geleceği bakımından yaşamsal bir önem taşımaktadır.

Boykot politikasının yanlışlığını görmekte gerçekte bir güçlük yoktur. Bir kısım devrimci çevrelerin boykot tutumuna yaklaşımı sağlam bir bakış açısından yoksundur. Boykot mevcut temsili

kurumların ne ölçüde işlevsel olduğuyla değil, devrimci kitle hareketindeki gelişmeyle, seçimlere katılıp katılmamanın bu gelişmeyi nasıl ve ne yönde etkileyeceği sorunuyla ilgili bir konudur. Kitle hareketinin bugünkü düzeyinde ise boykot tutumunun anlaşılır bir yanı yoktur.

Elbette boykotun kitle mücadelesinin düzeyinden ayrı olarak gündeme gelebileceği ve kitlelere anlamlı bir mesaj taşıyabileceği daha özel durumlar olabilir. Örneğin 27 Mart Yerel Seçimleri öncesinde devlet kaba bir zorbalıkla DEP'i seçim dışı bıraktı ve Kürt milletvekillerini yaka paça meclisten attı. Bunu genel ve azgın bir şovenist kampanya ile birleştirdi. Bu koşullarda seçimleri boykot, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle dayanışma ve rejimin kendi hukukunu bile bu kadar kaba bir biçimde çiğnemesini teşhir etmek bakımından anlamlıydı.

Kuşkusuz 24 Aralık seçimleri de bazı bakımlardan benzer özellikler taşıyor. Herşey bir yana, önemli bir Kürt seçmeni kütüklere kayıtlı değildir. Fakat Kürt hareketinin seçimlere katıldığı ve sorunun bu yönü üzerinde fazla durmadığı koşullarda, böyle bir gerekçeyle gündeme getirilecek bir boykotun etkisi ve mesajı çok anlamlı olmayacaktır.

Komünistler seçimlere, yığınlardan oy desteği talep etmek için değil, fakat düzenin ve onun sözde temsili kurumlarının bu vesileyle etkili bir teşhirini yapmak, yığınlar arasında temel ve taktik devrimci şiarlarını yaymak, seçim ortamını mücadelenin, devrimin ve sosyalizmin etkili bir propagandası için kullanmak üzere katılıyorlar. Bunun toplım genelinde ne kadar güçlü ve etkili yapılabildiği, yapılabileceği değildir sorun. Sorun, bugünkü güç ve olanakları sonuna kadar kullanarak bu tür bir faaliyeti yürütebilmektir. Bu faaliyet içinde bağımsız kimliğini ve etkinliğini geliştirebilmektir. Bu ilkesel tutuma özen gösterilerek yürütülecek bir faaliyetten güçlenerek çıkabilmek ve bu güçle yarının yeni görevlerine daha etkili sarılabilmektir.

Bu çalışmayı yürütürken, devrimci mücadele platformunda duran, reformist hayalleri değil devrimci şiarları yayan, düzene ve devlete cepheden vuran her kişi, akım ve örgütle fiili bir dayanışma içinde olacağız. Bu dayanışma ve işbirliğini, "HADEP çatısı"yla değil, fakat açık bir devrimci tutumla hareket edecek olan Kürt devrimcileriyle geliştirebilmek için her türlü çabayı harcayacağız. Düzen partilerini ve sahte sol alternatifleri teşhir ederken, devrimin ve sosyalizmin platformuna dayalı bir çalışma yürüten bağımsız devrimci adayları destekleyeceğiz.

Burada söz konusu olanın oy desteğinden çok, devrimci seçim çalışması olduğunu belirtmek bile gereksizdir. Politikada gerçekçilikse gerekli olan, komünistler ve devrimciler, güç ve etkinliklerini oy potansiyeliyle değil, fakat etkili bir teşhir ve propaganda çalışmasıyla ortaya koyabilecekleri konusunda devrimci bir gerçekçilikle hareket etmek zorundadırlar. Devrimci güçler cephesi için seçimler bugün ancak bu açıdan bir işlev görebilmektedirler.

EKİM

EKİM 3. Genel Konferansı

**Örgütsel
ve
Siyasal
Tartışmalar
(Tutanaklar)**

Kitapçılarda

EKSEN YAYINCILIK

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE

Kirli savaşın askeri değil, devrimin savaşçısı ol!

Kürdistan'da kirli savaştan terhis olup dönen askerler artık eski insanlar olmuyorlar. Yürütükleri vahşi ve barbar savaşa ne uğurda katıldıklarını bilmiyorlar. Savaş gerçeği onları o kadar olumsuz etkiliyor ki, suçluluk ve gerilim psikolojisini sivil hayata taşıyorlar. Bu yaşamlarının bir parçası haline geliyor. Yaşanan Kürdistan sendromudur artık. Sivil hayata dönen insanlar, sermaye düzeninin yaşadığı derin ekonomik ve siyasi bunalım ortamının yarattığı sorunlar karşısında sağlıklı bir tutum geliştiremiyorlar. Kürdistan'da yaşadıkları psikolojik tahribata, kapitalizmin sömürücü tahribatı da eklenene toplumsal facialar ortaya çıkmaya başlıyor. İntihar olayları, cinayetler ve cinnetler arttıkça artıyor.

Burjuvazi başına bela olan ve subay ile ast-subayların da yaşadıkları bu Kürdistan sendromunu "tedavi" etmek için psikiyatri klinikleri ve özel hastaneleri açmaya başlıyorlar.

Bugüne kadar dev bir zor örgütü ve silahlı bir güç olarak toplum nezdinde önemli bir saygınlığı olan ordu, bugün Kürdistan'da yaşadığı çikışsızlığı ve başarısızlığını saklayamamaktadır. Dahası Kürt halkına karşı uyguladığı vahşet ve terör giderek daha geniş kitlelerin nezdinde teşhir olmaya başlamıştır. Buna paralel ordu içerisinde firar ve intihar edenlerin sayılarında artışlar vardır.

Askerken yalnızca kardeş Kürt halkıyla değil, direnişçi işçi ve emekçi halkla da karşı karşıya gelenler çoğu kez terhis olduktan sonra işçi sınıfı ve emekçi halkın yaşadığı koşullara dönüyorlar. Onlarla aynı sorunları yaşıyorlar. Yaşanan direnişler ve mücadeleler şiddetlenip sınıfsal çelişkiler keskinleştikçe, egemen sınıfın o çok güvendiği zor aygıtının da çözülmesi ve dağıtılmasının koşulları oluşacaktır.

Bunun koşulları oluşturulana dek ise işçi ve emekçiler çocuklarını askere göndermemekle gençler ise askere gitmemekle iğrenç insanlık suçlarıyla ellerini kirletmenin, mahvolup gitmenin önüne set çekmelidirler!

Yiğit Arslan/İSTANBUL

Özgürlüğün bedeli

Özgürlüğün bedeli dört duvar mı olmalı
baharda açmayan güller çiçekler mi solmalı
demokrasi diye bağırانları zindanlara mı atmalı
sormalı kardeş sormalı ağalara sormalı

Özgürlüğün bedeli demir parmaklıklar mı
düzenin pervanesi o garip çarklar mı
yoksa ilğine sömürülmüş bu fakir halklar mı
sormalı kardeş sormalı ağalara sormalı

Özgürlüğün bedeli kanı kini nefreti
kapitalist düzenin en büyük serveti
özentidir gençleri kırılmaz dirençleri
alıştırır görmeye sömürülen yüzleri

C. Konmaz

"Düzen Partilerinden Hiçbir Beklentimiz Olamaz!"

24 Aralık erken seçim kararıyla birlikte milletvekillerini bir telaş sardı ki sormayın. Tabi ki bu, kendilerinin savunageldikleri gibi hizmet aşkıyla duyulan bir heyecan değil, aday olup olamama, tekrar milletvekili seçilip seçilmeme kaygısıdır.

Burjuva partileri, milletvekili aday listelerini açıklar açıklamaz ortalık bir anda toza dumana karıştı. Meydanı küskünler mi, yoksa kızgınlar mı dersiniz isyancı milletvekilleri doldurmaya başladı. Adını aday listelerinde göremeyenler veya listede yerini beğenmeyenler çılgınlar gibi oradan oraya koşturmaya, o partiden bu partiye geçmeye, o da olmayınca aralarında imza toplayıp mevsim şartlarını ve seçim yasasını öne sürerek, erken seçimi ertelemeyi düşünmeye başladılar. Aslında bütün bu olup bitenler sözde milletin vekili olan bu adamların kendi rezil çıkarları uğruna neler yapabileceklerinin küçük bir göstergesi.

Deprem ve sel felaketi gibi doğal afetlerde ortalıkta görülmeyen, gözlerini kapayıp kulaklarını tıkayan bu asalaklar kendi menfaatleri söz konusu olunca

yağarayı koparıyorlar.

Benim bir işçi olarak bütün bu olup bitenlerden çıkarmış olduğum sonuç; mecliste bulunan milletvekillerinin işçi sınıfı ve yoksul emekçi katmanların temsilcisi değil, sermaye sınıfının temsilcisi ve sözcüsü olduklarıdır. İşçi ve emekçiler olarak bizim yapacağımız şey 24 Aralık'ta düzen partilerine oy vermeyerek hesap sormaktır. Baskı, zulüm, işkence, ağır yaşam koşulları, astronomik zamlar ve enflasyondan başka hiç bir şey vaat etmeyen, bu düzen ve düzen partilerinden bizim hiç bir şekilde beklentimiz olamaz. İşçi ve emekçiler olarak tek kurtuluşumuz işçi sınıfını iktidara taşıyacak olan proleter sosyalist bir devrimdedir ancak. O zaman ki, ihtilalci partimiz ve işçi ve emekçilerin kendi aralarında seçmiş oldukları, işçi ve emekçi temsilcilerinden oluşan sovyetler işçi sınıfını en iyi şekilde temsil edecektir.

Kurtuluş Yok Tek Başına!**Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!**

Komünist bir işçi/İZMİR

Çürümüş düzeninizi başınıza yıkacağız!

Selam size işçi-emekçi kardeşler. Sermaye sistemi işçi-emekçi insanların üzerinde yoğunlaştırdığı zulmünü estirmeye devam ediyor. Bugüne kadar görülmemiş yüzde ikiyüzlere varan zamlarla insanları bunalıma sürükleyen ekonomik kriz adeta toplumu kemiren bir virüs halini almış bulunuyor. İşçiye-emekçiye zulmünü esirgemeyen sermaye sistemi faturasını

acımasızca yoksul emekçilere ödetiyor. 1995 yılı içinde iyice çekilmez hal alan krizin faturasına karşı Çukurova'da da işçiler direnişe geçiyor. İşçi ve emekçi insanlar bilek gücüyle alınteri haklarını almak için direnmektedirler. Kapitalistler bu insanların sırtında trilyonları götürürken sanmasın ki bu devran böyle gider. Ey ağalar, beyler! Adana işçi sınıfının ayağa kalkmasından duyduğunuz

korku boşa değil.

İşçi-emekçilerin çocuklarının rızıkına el koyarak, bir gecede yüz milyona gazinolarda, partilerde yiyip yiyip tıskırana kadar tepinmeyi ihmal etmezsiniz. Elbet korkmak da sizin payınıza düşecek! İşçinin kanını bir vampir gibi emen sizlerin başına yıkacağız bu düzeni!

S.Y. Kızıl Bayrak
okuru bir işçi/ADANA

Pratiği Kavga İçinde Öğrenmeliyiz!

Devrim milyonları örgütlenme sanatıdır. Bu sınıf dengelerine bağlı, yılları alan, zor, sancılı ve değişken bir süreçtir. Sınıf mücadelesi hep düz bir çizgi izlemez. Bir dönem acil olan bir ihtiyaç bir başka dönemde ihtiyaç olmaktan çıkabilir. Bu, sosyal devrim yaşamış ülkelerin tarihinde görülebilir.

RSDİP'in kuruluş dönemindeki ihtiyaçları ve sorunları ile devrim sonrası ihtiyaç ve sorunları farklı farklıdır.

Ama herhangi bir ülkede komünist partinin hem inşa sürecinde, hem de sonraki devrim süreçlerinde keskin, ortak payda oluşturan, süreçleri olumlu anlamda hızlandıran devrimci tipi vardır. Bunlar o değişen dönemlerin her bir sorununa ustaca cevap verebilen, binleri örgütleyip seferber edebilen devrimin örgütçüleridir. Bunların sayısı azdır ve kolay yetişmeyen zor ve sancılı süreçlerden geçerek mücadele içinde yeteneklerini kazanırlar ve çelikleşirler. Söz konusu devrimcinin kendini süratle yenilemesi, ideolojik olarak donatması ve bir iç devrimi gerçekleştirmesi gerekir. Burjuva mülkiyet düzeninin tüm tuzak ve alışkanlıklarını elinin ter-

siyle itmeli, ondan büyük bir kopuş yaşamalıdır. Bu çok yönlü sayılabilecek radikal kopuşun tek gerçekleşme alanı işçi sınıfının dışı mücadele ettiği zemindir. Kitle mücadelesinin önemli evreleri de grev, direniş, barikatlar ve ağır yeraltı çalışmasıdır. Bu, hızla ona deneyim ve tecrübeler kazandırır. Zayıflıklarını hızla ortaya çıkarır ve bunların hızla kaptılmalarına imkan verir. Kitle mücadelesinde en önde olur. Yol açıcı bir pratik ve tutum ortaya koyar. Yığınlardan bir an bile kopmaz. Tersine büyük bir kaynaşma yaşar ve kitlelerin sevilen önderi olur. Bu ona kısa sürede sınıfın nabzını elinde tutmayı, kitle mücadelesinin fırtınalı günlerine hazırlanmayı, sınıfın bütün özelliklerini iyi tanımayı öğretir.

Dönem yeni bir dönemdir. Kitle hareketliliğinin ileri bir safhaya yükseldiği, grev, direniş ve barikat geleneğinin yaygınlık kazandığı bir dönemdir. Kitle mücadelesinde öne çıkmak, grev ve direnişlerden öğrenmek, barikatlarda yer almak, pratiği kavga içinde öğrenmek görevi vardır.

Bir S.Y. Kızıl Bayrak
Okuru/İSTANBUL

Atılımlar ve Parti Yılı Gecesi Yapıldı

Büyük Ekim Devrimi'nin 78., EKİM'in ise 8. yaşını kutlamak amacı ile 18 Kasım '95 tarihinde Almanya'nın Troisdorf kentinde politik bir gece yapıldı.

Gece öncesinde, Avrupa'nın hemen hemen bütün büyük kentlerinde yoğun bir kitle faaliyeti yürüttük. Gecenin programında çok ünlü ve popüler sanatçılar yoktu. Dolayısıyla kitleyi geceye getirecek tek şey, bizim siyasal propagandamızın gücü olacaktı. Bunun sonucunda 1300 kişilik oldukça yoğun

ve coşkulu bir katılımı sağlamış olmamızın özel bir anlamı vardır.

Devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan gece, Enternasyonal ve devrimci marşların söylenmesiyle devam etti. Geceye devrimci bir coşku hakimdi. Ekim devrimi, Kürdistan ve Türkiye'deki kitle hareketi ve direnişlerden derlenmiş üç ayrı klip, geceye canlı bir hava kattı. Folklor ekollerimiz ve müzik gruplarımız büyük bir beğeni kazandı. Sağmacılar ve Buca zin-

danlarından Ekimci tutsakların gönderdiği mesajlar büyük bir coşku ile alkışlandı. Avrupa'daki EGK adına genç bir yoldaş, Ekimci Militan Kadınlar adına da bayan bir yoldaş kendi mesajlarını okudular. Ekim YDK adına bir yoldaş ise siyasal gelişmeler ve parti sürecine ilişkin bir konuşma yaptı. Bazı ek-siklerine rağmen, gecemiz devrimci bir atmosferin egemen olduğu coşku ile sona erdi.

Her şey Devrim ve Sosyalizm İçin!

Ekim Gençliği ÇIKTI

aylık sosyalist gençlik Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

2. SAYI BAYI
ve
KİTAPÇILARDA

**Hırsızlara, asalaklara,
iřkenceci faşist katillere,
kokuşmuş düzenin
kokuşmuş partilerine
OY VERME!
HESAP SOR!**

Sınıfa Karşı Sınıf!

**Düzene Karşı
DEVİRİM!**

**Kapitalizme Karşı
SOSYALİZM!**

SOSYALİZM YOLUNDA

KIZIL Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete